

Leonard Oprea

Meditațiile lui Theophil Magus

sau

Simple Cugetări Creștine
la Inceput de Mileniu III

✠

Redactori: Anca Șerban aserban@litenet.ro, Delia Oprea doprea@litenet.ro
Elisa Dora Ilinca edilincea@litenet.ro, Laura Chera lchera@litenet.ro

Editor format **.pdf** Acrobat Reader și coperta: Anca Șerban aserban@litenet.ro

Ilustrații: Pieter Bruegel cel Bătrân (1525-1569)

Text: © 2004 Leonard Oprea.

Toate drepturile rezervate autorului. Prima ediție a apărut la Editura Polirom, 2002.

© 2004 Editura LiterNet pentru versiunea **.pdf** Acrobat Reader

Este permisă difuzarea liberă a acestei cărți în acest format, în condițiile în care nu i se aduce nici o modificare și nu se realizează profit în urma acestei difuzări. Orice modificare sau comercializare a acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet este interzisă.

ISBN: 973-8475-53-8

Editura LiterNet

<http://Editura.LiterNet.ro>
office@litenet.ro

*Mulțumesc cu inima curată și dedic aceste mărturii întru Credință,
acelor prieteni care n-au pregetat nici măcar o clipă
în a mă sfătui și a mă ajuta să înfăptuiesc astfel.
Mulțumesc lui : Brigitte&Ara, Volodea, Father Patrick,
dar și celor nenumiți acum, însă neuitați vreodată pentru gândul lor cel bun...*

*Mulțumesc doamnelor Delia Oprea și Anca Șerban
pentru grija acordată acestei cărți.*

*Dedic aceste cugetări prietenului Silviu,
a cărui și Spirit și Credință întru Domnul
mi-au sădit încredere în clipe de îndoială...lumească.*

Leonard Oprea

Cuprins:

CUVÂNT ÎNAINTE.....	15
CEL CARE ESTE... ..	18
FACEREA.....	18
DE CE IISUS?	20
ZÂMBETUL LUI IISUS ȘI MILENIUL 3	21
SADUCHEILOR MILENIULUI III	25
TE IUBESC.....	27
TURMA ȘI DOGMA.....	28
COȘMARUL	28
O EPISTOLĂ DESPRE NIETZSCHE	29
DUPĂ VOIA DOMNULUI	34
MILOSTENIA DOMNULUI.....	35
BLÂNDEȚEA DOMNULUI	35
BISERICA.....	36
TU ÎNSUȚI.....	37

LIBER ARBITRU?... PREDESTINARE?	38
SETEA.....	41
JERTFA	41
MOISE	42
CREȘTIN?	42
CNN-ul și ADEVĂRUL	43
PREZENTUL CONTINUU	45
DORUL	45
RUGĂCIUNEA.....	46
DULGHERUL	47
MOARTEA.....	48
CONDIȚIA UMANĂ	49
EU SUNT.....	50
A FI - A EXISTA.....	51
NEMURIREA	51
GLORIA POSTUMĂ	52
REGRETABILA CONFUZIE	54
PLÂNG, RÂD.....	55

ATENȚIE!	55
ECCE HOMO!	56
GRIJA ZILNICĂ	57
CONTEMPLAREA.....	58
NĂSCUT DE DOUĂ ORI.....	59
DESPRE PROSTIE	60
DIAMANTUL RUGĂCIUNII.....	61
PUTEREA CREDINȚEI	62
O IPOTEZĂ.....	63
ÎNVIEREA ȘI VIAȚA	63
UMILINȚA LUI IISUS CHRISTOS	64
SOCIETAS JESU	65
SAREA PĂMÂNTULUI și LUMINA LUMII	66
CALEA și ADEVĂRUL și VIAȚA.....	67
O AXIOMĂ.....	72
CYBER-OMUL.....	73
EGALUL LUI DUMNEZEU	74
CELE 10 PORUNCI.....	75

CARE ESTE NUMELE LUI?.....	76
SFÂNT ÎN MILENIULUI III	77
IMPOTENȚA GENIULUI.....	78
EGOCENTRISM CREȘTIN	79
ATEUL	79
BONA FIDE	80
RISCU DE A CREDE	81
BIBLIA	82
BUCURIA DE A TRĂI.....	83
LUMEA LUI CAIN	83
ȚIPĂȚUL PRUNCULUI.....	84
APOCALIPSA.....	84
SUBLIMUL EXISTENȚEI UMANE.....	85
TATĂL NOSTRU	86
RESPONSABILITATEA LUI DUMNEZEU.....	88
DEFINIȚIA RAIULUI	89
CRITICUL DE ARTĂ	90
TAINA TAINELOR	91

HARUL NEPREȚUIT	92
ALTĂ-VIAȚĂ	93
MÂNIA LUI DUMNEZEU	95
ASTĂZI	97
MORALA LUI DUMNEZEU	98
DOGEN ȘI THOMAS AQUINAS	99
EPIFANIA	100
DEMONSTRAȚII, NU MIRACOLE.....	101
UNOR ATEI ȘI UNOR AGNOSTICI.....	102
LEGEA LUI TOMA.....	103
DRUMUL CRUCII.....	105
DESPRE ARTISTUL AUTENTIC	107
O HIMERĂ.....	108
FERICIRILE	109
O REMARCĂ.....	111
CREȘTINUL AMERICAN	112
DUMNEZEU E VIU	113
CONFESIUNE	115

FATHER PATRICK.....	115
CELEBRAREA SFÂNTULUI PAȘTE.....	115
JESUS CHRIST SUPERSTAR – 2001.....	116
IOAN, 4 / 1 - 3.....	117
BARABBA ȘI DON CORLEONE	118
MI S-A ÎNTÂMPLAT AȘA.....	119
SFINȚIREA PRUNCILOR.....	120
DESPRE DUMNEZEU	121
DOUĂ CUVINTE	122
CHRISTOCENTRISMUL	123
O RUGĂCIUNE	124
DUHUL SFÂNT	124
TIMPUL	125
UN GÂND	126
PSALMUL 119.....	127
LIMBAJUL FIRESC	128
MÂNGÂIETORUL.....	129
MÂNTUIRE ȘI SALVARE.....	130

PAROUSIA	131
TOLERANȚA CREȘTINULUI	134
APOSTOLUL NEAMURILOR	136
SĂ-L FEREASCA DUMNEZEU... ..	137
CHENOZA	138
AȘ ȘOPTI DOAR... ..	139
ISPITIREA LUI SATAN.....	140
CARTEA LUI IOV	141
SCHIMBAREA LA FAȚĂ	142
PILDA FIULUI RISIPITOR.....	143
A FI ÎNTRU LUMINĂ	143
ÎNVIEREA LUI LAZĂR.....	144
GRIJA ZILEI DE MÂINE	146
ATRIBUTELE LUI IISUS CHRISTOS	147
METANOIA.....	149
PSALMUL 50	150
PROOROCII MINCINOȘI	151
ÎN VIDUL NECREDINȚEI	152

"UCENICUL PE CARE-L IUBEA IISUS"	153
OMUL TEHNOLOGIC	154
CLONARERA LUI IISUS CHRISTOS.....	155
DOMINUS JESUS	156
QUO VADIS, DOMINE?	157
BERTRAND RUSSELL	158
CRUCEA CREȘTINĂ	160
RUINA	161
ÎNĂLȚAREA DOMNULUI	162
LEGĂMÂNTUL FAUSTIC.....	163
FAPTUL ISTORIC	164
GENOCID.....	165
DISCONFORTUL LIPSEI DE CREDINȚĂ.....	166
CÂTEVA CONFIRMĂRI.....	168
ÎN LOC DE EPILOG	170
O POVESTE DESPRE HOLOCAUST	172

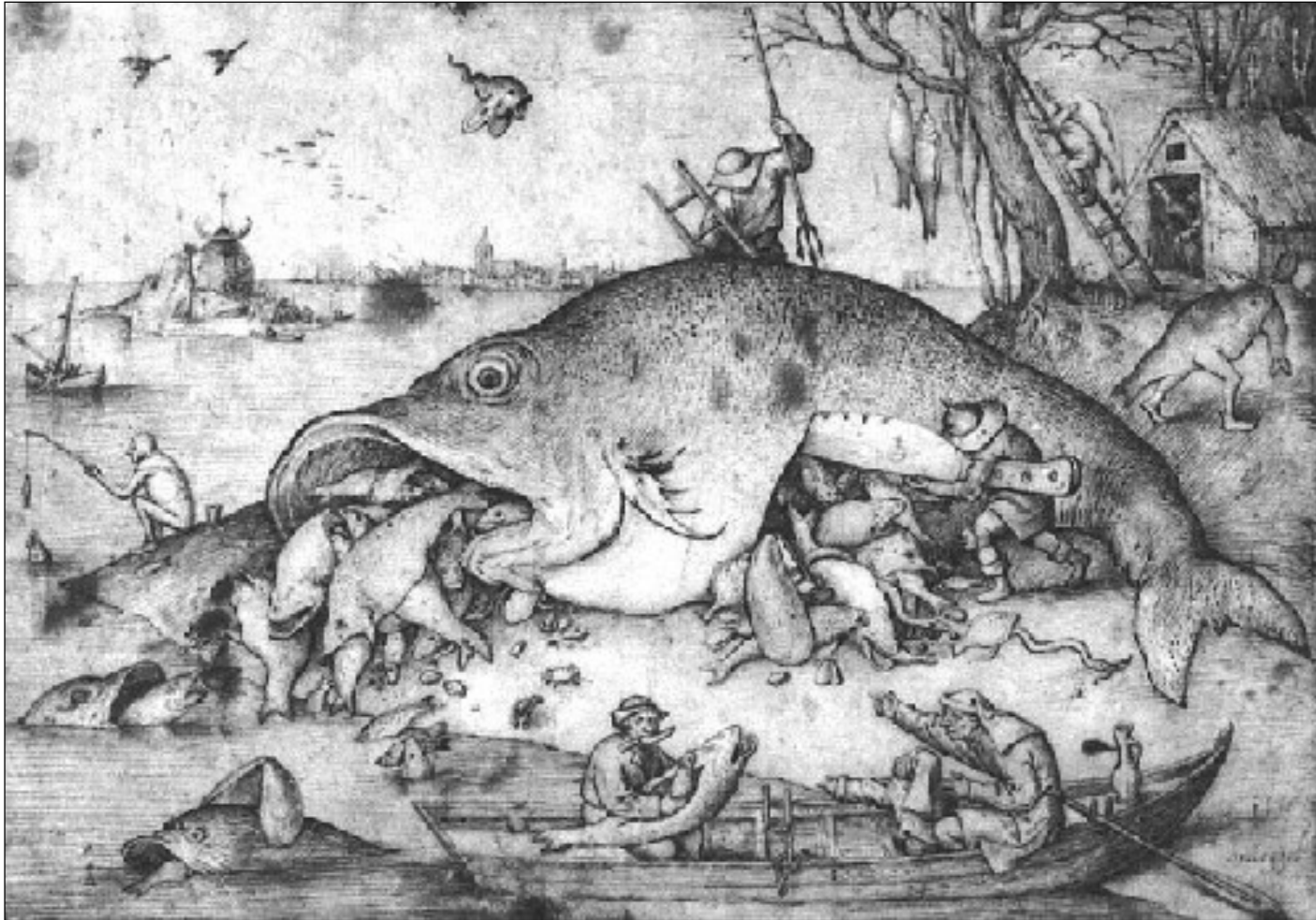
La Început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu,
și Cuvântul era Dumnezeu.
Și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi
(și noi am privit Slava Lui, Slavă ca a Unicului Fiu din partea Tatălui),
plin de Har și plin de Adevăr.

(Ioan 1 / 1 ; 14)

⌘

“Aceste scrieri ale lui Leonard Oprea se află în sfera gândirii filosofice de tip religios reprezentată de S.Kierkegaard, V.Soloviov sau Teilhard de Chardin, fără a fi însă inspirate de lucrările acestora. Importanța deosebită și frumusețea simplă a acestor meditații constă în originalitatea cristalizării limpede, luminoasă, a ideii de salvare a omului prin credință. Carte cu valoare de unicat, “Meditațiile lui Theophil Magus” tulbură, incită cititorul, invitându-l la reflexie sinceră și responsabilă asupra condiției umane acum, în zorii mileniului III.”

(Vladimir Tismăneanu, iulie 2001, Washington DC)

CUVÂNT ÎNAINTE CRUCEA CELOR CINCI PRINCIPII

Chiar dacă filosofii și filosofiile lor vor susține și demonstra că au răspuns întrebărilor acestei lumi, trecute, prezente și poate viitoare, chiar dacă la fel vor afirma artiștii și artele lor, precum nu vor fi mai prejos savanții și științele lor și, în nici un caz nu vor pierde ocazia să susțină cel puțin aceeași afirmație - dacă nu cumva peste – prelații, religiile sau cultele lor, totuși, vor rămâne fără răspuns cu înțeles firesc, aceste următoare patru întrebări (pe care le voi exprima simplu și inteligibil, primind provocarea de a fi considerate întrebări "copilărești"; însă, vă rog să acceptați și faptul că nu am pretenția de a fi decât ceea ce și cine sunt, Theophil Magus; nu un filosof, ori poet, ori savant și cu atât mai puțin, un teolog):

- există sau nu ratare?
- există sau nu hazard?
- există sau nu bine și rău; frumos și urât?
- există sau nu predestinare?

Acestea sunt întrebările unice (și vitale) pe care, într-o formă mai clară sau nu, cu un conținut mai coerent sau mai confuz, fiecare dintre noi și le pune – conștient, mai devreme ori mai târziu. Dar mereu, inevitabil, le rostește lăuntric (cvasiconștient sau inconștient) și de fiecare dată cu mare neliniște, pe tot parcursul vieții lui.

Din perspectiva proprie Credinței **creștine** și a experiențelor **mele** spirituale, precum și a vieții **mele** trăită până acum, înainte de și în acest început de mileniul III, vă pot îndemna **să credeți și să practicați ca răspuns simplu, dar și extrem de eficient, Crucea celor Cinci Principii**¹.

Ea va cuvânta în acest fel:

- **nu există ratare;**
- **nimic nu e întâmplător;**
- **bine și rău; frumos și urât – sunt doar apropierea ori îndepărtarea ta de Dumnezeu;**
- **nu există predestinare; există doar posibilitatea de a fi în armonie cu propriul tău destin și se cheamă astfel: eu însumi și Iisus Christos;**

¹ Pentru o înțelegere practică, vezi capitolul "**Crucea celor Cinci Principii**" din volumul "Cele Noua Învățăături ale lui Theophil Magus despre Magia transilvană", ed. "Polirom", colecția "Hexagon", anul 2000, România, și Editura LiterNet, 2003 (n.a.)

(acest ultim răspuns este similar cu ceea ce în catolicism se cheamă dogma predestinării dumnezeiești prin paradox, admitându-se deci și liberul arbitru omenesc, spre exemplu doctrina Sfântului Thomas Aquinas; sau, în ortodoxism, precizarea Sfântului Ioan Damaschin: "Dumnezeu prevede totul, dar nu predestinează totul". (Dogmatica, II, 30).

DAR, la toate nivelurile înțelegerii și acțiunii noastre în lume, aceste patru răspunsuri – în această ordine, de mai sus, și în rotire către / întru Cel de Sus Dumnezeu Unul - sunt inoperante fără axa, practic infinită (desigur, dacă vrei numiți-o, axis mundi), care străbate centrul crucii - îi unește brațele și o eternizează - fiind:

Credința este Revelația Lui Dumnezeu, întru Iisus Christos, prin Duhul Sfânt, iar Credința este eminentamente individuală și neîmpărtășibilă.

Într-adevăr, dacă totul este atât de simplu precum pare prin cele slovenite mai sus, de ce mai este nevoie de această carte?!

Într-adevăr, totul "pare" simplu și reductibil imediat chiar și numai la textul de până acum.

ÎNSĂ, textul mai înainte rostit este până la urmă doar o concluzie. Și, nicidecum o capcană menită a te prinde, pierde și finalmente a te sfârși / devora în labirintul infinit al speculațiilor și divagațiilor, al demonilor discuțiilor și considerațiilor așa-zise filosofice, ori chiar filosofice.

Este doar și numai concluzia **mea** referitoare, în primul rând, la existența mea în această lume.

Și ca orice concluzie de acest gen (ieri, astăzi și mâine) și aceasta nu poate fi acceptată în mod obișnuit, și mai ales de omul obișnuit - fără explicațiile / argumentele care o preced și o susțin; și o fac viabilă. Sau - de ce nu?! – cel puțin, comestibilă...

Ca urmare, am considerat firesc și necesar ca, aceluia care vor să mă asculte, să mă înțeleagă și să urmeze asta cale, tuturor să le împărtășesc măcar o parte dintre cugetările ce m-au călăuzit înspre și întru această concluzie, **"Crucea celor Cinci Principii"**.

Și cum, de 2000 de ani atestați istoric, trăim într-o lume schimbată / transformată și modelată, iar în cele din urmă, evident, dominată categoric de civilizația creștină, conținutul acestei cărți, după cum și titlul, nu este altceva decât Încercarea **mea** de înțelegere și cuprindere, **creștină, a realității christice** a lumii în care trăiesc.

Poate, tocmai pentru a mă convinge pe mine însumi, dar și pe tine, cititorul și aproapele meu, de adevărul **"Crucii celor Cinci Principii"**.

Voltaire scria: "Și Dieu n'existait pas, il faudrait L'inventer!"

Nu am pretenția de mă consideră, repet, decât ceea ce și cine sunt, Theophil Magus, un om, un creștin care își asumă conștient riscul de a privi și a asculta atent, de a simți sincer și a înțelege cât de cât obiectiv lumea în care trăiește, pentru ca, până la urmă, să-și asume **în mod responsabil** celălalt risc: acela de a împărtăși cugetările (concluziile) sale unei lumi aflată în prag de nou mileniu, Mileniul III, al cărui orizont uman, vrem nu vrem, nu e prea senin ...

"Eph'phatha, adică, **Deschide-te!**, i-a zis Iisus, după ce a privit spre Cer și a suspinat. Îndată i s-au deschis urechile, i s-a dezlegat limba și a vorbit deslușit." (Marcu 7 / 34)

Pe scurt, cam acesta e rostul cărții mele.

Și îmi doresc cu inima curată să fie și rostul lecturii tale, cititorule.

CEL CARE ESTE...

Dumnezeu este Cel care este (Vechiul Testament, Exodul, III / 14) - dar pentru om El a fost, este și va rămâne pururea dorința / necesitatea unică și continuă și nesfârșită și absolută de (a fi întru) Dumnezeu.

FACEREA

Suntem co-creatori cu Dumnezeu prin voia Lui Însuși.

E scris în Biblie, în "Geneza", la capitolul 2, 19:

"Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului; și le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească; și orice nume pe care-l dădea omul fiecărei viețuitoare, acela-i era numele." Apoi, tot acolo în "Geneza" e scris, în paragrafele 22 și 23: "Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om." "Și omul" (nimeni altcineva decât omul, nu?, n. a.) "a zis: Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi femeie, pentru că a fost luată din om."

Nu are rost să mai continuăm cu citatele. Căci nu există nici măcar umbra-umbrei vreunei îndoieli - **suntem co-creatori cu Dumnezeu**. Și prin acest tip de "înrudire" cu Dumnezeu, în mod incontestabil **omul este ființă divină**.

Și, **suntem, putem fi mereu - așa**. Nu, **am fost**, deoarece procesul continuă și **poate** continua **veșnic**, fiind întru Dumnezeu, care este veșnic. Să nu uităm însă acest, **poate!** Fiindcă această posibilitate este condiționată irecuzabil de următoarea întrebare:

Când se va produce totuși actul de conștientizare firească și integrală a acestui **har**, poate **singurul dumnezeiesc, cel al divinității noastre?**

Sau, mai precis: când se va produce unitar și constant acel proces de conștientizare care să ne ducă necondiționat la **asumarea responsabilității de a fi om, de a fi co-creatori cu Dumnezeu, de a fi - ființă divină?**

În aceste două mii de ani, dar și înainte, au fost destule excepții; adică, s-au produs reale asumări ale responsabilității de a fi om, fapte "divine" care, într-un fel sau altul, putem afirma / susține că au schimbat istoria lumii. Însă, din păcate, acestea au fost doar cunoscutele excepții care au întărit mereu, mai mult, mai adânc, întrebarea de mai sus.

Totuși, și doar știm prea bine asta, până la urmă: **pentru oricine, paradigma absolută a asumării integrale a responsabilității de a fi om a fost dăruită de Dumnezeu în singura Sa epifanie: omul Iisus Christos.**

Astfel, e prea târziu, ori prea devreme pentru a înțelege că, totuși, condiția sine qua non a prezervării și perpetuării **harului divinității**, mai înainte cuvântat - implicit a anulării chinuitoarei (pentru mine cel puțin!) întrebări mai sus rostită - fără doar și poate **este simpla, dar constanta încercare de a fi tu însuși Iisus Christos?**

Să fie Mileniul III, mileniul **Învierii omului** sau începutul **Judecății lumii?**

DE CE IISUS?

Cineva m-a întrebat de ce tocmai pe Iisus Christos L-am ales drept Maestrul meu în această lume, cea a unui prezent-viitor în care valorile spirituale și morale s-au retras într-o hibernare sine die?

De ce tocmai pe El, în această "new brave world" în care dominația așa-ziselor valori economice și politice pare a fi, pe zi ce trece, o dinastie fără sfârșit?

De ce L-am ales tocmai pe El, Iisus Cel atât de curat, atât de incredibil de simplu și atât de...neimaginat?

Tocmai pe El, acest **miel sacrificat**...?

Ar fi multe și ample răspunsuri.

Ar fi infinit controversatul răspuns:

...pentru că El este Christos!

Ar fi tăcerea care vorbește în gura mare.

Dar, eu cred că singurul răspuns adevărat nu poate fi decât acesta:

Pentru că El este Dumnezeu.

ZÂMBETUL LUI IISUS ȘI MILENIUL 3

Și Apostolii au zis Domnului:
"Mărește-ne Credința." (Luca17 / 5)

"Dragul meu Pustnic, mai sunt exact 21 de zile și strângem - încă nu știu cum - mâna domniei sale, Mileniul 3. Ei bine, Mileniul 3 sau III sau trei... Ei bine, să vedem cum stăm. Pesemne, americanul vine și zice: "So what?!" sătul de scandaluri prezidențiale cu perdea sau fără cortină; de Saddam Hussein, de Kosovo, de Y2K, de Hollywood, de MacDonald, de Internet, de SIDA și de UFO, de Seinfeld și de imigranți asiatici și est-europeni; și... de bine, la urma urmei.

Pesemne, românul vine și zice: "Mai dă-l în mă-sa!" că e și el sătul de foame, frig, scumpirea benzinei și contrabanda cu țigări, de convenții democratice și manuale de istorie, dar și de americani și de FMI și de toate câte-or mai fi.

Pesemne, chinezul vine și zâmbește mut, amabil și fără expresie, gândind însă o înjurătură sub formă de ideogramă la adresa Mileniului 3, că în America tot prea puține boabe de orez au ajuns, că în România CDR-ul i-a dat peste cap invazia și că, în general vorbind, galbenul nu prea strălucește autoritar în lumea asta.

Pesemne mulți, foarte mulți alții, într-o formă sau alta, la fel simt, gândesc, reacționează, și, de ce nu?!, au și ei dreptatea lor. Doar Eclesiastul (1 / 8-9) nu-i contrazice, dimpotrivă cugetă: **"Toate lucrurile sunt într-o necurmată frământare, așa cum nu se poate spune; ochiul nu se mai satură privind și urechea nu obosește auzind. Ce a fost va mai fi, și ce s-a făcut, se va mai face; nu este nimic nou sub soare."**

Alții sunt însă turtiți de groază că vine sfârșitul lumii, taman acum după două mii de ani de fabuloasă istorie și năprasnice cuceriri omenești asupra Naturii rebele, asupra Cosmosului, asupra și pe deasupra... Mai să fie! Pierim sau nu? Apocalipsa sau o simplă eclipsă?

S-a întâmplat cândva, demult...cu vreo 2000 de ani în urmă, ca un dulgher evreu să se nască miraculos, având ca mamă o fecioară. Apoi, la vârsta la care alții abia se dezmeticesc și încep să trăiască, dulgherului nostru i se întâmplă să moară, apoi să învie și să se înalțe la Dumnezeu Tatăl, binecunoscut încă de pe atunci. Dar, cum în lumea asta, așa cum e ea, **nimic nu e întâmplător**, Cuvântul dulgherului Iisus devine Christos și prin El, din și întru El se nasc primii creștini. Plini de Credință și râvnă, aceștia creștinează omenirea.

Toate bune și frumoase. Dar numai la începuturi.

În nici câteva sute de ani creștinarea se transformă în cucerirea lumii.

Cuvântul dulgherului devine armă. Și dacă ceva poate însemna ceva-anume mai nou sub soare, în istoria omenirii, în cei 2000 de ani care imediat ne vor spune adio și n-am cuvinte, atunci este această evidență deloc mutuală și nicidecum contradictorie:

Neta dominație creștină asupra lumii în care trăim.

O, nu; NU întru Cuvântul Christosului Iisus. Dar nici fără El, că deh..., creștinul nostru domină copios astăzi prin arsenal nuclear, Internet etc. și, firește, totuși și prin Biserică.

N-o să aflăm poate niciodată dacă Iisus știa de Platon sau nu, ori dacă filosoful îl intuise pe Iisus. Cert e că, gânditorul grec oftase: **"Oamenii politici se cuvine a fi religioși în mod conștient."**

Inconștiența sau într-un fel (ne)creștin conștiența, asta a fost politica neclintită a creștinătății vreme de 2000 de ani. Și a ajuns repede ultraperformantă prin arsenal nuclear, Internet etc. și Biserică.

Dar dacă astăzi Politica este "evangelhia" creștinătății, ce se întâmplă cu acel creștin de pretutindeni, cel care când și când își mai aduce aminte de Iisus Christos, sau chiar cu acela care încearcă în mod constant să reînvie în inima lui chipul și învățătura Fiului Omului?

Pai, nu prea mai are de ales. Copleșit de imensa creștinătate și pacea ei cu gheare și colți, de darurile ei tehnologice, de îngerii și demonii ei, așteaptă și el ca toți ceilalți Mileniul 3 și, desigur, Apocalipsa groaznică, dar izbăvitoare...

Și cum îl vede el pe Iisus Christos?

Pai, ca și ceilalți: Cel în numele căruia se produce Apocalipsa. Cel care în urma Apocalipsei va judeca, **Judecătorul suprem**. Cel încruntat și încrâncenat și mai ales fără strop de milă.

Creștinătatea la sfârșit de mileniu doi se teme cumplit de tare de Domnul Iisus Christos.

Dacă așteaptă cumva întoarcerea Domnului, creștinul atoateștiapănitor de astăzi o face cu spaima-n oase și sudoare rece pe spinare. Iisus Christos nu prea mai poate însemna pentru el, **Domnul este Mântuitor**. Îi este peste putință să mai înțeleagă așa ceva. Dar, Iisus Judecător, DA!

Se conturează tot mai clar imaginea unui chip celest incapabil să fi zâmbit și să zâmbească vreodată. Capabil doar să privească rece și tăios, neîndurător. E chiar chipul înfricoșatei Judecăți de Apoi. Uiți să mai ceri iertare, așa de mare e groaza! Un zâmbet, abia schițat, un zâmbet cald și bun al Domnului, doar un zâmbet și totul s-ar schimba, nu-i așa?

Dar eu personal, cu excepția nobilei învățături creștin, regretatul Sfânt Nicolae Steinhardt, n-am întâlnit pe nimeni, crede-mă, căruia să i se pară posibil așa ceva. Replica obișnuită a fost mereu aceeași:

"Arată-mi și mie în Evanghelii unde și când zâmbește Iisus și-ți fac rost de o audiență la Papa, sau la Teoctist...
Când zâmbește Iisus Christos? "

Dar mai întâi când plânge, tună și fulgeră, sau râde dulgherul Iisus în scurta Lui peregrinare lumească?

Plânge din înțelegere și durere omenească, spre exemplu când îl învie pe Lazăr, sau în Ghetsimani, sau când, pe cruce, mai om ca oricând șoptește: **Eloi, Eloi, lama sabachthani?**

Se mânie ca orice om simplu și curat și revoltat când înfruntă fățiș ticăloșia cărturarilor și a fariseilor.

Tună și fulgeră ca orice om, ca orice evreu cu adevărat iubitor de Dumnezeu când alungă vânzătorii din Templu.

Râde sincer ca un rabbi hâtru când Petru ține morțiș să-l imite și vrea să umble pe apă; și până la urmă se alege cu o baie bună.

Îl înveselesc teribil cele două femei istețe foc, canaaneanca și samariteanca, dar și stupoarea cărturarilor și fariseilor când, la ospățul dat de Levi-vameșul în cinstea Lui, Îl văd stând la masă alături de colecții de taxe și vameși.

"Bine, bine, mi se va replica cu satisfacție dată în rânet, ăla a fost dulgherul, obișnuitul rabbi, în fine, **omul!** Dar **Christos?** Să nu-mi spui mie că Lui Iisus îi ardea de zâmbete încurajatoare!"

De necrezut, însă Iisus, Christosul, **zâmbește permanent.**

Și zâmbește așa de la **Naștere** și până la **Înălțare.**

La modul propriu.

Fără acest zâmbet cum ar putea fi El Unicul neprihănit și desăvârșit?

Cum altfel ar fi El Învățătorul și Mântuitorul?

Cum altfel L-ar fi dat Dumnezeu lumii jertfă pe Unicul Său Fiu, ca dovadă a nesfârșitei Lui iubiri față de om?

Cum altfel ar fi fost posibilă înșămânțarea Evangheliei în cei doisprezece bieți oameni, trudituri de rând, temători și de umbra lor, metamorfozarea lor prin Cuvântul Lui în apostoli ai creștinătății?

Cum altfel ar exista în toată simplitatea lor divină și monumentală cele nouă fericiri, dar mai ales a 10-a: "**Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși**"?

Cum altfel s-ar fi născut atunci ideea revenirii salvatoare / mântuitoare a Christosului, **Parousia?**

Dar poate că mult mai simplu ar fi fost să te întreb doar atât: **poți tu, oricine ai fi, să împarți o pâine și doi pești la cinci mii de oameni fără să zâmbești...?**

În chip lumesc, **este acest zâmbet al Domnului Iisus Christos - acel zâmbet inefabil și inconfundabil al omului cu adevărat bun; și senin în inimă, suflet, cuget, în toată ființa lui.**

Și... "**În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, voi sunteți în Mine și Eu sunt în voi.**" (Ioan 14 / 20)

Pustnicul meu drag, un zâmbet bun și cald, un zâmbet abia schițat al Domnului și totul s-ar schimba, nu?

Dar iată ca zâmbetul Domnului a existat.

Și încă există.

E nepieritor.

E semnul iubirii Lui eterne pentru om.

Și se află după cum bine știi, o spune Însuși Domnul, nu?, în fiecare creștin.

Și atunci cum rămâne cu Apocalipsa, cu Judecătorul neînduplecat, lipsit de orice zâmbet...?

În ziua aceea va fi Zâmbetul sau sinistra Judecată de Apoi?

Va fi ziua aceea în Mileniul 3 sau nu?

Nu știu... Știu însă ca nu de Revelația lui Ioan se teme creștinătatea arsenalelor nucleare, a Internetului etc. și a Bisericii: ci pur și simplu îi este groază de una și mereu aceeași apocalipsă - cea a puterii copleșită de propria-i prostie și îngâmfare...

Nu te temi de o revelație. O înțelegi sau nu, și cu asta basta.

Chiar nu știu și nici nu-ți pot răspunde ca toți ceilalți, fie ei americani, români, chinezi sau alții atâția, doar pentru că eu chiar cred în Domnul Iisus Christos.

Iar zâmbetul Lui ne va ocroti și-n acest mileniu.

Hai, zâmbește! Vezi ce simplu e?

Ziua aceea e acum, este în fiecare zi.

Nu va fi altfel în Mileniul 3.

Haide, pregătește de pe acum o pâine și doi pești pentru întâi ianuarie 2000!

Nu zâmbi prosteste!

Sfânt Crăciun fericit și La Mulți Ani!

Sihastrul

SADUCHEILOR MILENIULUI III

Ca dintotdeauna, bine sau excelent așezați în casa-banului și declarându-se atei sau agnostici ori artiști; sau savanți sau business-men cu vederi liberale și credințe multiple, și azi avem, parcă mai spornic ca oricând, saducheii noștri. Ei sunt cei care se feresc ca dracul de tămâie să accepte Credința întru Iisus Christos așa cum ne-a fost și ne este (căci prezentul ei se află în infinită expansiune) dată prin Cuvântul Domnului.

Subliniez: să o accepte măcar. Nu să și-o însușească. Deci, măcar să admită ca fiind posibilă Credința întru Iisus Christos.

În anticul Ierusalim saducheii sofști au încercat a-L încolți pe Iisus cu vicleana lor ghicitoare / capcană "metafizică":
... dacă vor învia cu toții, cui îi va aparține femeia / soția celor șapte frați (morți unul câte unul; în final murind și femeia care, după legea lui Moise privind lipsa de urmași, fusese pe rând soție fiecăruia)?

Astfel încercau ei atunci să demonstreze că Iisus nu era decât un fals profet, iar Credința Lui doar o amăgire numai bună pentru neisprăviții striviți de viața...pământească. (Vezi Matei 22 / 23 – 32, Marcu 12 / 18 și Luca 20 / 27)

Astăzi însă, mult mai pragmatici și mult mai categorici (desigur, tratați intensiv cu știința, tehnologia, dar și filosofii lumii moderne), deci renunțând la sofisme de orice fel (speculații inutile, pierdere de timp aiurea, surâd ei flegmatic) saducheii anului 2001 îți aruncă fără ezitare grenada amorsată:

"Credința creștină e abdicare de la viață!"

Vor fi fiind destui care nu au replică la această sentință.

Deși, vorbind doar despre **Înviere** ca simplă înviere, vorbești despre chiar triumful vieții.

Eu însă le amintesc și saducheilor contemporani, precum și celor fără de replică în fața lor, acest răspuns scurt al Lui Iisus Christos despre Dumnezeu:

"El nu este Dumnezeul morților, ci al celor vii. Tare vă mai rătăciți!" (Marcu 12 / 27)

TE IUBESC...

Iubirea nu există prin ea-însăși, ca simplu act de iubire între două ființe.

Nu poți numi astfel actul care, indiferent de motivația abil construită și irezistibil exprimată, nu definește decât fuziunea dintre plăcere și necesitate (ambele fie naturale, fie dobândite prin experiment și experiență, sociale amândouă).

Iubirea este sublimarea existenței tale întru Iisus Christos.

Ea capătă acest nume și înțeles, primește acest Cuvânt, **iubire**, doar în clipa în care te rogi pentru înțelegerea celuilalt / celeilalte.

Te rogi pentru empatia ta cu acea ființă, dincolo de trup, de minte și de suflet.

Tot ce îți rămâne în starea de iubire nu trebuie să fie altceva decât inima.

Atunci mila, smerenia, înțelepciunea și puterea ta de sacrificiu pentru ființa iubită vor fi adevărate.

Și, imediat, **reale întru Iisus Christos.**

Sau altfel, încearcă să practici chisticul îndemn:

Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși!

Pentru a proba iubirea ta, începe prin a aplica îndemnul chistic asupra ființei iubite, oricând și în orice situație, dincolo de viața voastră rozulie doar pe amăgitoare și minuscula insulă a lui "Te iubesc!"

Luptă să fii total sincer cu tine însuși - și vei vedea că asta e!... nu prea iubești...

Nu uita atunci, în acele clipe de disperare, că Iisus ne amintește mereu acest adevăr simplu, dar atotputernic și indestructibil:

Întru Credință, rugăciunea ține lumea.

TURMA ȘI DOGMA

Personal, n-am să înțeleg niciodată, oricare ar fi ele motivațiile: teologice (începând, dacă vreți, cu marea schismă creștină de la 1054), istorice, economice, sau politice (chiar și azi după 2000 de ani de creștinism - când omul mileniului trei comentează totul și încearcă să explice totul - și când civilizația creștină domină Pământul), cum este posibil să se persiste în această aberație: un singur Sfânt Crăciun și două sărbătoriri ale Sfântului Paște?!

Căci, deși se întâmplă uneori ca data calendaristică a Sfântului Paște ortodox să coincidă cu aceea a Sfântului Paște catolic, Învierea fiind celebrată în aceeași zi și de ortodocși și de catolici și de protestanți, ritualurile rămân tot diferite între ele (uneori destul de drastic), în fapt, creștinătatea sărbătorind tot două Învieri ale Domnului.

O **singură** naștere a Domnului Iisus Christos și **două** Învieri ale Sale?!

Prea-sfintele fețe bisericești tac.

Tace și turma.

Chiar nu-L întreabă nimeni pe Domnul Dumnezeu?!

Din dragoste, dacă nu din teamă...

COȘMARUL

Imaginația fiecăruia dintre noi (chiar și a sfinților; și de ce nu și a profeților și a îngerilor / vezi, despre cei căzuți?) naște sau cheamă răul și apostazia doar când nu te mai poți întoarce în realitate.

În realitatea chistică.

O EPISTOLĂ DESPRE NIETZSCHE

Această epistolă nu este ceea ce s-ar numi o "încercare filosofică despre Nietzsche".

Nu sunt aste rânduri decât simple și, cred eu, de bun simț păreri asupra unor scrieri, teorii și uneori chiar convingeri ale celui care identificându-se cu Zarathustra a fost supranumit, practic simultan, **filosoful filosofilor** și **filosoful nefilosofilor**.

Am scris toate acestea de mai jos, ca un scriitor care l-a citit totuși pe Friedrich Nietzsche, dar nu complet și nu pentru a-și adânci sau întregi lecturile filosofice.

Le-am scris mai ales pentru a atrage atenția unui discipol nietzsche-ian că nu tot ce zboară se mănâncă și că nu întotdeauna poezia este filosofie și morală.

Dacă am greșit, îmi asum răspunderea.

Dar nu-mi schimb Credința.

Iată cele șapte înțelegeri ale mele despre un mare poet și un mare romantic al veacului trecut, răspunzând unui discipol al său din anul 2000:

1) "Îmbrățișându-l" pe Nietzsche, poți striga și tu, discipol al lui Nietzsche, cu toată convingerea ta, "Gott ist tot!"?

Așadar, Nietzsche strigă răspicat: "Gott ist tot!"

Eu îndrăznesc astfel:

Nietzsche a fost martorul morții Lui Dumnezeu.

Deci Nietzsche l-a cunoscut pe Dumnezeu.

Deci Nietzsche a trebuit să accepte lumea ca fiind a Lui Dumnezeu, ca fiind Dumnezeu.

Deci Nietzsche **nu putea fi** martorul morții Lui Dumnezeu.

Nietzsche îl respinge pe Dumnezeu considerindu-l intangibil, invizibil, inexplicabil etc. – finalmente inexistent!

Nietzsche consideră lumea ca Univers de sine stătător, auto-creat și posibil de cunoscut, dar în același timp, totuși imposibil de explicat prin logica umană și ("voința de putere", spune el, împlinește mai degrabă aspirațiile inimii, decât dictatele rațiunii), practic imposibil de definit (până aici recunoaștem însă chiar "imaginea biblică" a Lui Dumnezeu, nu?) și, în sfârșit, repetabilă în sine la infinit.

Așadar, o lume DINTOTDEAUNA fără Dumnezeu.

Deci Nietzsche își neagă tacit și implicit: "Gott ist tot!" fiindcă, în germană și nu numai, aceasta este o constatare care ține de prezentul imediat și..., atenție, în eterna reîntoarcere într-o lume CONTINUU și INFINIT fără Dumnezeu, nu mai poți face această constatare - căci n-ai știut NICIODATĂ despre Dumnezeu.

Nietzsche a fost și se consideră înainte de orice altă caracterizare un poet-profet.

Nietzsche a scris poemul "Așa grăit-a Zarathustra" (**care în varianta creștina este "Cartea lui Iov"; Vechiul Testament**).

Nietzsche a folosit metafora total iconoclastă "Gott ist tot!" (**până la urmă un simplu oximoron**) – fără "fasoane" spus - fiindcă altfel nu putea să-și definească **sieși** acea condiție umană specifică secolului XIX, contemporan lui, secolul descoperirilor științifice, secolul scientismului în carne și oase, condiție care alimentează perfect "voința de putere".

Deci, Nietzsche A SCRIS ÎN OGLINDĂ!

Deci Nietzsche strigă: **"Regăsiți-L pe Dumnezeu!"**

Pot afirma, în concluzie, că lui Nietzsche i se potrivește perfect: **"Tu nu M-ai caută, dacă nu M-ai fi găsit deja!"**, formulare (care nu-mi aparține!) ce notează simplu, coerent și imparabil, nevoia imemorială de Dumnezeu a omului. Mitul "morții" și "reînvierii" Lui Dumnezeu este milenar și veșnic. Nu este nici descoperirea lui Nietzsche și cu atât mai puțin a lumii moderne. Iar Mircea Eliade remarcă în mod exemplar acest adevăr.

2) De ce crezi tu că doar lui Nietzsche îi aparține Adevărul? De ce crezi tu că dintre toți oamenii care pot oricând sta alături de el, egali cu el întru valoarea creației lor - și ca poeți / scriitori, și ca moraliști, și ca filosofi (alege tu câteva nume chiar contemporane cu Nietzsche), doar el este "profetul"?

Fiecare creator adevărat a avut și va avea (nu neapărat public sau vizibil în opera sa) dialogul său cu Dumnezeu. Iar dacă acest dialog nu va cuprinde intrinsec și revolta și îndoiala și chinul de a fi om, și iubirea și ura și iertarea și dorința și bucuria de fi întru Dumnezeu una cu Domnul, atunci nu mai există dialog (ca și condiție sine qua non de ființare reală a spiritului). Iar autenticitatea și valoarea universală a creatorului respectiv nu este, ori dacă a fost cumva, dispare sau se transformă cu totul într-o jalnică laudă, ori o jalnică lamentație, ori pur și simplu în... nimic-prin-cuvinte.

Așadar, Nietzsche nu este decât unul dintre acești creatori autentici, una dintre valorile universale ale omenirii. În mod logic **elementar** – Dumnezeu nu este negat. Consecința logică **elementară** este – Nietzsche nu este posesorul unic al Adevărului.

El însuși scrie: **"Viața nu este un argument. Printre condițiile vieții s-ar putea să se enumere și eroarea."** Și tot Nietzsche: **"Cum trebuie să înțelegem o teorie când ea pune în discuție însăși structura înțelegerii noastre? Iar când am izbutit s-o înțelegem, în proprii noștri termeni, ar urma în mod automat că am înțeles-o greșit, de vreme ce proprii noștri termeni sunt greșiți."**

Moise a fost tare curios să știe cine sau ce este Dumnezeu. Și L-a întrebat direct. Dumnezeu i-a răspuns simplu: **"Eu sunt Cel care este."** (V. T., Exodul III, 14)

Există vreo eroare sau vreo teorie în acest răspuns?

3) Tu, discipolule, dacă ar fi să fii sincer cât poți de mult cu tine însuși, consideri că îl poți înțelege și alege pe Nietzsche maestrul tău, dacă tu însuși nu ai citit nici măcar o dată, **eliberat de orice prejudecată**, Vechiul Testament (Pentateuh-ul) și, desigur, cele 4 Evanghelii?

(Nietzsche a învățat / studiat la "Schulpforta", celebra școală înființată în vremea Reformei, și funcționând într-o veche mănăstire a Ordinului Cistercian... Într-un anume fel, cazul său este destul de bine asemănător cu acela al lui James Joyce.)

Fiindcă... e de domeniul evidenței cu majuscule că **nimic altceva** nu constituie **subiectul și nucleul** speculațiilor și teoriilor nietzsche-iene, decât **Biblia și dogma creștină**, în special dogma creștină, fie ea ortodoxă, catolică sau reformată.

4) Tu, discipolule, poți confunda conceptul de mișcare cu automobilul sau avionul sau mersul pe jos?

În același fel cred că nu trebuie făcută confuzia (regretabilă) dintre **creștinătate** și **creștinism**, dintre instituția bisericească și idee / concept / principiu divin creator unic, deci, **Logosul Întrupat Iisus Christos**.

Realitatea chistică, prin și întru unica Epifanie, deci **Iisus Christos**, a născut creștinismul.

Realitatea umană, adică omul și înțelegerea sa, a "manufacturat" creștinătatea.

Creștinătatea se definește prin Biserică. Iar Biserica are trei trepte: cea mai de jos – instituția bisericească, a doua – Biserica este Templul / / / a treia, cea mai înaltă – **Biserica este Comuniunea cu Iisus Christos întru Tatăl-Dumnezeul Unul, întru și prin Sfântul Duh**.

Inițial, imediat după Iisus Christos, Biserica a fost definită **doar** ca "ekklesia" (din grecescul 'adunare' / a celor chemați din afară, când cetățenii se strâneau într-un anumit loc să discute treburile statului), sau **Adunarea Lui Dumnezeu**.

Ulterior s-a produs etajarea / separația amintită mai sus, în mod clar și definitiv după Marea Schismă din 1054.

Se pare că, momentan, tendința creștinătății este de a se reduce doar la prima treaptă a Bisericii. În acest punct Nietzsche a fost într-adevăr profet.

Deci, "bănuiesc" că Nietzsche atacă și respinge **doar** creștinătatea. Dar nici pe aceasta în totalitatea ei, ci numai acea formă (a ei) instituționalizată care validează perfect, **homo homini lupus**. Spun asta doar în câteva cuvinte simple, deoarece nu-l "cunosc" în amănunt pe Nietzsche, dar nici nu pot să accept că radicalismul / iconoclasmul său era / este de tip fascist / nazist.

În momentul în care tu, discipolule, susții contrariul, înseamnă că Nietzsche neagă valorile imense și ca număr și ca însemnătate ale creștinătății întru **christicul homo res sacra homini**. Și se neagă pe sine-însuși, fiind el un produs tipic (sic!) de cea mai nobilă calitate a civilizației și culturii creștine.

5) Dacă Evangheliile au produs mentalitate și reacții sociale de "sclavi", de turmă (prin promovarea constantă a principiului / fals / egalitarismului, "cotat" de filosof ca și genuin creștin) precum spui tu că argumentează Nietzsche, vin și te întreb simplu:

Ce fel de mentalitate au produs civilizațiile anterioare creștinismului care au avut destule revolte ale sclavilor "egalitariști" și amintesc doar pe aceea binecunoscută a lui Spartacus?

Sau surghiunirea și masacrarea și crucificarea publică a primilor sute și mii de creștini, cu acordul entuziast al turmei "egalitariste" romane care umplea până la refuz circurile...? Poți cerceta însă și istoria celorlalte imperii pre-romane. Vei vedea...

Dar, mai bine - "cazurile" de după Iisus Christos, acele ideologii (și societăți) profund anti-creștine: așadar neo-colonialismul, fascismul, nazismul lui Hitler. Apoi, Marx, Lenin, Stalin, Mao, Castro, Ceaușescu și alții, destui, comunismul lor multilateral dezvoltat (**pe care din nefericire și tu l-ai trăit din prea-plin**); dictaturile sud-americane și republicile bananiere; dar fanatismul islamic terorist?

Ce crezi, toate aceste orori au produs cumva acea mentalitate "salvatoare", ne-egalitaristă încarnată, machiată, costumată în macho-ul elitist pe care foarte ușor și înșelător, extrem de păgubitor ești tentat să-l citești / vezi / imaginezi imediat în opera lui Nietzsche?

Atenție mare: așa s-a ajuns ca **der Übermensch (supraomul)** nietzsche-ian să devină aiurea simbol nazist.

Atenție, te rog, căci, totuși – Nietzsche a fost în definitiv, altceva decât o îmbârligată și oribilă zvastică hitleriană.

Suntem egali în fața Lui Dumnezeu, doar astfel:

toți suntem oameni – creația Lui;

toți suntem copiii Lui;

toți suntem supuși greșelii;

toți avem dreptul la prezumția de nevinovăție.

Atât! Nimic altcumva și nimic mai mult!

Iar maestrul tău știa acest lucru prea bine. Citește cu inima frumoasă și adâncă lui confesiune: "Nietzsche contra Wagner".

Desigur, nimeni nu neagă monstruozițiile "avortate vii" de creștinătatea instituționalizată, în numele Lui Iisus Christos - cruciadele, Conchistadura, prea multe destule pogromuri împotriva evreilor... și altele, multe. Dar oare, numai creștinii sunt autorii acestora? Chiar așa să fie?!

Dar chiar și așa, au fost aceste istorii însângerate și anti-creștine rezultatul "genuinului" principiu evanghelic al egalității și supunerii necondiționate... cum spui tu, comentat / acuzat de Nietzsche?! Însă de ce am vedea paiul din ochiul celuilalt, când bârna din ochiul nostru.... Nu e bine să te grăbești să arunci piatra, primul... **(bine ne mai povățuiește Domnul în ambele cazuri, nu?)**

6) Te întreb:

Când a eliberat India prin non-violență (satyagraha) Mahatma Gandhi a fost:

ideatic un adept al Lui Iisus Christos (**Domnul a refuzat să se alăture zeloților, iar Iuda Iscariotul se pare că a fost adept al zeloților... teroriști prin excelență?**)

a aplicat în mod "inconștient" și sui generis conceptul "voinței de putere" nietzsche-ian?

sau pur și simplu a manipulat inteligent și ne-egalitarist imensa "turmă" a Indiei?

Mă întreb, cum ar fi reacționat Nietzsche în fața acestui exemplu paradigmatic, Mahatma Gandhi, aflat în **opозиție diametrală și ireconciliabilă** cu teoriile sale despre om, lume, creștinism și Dumnezeu, așa cum tu le-ai înțeles?

7) De câte ori în viața ta ai rostit "**Tatăl Nostru**" încercând să conștientizezi până în amănuntul ultim fiecare cuvânt și semnificația pe părți a **rugăciunii unice (e singura pe care Domnul nostru Iisus Christos o consideră că trebuie rostită către Dumnezeu! Și în singurătate deplină!)**, pentru a cuprinde comprehensiv întregul ei.

Și a înțelege ce înseamnă de fapt **veșnica reîntoarcere**.

Te asigur că Nietzsche a rostit-o **asa** pe patul de moarte (verifică și vei vedea...).

Nu uita, te rog mult: **rugăciunea ține lumea...**

Nu uita, **Nietzsche a scris în oglindă.**

Rugându-mă Domnului pentru lumina(re) a ta lăuntrică,
Sihastrul.

DUPĂ VOIA DOMNULUI

"Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă.

Și dacă știm că ne ascultă, orice l-am cere, știm că dobândim lucrurile pe care l le-am cerut." (Întâia epistolă a Sfântului Apostol Ioan, 5 / 14-15)

Sunt de împlinit, deci, două condiții esențiale:

"...după voia Lui..."

"...dacă știm că ne ascultă..."

Iar prima, o condiționează clar și răspicat pe a doua.

Astfel, pentru omul acestui început de mileniu trei, om care practic a pierdut simțul sacralului și pentru care Dumnezeu este un mod de a filosofa fără soluții practice, iar Iesus Christos este un mod de a face politică și istorie, "**După voia Domnului**" devine sinonimul perfect al hazardului.

Dacă ai noroc, bine. Dacă nu, asta e și n-ai ce face... Soarta...!

Cât despre a fi conștient că Domnul te ascultă - să fim serioși!

Într-o lume dominată de hazard, singurele "chestii" (sau, business?) despre care vrem să fim conștienți că ne ascultă, desigur, nu pot fi decât băncile, tehnologia și regele lor atât de mult iubit, computerul.

"**După voia Domnului**" rămân toate-toate celelalte, chiar și sărbătorile religioase, ca niște vacanțe binevenite și tot pe-acolo, înscăunarea președinților, miniștrilor sau alte carnavale binecuvântate de zelosul cler de pretutindeni.

Nu putem ști că El, Domnul nostru, ne ascultă decât **întru Credință**, cu atât mai abtîr cu cît ne recunoaștem zilnic păcatele - făptuite zilnic.

Iar dacă trăim **întru Credință**, vom afla că nimic nu e întîmplător: **totul e după voia Domnului**.

Așadar, putem avea acea îndrăzneală despre care ne vorbește Sfântul Apostol Ioan.

Da, noi avem dreptul să fim de acord cu asta... Sau, nu.

Căci există încă și acel **celălalt stăpîn** al Pămîntului – cel despre care Iesus își avertizase în repetate rânduri ucenicii.

Și, odată cu ei, și pe noi. Tot un fel de ucenici...

Dar, mult, mult mai neîncrezători.

MILOSTENIA DOMNULUI

Dacă există milostenia Lui Dumnezeu față de Sine, oare ce ne împiedecă mereu să fim sinceri cu noi-înșine?

Iar milostenia Lui Dumnezeu față de Sine, desigur, există.

Nu e pură speculație teologică.

Altfel nu și-ar fi sacrificat Tatăl, Unicul Său Fiu pe cruce - pentru noi și pentru transformarea Legii Lui în Har (pentru a fi împlinită Legea, desigur!).

Și... în milostenie, deci: în Iisus Christos Domnul nostru Mântuitor.

BLÂNDEȚEA DOMNULUI

Când un om nu-și găsește Calea, întotdeauna Dumnezeu e blând cu el.

Atenție însă, "când nu-și găsește Calea".

Așadar, când NU renunță la a o căuta...

Întru Domnul.

BISERICA

Chiar, și mai ales, la acest început de nou mileniu - subliniez că instituția socială - Biserica cu greu poate suporta o analiză lucidă și pertinentă a moralității ei creștine.

Și nu trebuie să ne îndepărtăm prea mult în timp - e suficient să analizăm rolul Bisericii în ultimul holocaust fără precedent în istoria omenirii, desigur, mă refer la comunismul european, și nu numai.

Dar, dincolo de toate acestea, precum și dincolo de dogme și ritualuri, de secte și sectanți, Biserica este absolut necesară creștinului.

Căci, până la urmă, din cine este alcătuită Biserica, dacă nu din păcătoși?!

Da, fără îndoială, te poți duce la Biserică și singur, căutând pacea în liniștea Templului, precum Moise pe Muntele Sinai cautându-L pe Dumnezeu. Sau ca act tainic al sincerității tale de căpătâi, al rușinii tale în fața Domnului Iisus Christos.

Da, e foarte, foarte bine dacă faci și astfel. Dar Iisus Christos povățuiește:

⌘ **"Vă mai spun iarăși că dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ cu privire la un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri. Căci acolo unde doi sau trei sunt adunați pentru numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor."** (Matei 18 / 19, 20) ⌘

Oricât de buni creștini suntem - oameni suntem. Și greșim.

Iar călugării, preoții, de la paroh și până la Patriarh sau Papă, oricât de sfinți ar fi - oameni sunt. Și greșesc.

Iisus Christos a trăit ca om și preot. Și este Dumnezeu în fiecare dintre noi. Într-o măsură mai mare, sau mai mică. După Credință.

Este chiar și în cel necredincios prin însăși negarea lui de Dumnezeu.

Dar în Biserica, nu mai există disproporții. Prin adunarea noastră în Biserica, Iisus Christos se reîntregește pe deplin în fiecare dintre noi. Se întâmplă o anume **chenoză**. În Biserică se produce astfel taina sacră pe care eu o numesc, **Adunarea de Iisus Christos**.

Și n-ar fi rău ca fiecare dintre noi să-și reamintească acele cuvinte pe care Domnul le-a rostit lui Petru:

"Și Eu de asemenea îți spun: 'Tu ești Petru / piatra / și pe această stâncă voi zidi Biserica / ekklesia = adunare din cei aleși și scoși / Mea și porțile Locuinței Morților nu o vor birui.'" (Matei 16 / 18).

Așadar, ascultă-l pe Iisus Christos, căci îți spune clar: "... **voi zidi Adunarea Mea...**", și regăsește-te, împlinește-te întru Domnul în Biserica Lui.

Căci doar acolo, în mijlocul **Adunării de Iisus Christos** vei putea simți că îți iubești aproapele ca pe tine-însuți, iar pe Dumnezeu cu toată inima, sufletul, cugetul și ființa ta.

Doar acolo și atunci poți uita că ești un biet păcătos. Dar, acolo și atunci, poți simți altfel decât un biet păcătos.

Doar acolo și în clipa Adunării de Iisus Christos devii, ești Evanghelie.

Și astfel rămâne pururea vie șansa omenirii de a supraviețui propriei sale nimicnii.

TU ÎNSUȚI

Când își poate un om desăvârși înțelepciunea, singur și cu propriile lui arme?

Dumnezeu este Cel care este.

Așadar, practic, **răspunsul este - niciodată.**

Oricât de mare ți-ar fi inteligența, oricât de largă și minunată ți-ar fi memoria, oricât de năzdrăvan ți-ar fi computerul...

Astfel, **lipsa Credinței** transformă inteligența în neobosita și necruțătoarea întrebare: **la ce bun totul?**

Transformă memoria în inesațiabilă groapă de gunoi a cuvintelor și cifrelor infinit combinate; iar computerul, oricât de performant ar fi, cum să te ajute?!

Nu e decât o mașinărie oricând cu un picior în groapă, fiindcă plutește în aer mereu amenințarea producerii unui simplu scurt-circuit, sau a unei simple furtuni care să te deconecteze brusc, în cel mai bun caz (deoarece poți să și pierzi în câteva secunde munca de ani...)

Prezența Credinței însă unește toate acestea și dă sens real, natural, superbeii lupte a omului pentru desăvârșirea de sine - întru Dumnezeu.

LIBER ARBITRU?... PREDESTINARE?

În acest an 2001, succesele sau insuccesele vieții sale, cu deosebire cele zilnice, omul modern tinde să și le măsoare, considere și definească tot mai frecvent prin două extreme:

a) ori prin **liberul arbitru total**,

b) ori prin **voința divină ca fiind singura existentă și atotpotentă**.

În primul caz, și victoriile și înfrângerile sale duc mai devreme sau mai târziu la diverse forme de alienare psiho-socială, culminând tot mai des astăzi cu sinuciderea.

La capătul celălalt al diametrului, și victoriile și înfrângerile sale duc inevitabil la diverse forme ale resemnării, culminând tot mai des astăzi cu recunoașterea voinței divine ca adversar invincibil și tiranic, consecință tragică fiind adoptarea în viață, a unei atitudini fataliste și robotizante.

În primul caz, în mod evident se ajunge la ignorarea Lui Dumnezeu, mergând până la negarea Lui totală.

La capătul celălalt al diametrului, recunoaștem ușor concluzia axiomatică a Sfântului Augustin: **Da quod iubes et iube quod vis** (Dă ce poruncești și poruncește ce dorești, Confesiuni, X, 31), precum și aproape tot ce înseamnă protestantismul (lutheranismul și calvinismul, plus derivatele lor) în esența sa.

Trebuie să adaug, pornind de la acestea spuse anterior despre voința divină, că islamismul este cel mai fertil sol pentru fanatismul religios (în "Coran", cartea sfântă a Islamului, uciderea unui "necredincios" nu este nicidecum o crimă...). Și terorismul contemporan e fructul său perfect.

Iar omul computerizat, în acest caz al resemnării în varii forme, ajunge cu siguranță nu la dragostea de Dumnezeu, ci doar la supunerea necondiționată față de El și, cu certitudine, încearcă o frică existențială continuă. Care, oricum ar fi definită, e frică și e continuă. Și, practic, necomunicabilă. Dacă devine teroare, atunci, mai devreme sau mai târziu, devine cu siguranță și ură.

Interesant este că la o privire mai atentă comportamentul radical și la extreme, mai sus notat, se (auto)definește cel mai bine în societățile moderne ale lumii contemporane, prin tentativa lor continuă de a înlocui ideea de liber arbitru individual, cu ideea de legislație (constituție). Și, reversul monezii, ideea de destin social - în locul ideii de voință divină. Pare-se, așa e mult mai practic și comod. Unii vor adăuga, muștrându-mă: dar democratic și modern.

Dar, chiar și așa vom avea un "conflict de interese" real și inevitabil fiindcă oricare ar fi substitutele, arhetipurile și pozițiile lor rămân neschimbate, fiind intrinseci ființei umane.

Așadar, iată, avem o "anume" dilemă existențială care creează astăzi, poate mai mult ca oricând în trecut, suferințe și efecte dramatice, chiar tragice nu o dată în viața noastră, oriunde în lumea modernă.

Iar "probele" doveditoare abundă prin fie și numai analiza subiectelor abordate în artă. Să luăm spre exemplu, dacă vreți, cinematografia artistică a acestui început de mileniu III. Este dincolo de orice discuție recunoașterea faptului că, alături de literatură, dar mai rapidă în comunicare și impact, deși mai săracă în nuanțe și profunzimi, a VII-a artă a ajuns astăzi a fi arta cu cel mai pronunțat caracter istoric-documentar și, în aproape egală măsură, vizionar și modelator de comportament psiho-social. Filmul artistic este astăzi o creație perfect biunivocă: subiect al mărturiei și martor al subiectului. Deci, creația martorului și mărturia care creează. Astfel, vedeți bine: majoritare în acest sfârșit de secol 20 și început de mileniu III sunt filmele **alienării**, fel și chip sau ale **resemnării** de tot felul. Iată cum, pentru susținerea și atestarea dilemei noastre în acest timp prezent, pe marele sau pe micului ecran, filmul artistic este una dintre demonstrațiile ideale / motivul indubitabil care îți permite, după vizionare și un strop de meditație, să închei cu mâna pe inimă rostind clar: quod erat demonstrandum.

Bine, bine, e limpede – dilema există. Dar cum ieșim din această dilemă?

Căci, dacă vom întreba filosofi clasici și mai ales pe cei moderni, vom vedea că în imensa majoritate a cazurilor, prin meditațiile și sentințele acestora, în special cele aplicate în mod concret, ajungem fără doar și poate, la o irecuzabilă separație a puterilor în universul nostru: de o parte, **voința umană**. De cealaltă parte, **voința divină**.

Și cum domniilor lor nu li se pare deloc clar dacă există, sau poate exista un raport, fie de subordonare, fie de egalitate, fie de complementaritate, fie de respingere între cele două părți – vezi bine, apare în viața noastră a treia putere care aranjează cum trebuie lucrurile pentru noi, în orice domeniu al existenței noastre: "**filosoful liber arbitru**" (și e inutil să-i mai numim pe toți acești "dumnezei", fiind destui și înainte, și după clasica triadă Marx, Engels și Lenin).

Din nefericire aceasta este simpla și reala explicație a existenței lui Hitler, Stalin, Mao Zedong, Kim Il Sung, Ceaușescu, Castro, Peron, Pinochet, Saddam Hussein, precum și a nazismului și comunismului, dictaturilor sud-americane și terorismului islamic, a neo-nazismului și antisemitismului, a naționalismului și neo-comunist și religios, a discriminării rasiale și a altor destule binefaceri ale ultimului veac.

Așadar, să încercăm a despica nodul gordian.

Eu cred că ieșirea din dilemă este doar aceasta - a accepta, a înțelege și a urma calea de mijloc. Adică, pur și simplu astfel: **a trăi conștient de și întru coexistența voinței divine cu liberul arbitru omenesc**.

Iar acest modus vivendi s-ar putea explica / defini frumos și cu de-amănuntul, chiar și numai prin citirea lucrărilor unor înțelepți sfinți teologi ca Thomas Aquinas sau Ioan Damaschin, și îl citez doar pe ultimul: **Dumnezeu prevede totul, dar nu predestinează totul!** (Dogmatica, II, 30).

Dar cine mai are nevoie de sfinți și de teologie adevărată astăzi, când "time is money" are toate oportunitățile și le folosește deja din plin să devină în această lume "filosoful maestru unic" până și al reputatului "filosof liber arbitru", mai sus pomenit?

Totuși, nu vreau să rămân dator nimănui, cu atât mai puțin mie însumi.

Evident, afirmația / soluția propusă de mine, trebuie explicată măcar în final, nu-i așa?

Și cum în această poveste despre liber arbitru și predestinare și dizolvarea acestei dileme chinuitoare - orice final și explicație dacă-mi vor aparține vi se vor părea cam prețioase și până la urmă false, ei bine, invoc duhul unuia dintre învățătorii mei dragi, sfântul și eruditul, prea-înțeleptul monah creștin Nicolae Steinhardt.

Iată-l. Zâmbește. Blând, dar și ușor mușcător. Se luminează adâncimea tăcută a ochilor săi pătrunzători. Își mângâie barba ninsă, scurtă și aspră ca a Sfântului Nicolae, cel al pruncilor. Și rostește:

- Îmi par a fi pline de bun-simț, înțelepte și cu umor, da, da, înviorător de prezente și de practice, două vorbe ale românului în ipostaza sa de liber-cugetător, cu Credință totuși:

Dumnezeu îți dă, dar nu-ți pune în sac El-Însuși.

Până la Dumnezeu, te mănâncă sfinții.

- Dar, continuă el hâtru, acestea nu sunt decât cele două laturi ale triunghiului echilateral care, bine și cu sânguință rotit, va produce minunata sferă a vieții noastre, acel magic glob de cleștar ce ne poate salva de la cădere. Dar despre a treia latură, cea care lipsește, îți spun o glumă bună de tot, născocită tot de român, care râde de evreul său ca de el însuși:

Într-o bună zi, fiind bolnav și tare nefericit din cauza lipsurilor fumurii, dar și a palidelor bucurii din viața sa de până atunci, Ițic își îndreaptă privirile spre cer, își întinde brațele și se jeluiește amarnic:

- Ah, Doamne Dumnezeu meu, de ce nu-mi dai și mie norocul ăla să câștig la loto așa avere ca să nu mă mai plâng de nimic, oi, oi, oi! De ce, Doamne?!!

Și dintr-o dată se tulbură cerul și vocea Lui Dumnezeu bubuie:

Dar, joacă!!! Joacă odată, Ițic!!!

Și acestea fiind cuvântate, eu te întreb firesc:

Ce poate fi o viață împlinită, pentru oricine, dar cu evidenta și acuta sete de echilibru lăuntric, pentru omul modern ...? Liber arbitru și predestinare...?

Nimic mai simplu decât punerea fiecăruia dintre noi în acord cu Dumnezeu.

SETEA

Setea continuă și nesfârșită de Dumnezeu, acea nevoie primordială și absolută de Dumnezeu chiar cu mult înainte de Moise, de la Început așadar, poate fi o bună traducere a tainicului, dar și sacrului răspuns primit de Moise pe Horeb:

"Eu sunt Cel care este. Eu sunt." (V. T., Exodul III, 14)

Precum și a replicii date iudeilor de Domnul Iisus Christos, în vremea Sărbătorii Înnoirii (sfințirii Templului) la porticul lui Solomon, al Marelui Templului clădit de Solomon în Ierusalim:

"Eu și Tatăl una suntem." (Ioan 10 / 30)

JERTFA

Dumnezeu este milostiv față de Sine-Însuși.

Cum poți fi altfel când suferi și mori în groaznic chin omenesc pentru a Învia în(tru) Dumnezeu?

Dacă Dumnezeu este milostiv față de Sine-Însuși, cum oare n-ar fi plin de milostivenie față de om, prin și în care a înfățișat și jertfit lumii omului, lumii Sale, pe unicul său Fiu, Iisus Christosul nostru, pentru un nou Legământ, cel al Salvării omului?

MOISE

Se pare că celebra și amara concluzie, "**străin într-o țară străină**", îi aparține lui Moise.

Iar dacă n-ar fi așa, eu tot la Moise m-aș gândi, fiindcă acest destin uman este absolut unic (și exemplar) în istoria cunoscută a omului.

De la naștere și până la moarte lui Moise nu i-a fost dat să pună piciorul pe pământul care s-ar fi putut chema "**țara mea**".

Moise a fost primul profet rătăcitor al Lui Dumnezeu.

Primul apostol al Credinței.

CREȘTIN?

În viața creștinului, cu adevărat întru Iisus Christos trebuie să fie acestea:

- iertarea - să fie curajul;
- cumpătarea – să fie generozitatea;
- înțelepciunea – să fie smerenia;
- puterea – să fie jertfa;
- umilința – să fie artă și știință de conduce.

Poate că nu tocmai asta e ordinea. Cine știe?

Dar poate fi un om astfel?

Dar, poate fi un creștin astfel?

Dar poate fi măcar o parte din acestea, un bun creștin?

Ca om Iisus Christos a fost mai mult decât toate acestea.

CNN-ul și ADEVĂRUL

Configurația lumii actuale, din toate punctele de vedere considerată, este rezultanta multor vectori, fiecare având caracteristica sa dominantă.

Dar "Cable News Network", CNN sau Agenția Mondială de Știri Televizate, mi se pare a fi, între acești vectori, unul dintre cei mai proeminenți și puternici.

Și pe zi ce trece va deveni tot mai puternic, mai dinamic, mai dominant.

De ce?

Răspuns sec:

Informația / știrea produsă și difuzată de CNN are caracter de tabu.

Nu pot exista îndoieli asupra ei, pur și simplu pentru că ea aparține CNN-ului.

Iar cine lucrează cu informațiile / știrile CNN este încredințat apriori că folosește cel mai bun și mai sigur material...informativ.

Astfel, nu e greu de imaginat că CNN-ul poate crea la scară planetară o bună parte a imaginii zilnice a acestei lumi (și o face cu brio).

Și cui îi mai pasă dacă această imagine este virtuală sau reală, din moment ce ea aparține CNN-ului?

De subliniat însă că această imagine tinde mereu a fi globală.

Așadar, dacă mult uzitatul așa-zis concept de globalizare are nevoie de un argument forte să-l susțină, iată-l (să-l sorcovim puțin):

Mai tare ca oțelul - mai iute ca săgeata...: C-N-N-ul!

Și ce frumos și ce deștept și ce obiectiv și ce extraordinar și ce operativ și ce... bun, până la urmă, ca să n-o mai lungim inutil, este CNN-ul. Doar privindu-i comentatorii și reporterii ne-umani parcă de telegenici și de profesioniști, și te și simți mic, umil, "păduche" recunoscător total că există așa agenție de știri și așa oameni... de ispravă!

Deși există dovezi suficiente – cine e curios poate verifica – despre faptul că lucrurile nu stau chiar așa. Din câte îmi amintesc, la un moment dat agricultura Indiei, implicit economia ei, au fost colapsate de o falsă știre (pare-se pusă în circulație internațională prin eficiența televiziune), privind nu știu ce molimă existentă acolo. Epidemie care, dacă nu se institua carantina necesară, primejduia soarta omenirii. Drept urmare, exportul Indiei, bazat atunci pe o uriașă producție de cereale, a fost blocat. Cu toate că epidemia s-a dovedit a nu fi molimă. Desigur, consecințele au fost dezastruoase pentru o țară cât un continent și cu aproape un miliard de guri de hrănit... Așa îmi amintesc eu dar, s-ar putea ca eu să nu-mi amintesc bine. Atunci, imaginați-vă un astfel de scenariu... Ca acesta descris mai înainte.

Dar, repet: știrile CNN sunt tabu.

Presupunând totuși că absolut toate știrile sunt adevărate, nu trebuie însă nici o clipă să uitați că **orice știre e prelucrată și comunicată în conformitate cu strategiile și necesitățile CNN.**

Pe scurt: **manipulată!**

Tot pe scurt, dumneavoastră așa vedeți, auziți și sunteți convinși că este:

CNN = informație reală și corectă = imagine reală și corectă... a lumii = adevărul despre noi înșine.

Deci, **CNN = Adevărul.**

Și cine deține Adevărul acestei lumi conduce această lume.

Nu-i așa?!!

Dați-mi voie să vă contrazic fără nici o demonstrație.

Priviți atenți în jur – e suficient!

În consecință, nu e greu deloc să observi ca **în această situație nu mai e loc nicidecum pentru Iisus Christos** decât așa, în mod decorativ, publicitar și doar oarecum simbolic de Paște și de Crăciun. Puțină solemnitate, puțin sacru nu strică. Dimpotrivă... vânzările întotdeauna cresc...

Personal, nu pot să reacționez în alt fel față de atotputernicia "Adevărului-CNN" decât amintindu-mi cum, în evanghelia sa mărturisire, cartea cu titlu de neuitat **"Dăruind vei Dobândi / Cuvinte de credință"** (Editura Episcopiei Ortodoxe Române a Maramureșului și Satmarului / Baia Mare, 1992), regretatul meu învățător, dragul părinte Nicolae Steinhardt, nu o dată cuvânta blând, dar extrem de categoric astfel:

"Doamne... datorită bunătății și milostivirii Tale mi-am putut însuși spusa lui Dostoievski:

De mi s-ar dovedi în modul cel mai indubitabil, pe patul de moarte fiind, că nu Christos este adevărul, că adevărul e altul – dacă demonstrația ar fi inatacabilă și covârșitoare – n-aș sta nici o clipă la îndoială: aș alege să rămân cu Christos, nu cu adevărul."

Îmi însușesc și eu odată cu binecuvântatul monah, Sfânt om Nicolae Steinhardt, spusa lui Dostoievski.

Și-l mulțumesc Domnului că pot face asta, chiar privind zilnic emisiunile CNN-ului.

Și înfruntând puterea oamenilor care făuresc CNN-ul și altele, ale adevărului lor.

Mulțumesc, Doamne.

PREZENTUL CONTINUU

Deseori mă întreb dacă, reîntorcându-se printre noi, astăzi, la început de mileniu III, Iesus Christos n-ar exclama El Însuși: Ecce homo! (**Ioan 19 / 5**)

DORUL

Spune-ți măcar o dată pe zi "**mi-e dor de Iesus Christos**" și cândva vei simți, vei înțelege că într-adevăr dorul tău de Iesus Christos este nestins în tine: dinaintea ta, în timpul tău și după tine.

Dincolo de tine și totuși nestins în inima ta.

RUGĂCIUNEA

Înțeleptul Epicur:

"Dacă Zeul ar lua în seamă toate rugăciunile oamenilor, în curând ar pieri toți oamenii, dorindu-și mereu răul unii altora. "

Sumbru e puțin spus.

Totuși, nu mă îndoiesc nici o clipă că dacă rugăciunea ta (sau a mea, sau a oricui) este sinceră și este cu Credință întru Domnul și formulează dorința ta ca pe o necesitate firească, legitimă a inimii tale și a ființei tale - atunci cu siguranța va fi ascultată și îndeplinită în favoarea ta de către Dumnezeu.

Nu însă neapărat întocmai cum vrei, gândești tu și când ai decis tu că trebuie împlinită.

S-ar putea ca tu însuți să-ți faci rău prin cuvintele alese de tine.

Domnul Iisus Christos clar îți atrage atenția asupra faptului că răul e produs în primul rând de ceea ce iese din gura noastră... (Matei 15 / 11; 18-19)

Așadar, rămâne universal acest străvechi avertisment: fii atent ce-ți dorești, că poate se împlinește.

DULGHERUL

De ce Iisus Christos a fost ales să fie dulgher?

Poate pentru că doar lemnul sângerează.

Poate fiindcă doar lemnul poate fi sculptat întocmai ca osul.

Poate pentru că Fructul Interzis a fost luat și gustat din Pomul Binelui și Răului, și nu din pământ, stânca.

Poate pentru că dacă vei gusta din fructele Pomului Vieții devii nemuritor.

Poate pentru că omul e pentagrama divină, iar un copac, oricare ar fi el, este o pentagramă.

Poate pentru că, pur și simplu, orice bucată de lemn este omenească, mai vie decât piatra, arama, fierul, sau oțelul.

Eu unul, nu mi-L pot imagina pe Iisus Christos răstignit pe o cruce de piatră... sau din duraluminu...

Tu poți...?!

MOARTEA

Epicur raționa simplu și sec și pragmatic: **omul nu se întâlnește de fapt cu moartea SA, deci ea nu există pentru el.**

Vine însă Iisus Christos și îți spune:

Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată. (Ioan 11 / 25 - 26)

Apoi o întreabă pe Marta, sora lui Lazăr:

Crezi lucrul acesta? Da, Doamne, îi răspunde aceasta, eu cred că Tu ești Christos, Fiul Lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume (Ioan 11 / 26 - 27).

Și Lazăr este înviat din morți.

Dar înainte de a-l învia pe Lazăr, Iisus Christos a plâns și s-a înfiorat. (Ioan 11 / 33; 35) Cunoscând prea bine ca El-Însuși urma să moară pe cruce...

Așadar, Iisus Christos a confirmat că, neîndoielnic: **moartea există.**

Dar moartea poate fi învinsă.

Însă învinsă de Iisus Christos. Unicul și unul născut Fiul al Lui Dumnezeu, Unul Cel veșnic, infinit, atotputernic.

Epicur rămâne totuși un înțelept. Unul adevărat.

Și eu cred că era un inițiat întru Domnul Dumnezeu.

Epicur ți-a sugerat că **există o condiție unică** fără de care postulatul său este lipsit de orice valoare.

Iar eu îți amintesc că în clipă morții tale, într-un fel sau altul, vei șopti astfel:

"Iartă-mă, Doamne! Ajută-mă, Doamne!"

Cerând, de fapt, ca moartea ta să nu fie decât o trecere. O re-naștere.

În felul său propriu acelei lumi, **Epicur pregătea înțelegerea Cuvântul Lui Iisus.**

CONDIȚIA UMANĂ

Kierkegaard spunea că omul în calea sa către / întru Dumnezeu străbate 3 stadii ale existenței sale:

"omul estetic" - cel care își trăiește clipa;

"omul etic" - cel care trăiește îngrijorat de viitor;

"omul religios" - cel care simte eternitatea.

Sunt acestea chiar stadiile convertirii întru Credința în Domnul Dumnezeu Iisus Christos.

Cu excepția Lui Iisus (ca om, aflat încă de la naștere dincolo de experiența umană, ca și cunoaștere din aproape în aproape) toți marii iluminați ai acestei lumi, Moise, Buddha, Pitagora (îi amintesc doar pe aceștia), toți au străbătut aceste "etape", consumând-o / arzând-o conștient și integral pe fiecare dintre ele (în ordinea de mai sus).

Cât despre imensa, covârșitoarea majoritate a oamenilor obișnuiți, pe scurt, păcătoșii, Iisus Christos le explica ucenicilor Săi:

"N-am venit să chem la pocăință pe cei drepti, ci pe cei păcătoși." (Luca 5 / 32; Matei 9 / 12; 13)

De aceea, dincolo de orice altă argumentare, oare nu aceasta (sfera celor 3 stadii numite de Kirkegaard) este însăși natura existenței umane?

Însă, evident, fiecare om își poate consuma / arde existența în doar primul stadiu. Sau doar în al doilea stadiu. Sau, într-un amestec al lor, indefinibil.

"Omul religios" există însă continuu în fiecare dintre noi, chiar dacă actul de conștientizare și recunoaștere al acestui alter-ego (sine qua non, fiind de fapt primul și adevăratul nostru Eu, Eul originar), nu se va produce decât în infima respirație a ultimei clipite a vieții noastre.

Și atunci, într-un fel sau altul, vei ști sigur că, **"Eu sunt în Tatăl meu, voi sunteți în Mine și Eu sunt în voi"** (Ioan 14 / 20), adică Îl vei cunoaște pe Iisus Christos, așa precum El-Însuși îi lumina pe ucenicii Săi.

Lumina Lui e nestinsă.

EU SUNT

Dacă omul de cultură, și truditorul și creatorul, ar încerca **să respecte aceste 9 (nouă) îndemnuri (principii) christice, în această ordine:**

Birul Cezarului / Marcu 12 / 13-17 /

Pilda talanților / Matei 25 / 14-30 /

Izgonirea vânzătorilor din Templu / Ioan 2 / 13-22 /

Cea mai mare poruncă / Marcu 12 / 28-34 /

Eu sunt Pâinea Vieții / Ioan 6 / 35; 48; 51 /

Eu sunt Lumina lumii / Ioan 8 / 12 / și 9 / 5

Eu sunt Învierea și Viața / Ioan 11 / 25; 26 /

Eu sunt Calea, Adevărul și Viața / Ioan 14 / 6 /

Eu sunt... / Ioan 18 / 5 – 8 /

și-ar descoperi sieși, acel sens unic și tainic al zbaterilor, al chinurilor îndurate pentru a dărui lumii rodul facerilor sale.

Sensul jertfei mântuitoare.

Căci atunci, cu siguranță, ar exista acele roade binecuvântate și de Domnul Dumnezeu, și de semenii.

Astfel, cultura ar fi / ar deveni nu doar pentru el, ci pentru omenirea întreagă:

Cale umană firească și nobilă întru desăvârșire de sine.

Cale întru Credința în Christos.

Nu cum se întâmplă covârșitor de des astăzi: doar o penibilă moarte.

Fără nici o amintire.

A FI - A EXISTA

Dorința lăuntrică de **"a fi"**, nu e deloc totuna cu dorința de **"a exista"**.
Prima este intrinsec dumnezeiască (întru Christos, altfel nu văd cum).
Cealaltă, este doar și numai omenească – lumească.
De aceea într-unul dintre psalmi, poetul exclama deznădăduit:
Doamne, nu lăsa omul să biruie!

NEMURIREA

Spre deosebire de alte "nemuriri" definite în diverse religii (filosofii) sau mitologii, cum ar fi două dintre cele mai clare și importante concepte despre nemurire, cel din brahmanism (Katha Upanișad II / 6; 14 – muritorul devine nemuritor doar atunci când, toate dorințele încetează în inima lui; și astfel, aici, pe Pamânt el îl dobândește pe Brahma), sau cel din credința druidilor (mitul druidic despre nemurire – există un rezervor limitat de suflete în Univers, astfel încât sufletele transmigrează dintr-un corp în altul, din specii diferite; în concluzie, moartea nu este decât un simplu tunel - o trecere în continuitatea vieții și între lumi), așadar, spre deosebire de acestea, Învierea Lui Iisus Christos Domn Dumnezeu, este condiționată / determinată obligatoriu și definitiv în spațiu și timp, de existență, acțiunea și împlinirea Legii și a Harului Lui Dumnezeu, întru Iisus Christos, prin și odată cu Duhul Sfânt.

Cu alte cuvinte,

Credința întru Iisus Christos este chiar așa cum se auto-definește: viață veșnică.

"Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică." (Ioan 3 / 16)

În creștinism, nemurirea se poate obține chiar și numai cu un zâmbet sincer și vesel.

Dar, și numai doar pornit din inimă. Din **inima bună**.

Așa se explică de ce nu întâlnești nemuritori la tot pasul...

GLORIA POSTUMĂ

Victor Kernbach, autorul extraordinarului "Dicționar de Mitologie generală" (Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1989), operă capitală pentru cultura românească și europeană, scrie despre imortalitate:

"... ideea nemuririi prin urmași (de natură religioasă), precum și aceea a veșniciei prin operă (de sorginte ateistă) sunt deopotrivă naive și totodată ipocrite."

Complet de acord cu domnia sa.

Fiindcă nu există decât o singură nemurire:

imortalitatea întru Dumnezeu,

posibilă, cred eu, doar astfel:

cu și prin Sfântul Duh, să te renaști întru Iisus Christos.

⌘

⌘

REGRETABILA CONFUZIE

Rugându-te Lui Dumnezeu ca unui om, în cel mai bun caz, îl confunzi cu sfinții.

Când Dumnezeu l-a trimis pe Moise în Egipt, i-a spus:

"Eu sunt Cel care este."

"Spune aceasta poporului lui Israel, EU SUNT m-a trimis la voi." (V. T., Exodul III / 14)

Rugându-te Lui **EU SUNT** ca unui om, îi ceri tot ceea ce poate făptui un om, sau, în cel mai bun caz, un Sfânt.

Și atunci, trebuie să-ți amintești cu smerenie de acel tată, care suferind pentru copilul său posedat de Cel Rău, iată, L-a rugat cu lacrimi în ochii pe Domnul Dumnezeu Iisus Christos:

"Cred, Doamne, ajută necredinței mele!" (Marcu 9 / 23-24).

PLÂNG, RÂD...

Suferința, și la fel, bucuria nu pot fi semnificate autentic decât întru Iisus Christos,

fie că ești sau nu conștient de acest adevăr.

Indiferent de sursa și motivația lor, bucuria și suferința umană cât timp vor fi lipsite de împărtășania / eucharistia ta întru Duhul Sfânt, vor fi simple și animalice manifestări ale ființei tale.

Fără împlinirea acestei condiții sacre, așadar, fără a fi "dezbrăcate" de comportamentul social cu care mereu sunt împodobite / ascunse / mascate (mă refer la toată recuzita și arsenalul uzitat pentru exteriorizarea lor în conformitate cu normele sociale ale momentului / timpului când se manifestă), până la urmă, bucuria și suferința vor fi mereu reduse doar la satisfacerea sau nu, a setei, foamei, instinctului sexual etc.

"Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția Lui Dumnezeu este a celor ca ei", ne avertiza Iisus Christos. (Marcu 10 / 14).

ATENȚIE!

Vorba unui preot ortodox:

"N-ai tu bomboane pe colivă câte îți iartă Dumnezeu."

Sunt sute de milioane de oameni care îl neagă pe Iisus Christos.

Iar El, pe cruce agonizând, ne-a iertat pe toți:

"Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!" (Luca 23 / 34)

ECCE HOMO!

Cea mai mare problemă a Lui Dumnezeu – pesemne doar în această lume pământească - rămâne în continuare cea mai înaltă, desăvârșită și iubită creație a Sa, omul.

De ce?

Spre exemplu:

dincolo de orice alte motive și argumente, cel mai simplu și mai puternic motiv / argument este faptul că Satan însuși Îl recunoaște pe Dumnezeu ca Domn absolut nu numai pe Pământ, dar și al Universului necuprins.

Și se teme de El. Și se supune Lui Dumnezeu chiar dacă luptă din răputeri împotriva Lui (mărturiile, dovezile abundă, începând cu literatura mitologică și sfârșind cu textele religioase, chiar și cele filosofice; nu mai vorbim de creațiile artistice..., dar cu nimic mai prejos, cele științifice).

Doar omul se întreabă sec și astăzi:

dacă este, cine sau ce este Dumnezeu?

Dar, tot **omul nu se îndoiește nici o clipă de existența lui Satan.**

Mai mult, beneficiază premeditat de această existență și, nu o dată, cu intensă plăcere, cu negrăite satisfacții. Da, și fără prea multe comentarii, așa este!

(Bănuiesc că nimeni nu are nevoie de dovezi în acest sens, nu-i așa?)

Atunci, te poți întreba firesc:

cine este sau ce este omul?

Rămâne deci, acel emblematic:

Ecce homo! (Ioan 19 / 5)

al lui Pilat, când L-a arătat mulțimii pe Domnul Iisus Christos având coroana de spini și haina de purpură...

Răstignește-L! Răstignește-L! (Ioan 19 / 6)

au strigat toți oamenii... odată cu preoții și slujitorii lor.

GRIJA ZILNICĂ

Un medic american, Dr. Bill, pe care în cel mai autentic înțeles creștin, l-am botezat: "the teacher", cugeta astfel:

"Poate că este important cum te privesc ceilalți oameni.

Dar mie mi se pare cel mai important cum ne privește Dumnezeu pe noi, pe fiecare dintre noi.

Cât despre mine? Asta e grija mea zilnică, numărul unu."

Are perfectă dreptate.

Iesus Christos povățuiește:

"Nu vă strângeți comori pe Pământ, unde molia și rugina le strică și unde hoții le sapă și le fură; ci strângeți-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură; căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta." (Matei 6 / 19 – 21)

CONTEMPLAREA

Splendida și uluitoarea, fascinanta și infinita bogăție a Lui Dumnezeu ți se descoperă întru inimă, spirit și înțelegere, mai ușor, cu deosebire în acele momente de grație divină când te afli singur (ă) în mijlocul Naturii, în acele locuri unde intervenția aiurea-creatoare a omului nu mai este vizibilă, perceptibilă.

În acele "când", tainice și sacre ale uitării de sine, în primul rând ale uitării de trup și de senzații tipice omului civilizat (desacralizat).

În acele "când" - ale contopirii tale cu Creația Lui Dumnezeu. Cu tine însuși / însăși.

Acele momente unice - constituie ele, cred eu, unul dintre motivele fundamentale ale facerii omului de către Dumnezeu.

Căci, Unicul Creator și Domn al Universului nu se putea bucura doar prin El Însuși de minunăția Creației Lui.

Evident aceasta, fiindcă, până la apariția omului, Creația ca obiect al contemplării divine nu părea a se înfățișa Creatorului ei decât ca "artă pentru artă" și nimic mai mult.

O spune clar Geneza din Vechiul Testament. Clar și fără contra-argument.

Însă odată apărută ideea de om, apoi odată creat omul,

Dumnezeu se poate contempla cu ochi critic.

În acest fel, contemplarea divină se însufletește perpetuu.

Iar Dumnezeu nu obosește vreodată să creeze evoluând Creația înspre propria Lui perfecțiune.

Dar, practic, contemplarea Lui începe a fi astfel (precum mai sus descrisă, deci activă), din clipa crucială (și datorită ei) a "înțelegerii" dintre om și îngerul căzut, Satan (șarpele biblic al ispitei). Despre care ispitire, să fim bine înțeleși, trebuie să acceptăm că Dumnezeu nu putea să nu știe. Altfel, inevitabil, omul se auto-predestină încă din clipa însuflețirii sale. Dumnezeu știa și aștepta împlinirea ispitirii, și de aceea omul a fost dăruit cu dreptul de a alege singur (abia după ispitire) încotro, și cum, se îndreaptă. De aceea omului i-a fost dăruit dreptul de a încheia legăminte ("tratate de pace") cu Dumnezeu. Fiindcă omul e supus greșelii și păcatului - într-un fel sau altul, absolut necesare actului de creație, oricare și, implicit, și cea divină.

De aceea, în actul Creației divine, omul devine partenerul Lui Dumnezeu.

Tot Geneza din Biblie ne-o dovedește cu prisosință.

Deci, contemplându-Se prin om, Dumnezeu va lucra continuu asupra Creației Sale, va modela continuu omul. Prin om va modela omul și întreaga Sa creație; așadar, prin modelul exemplar dăruit de Dumnezeu omului, cel al Fiului Său și Fiul Omului: Unul, Iisus Christos.

Până când omul se va regăsi întru și în Dumnezeu.

Așadar, slavă Lui Dumnezeu că ne-a dat puțință să-L contemplăm, să ne contopim cu El întru Iisus Christos și Sfântul Duh.

Și Dumnezeu clatină blând din cap, zâmbeste mulțumit când se întâmplă așa. Când omul Îl contemplă și se bucură. Simte nevoia contopirii cu El.

Căci, măcar atunci, omul Îi împlinește totuși, o parte, din așteptări.

NĂSCUT DE DOUĂ ORI...

Omenirea creștină serbează întru Slava Domnului de 2 (două) ori nașterea Lui Iisus Christos: o dată de tradiționalul Sfânt Crăciun și a doua oară de Sfântul Paște.

Deoarece, Sfântul Paște, cea mai mare sărbătoare a creștinătății, ce este altceva decât a doua naștere, cea pe care Iisus încerca să i-o dezvăluie lui Nicodim (Ioan, 3 – "Iisus și Nicodim")?

A doua naștere este Învierea, celebrată de Sfântul Paște, și înțelesul ei christic (sacru), Nicodim se pare că l-a înțeles clar doar când, împreună cu Iosif din Arimateea au săvârșit ritualul înmormântării Lui Iisus Christos, coborât de pe cruce. (Ioan 19 / 38 – 42)

Fiindcă pentru a se putea releva Învierea Domnului, totul trebuia împlinit respectând întocmai ritualul înmormântării mundane.

Iisus Christos Însuși explică:

"Eu sunt Învierea și Viața. Oricine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată." (Ioan 11 / 25, 26)

Oricare dintre noi este Nicodim și Sfântul Paște este pentru oricare dintre noi.

DESPRE PROSTIE

Iisus Christos nu iubește prostia.

Pur și simplu nu poate.

Nimeni nu se naște prost.

Există trepte ale inteligenței, precum există și trepte ale inimii.

Dar inima și inteligența sunt întotdeauna perfect complementare.

Și minusul uneia poate fi compensat de plusul celeilalte.

Adevărata definiție a prostiei este și va rămâne - răutatea.

Cele **9 (nouă) Fericiri** enunțate de Domnul Iisus Christos în Predica de pe Munte (Matei 5 / 3-11), definesc clar și răspicat răutatea (prostia).

Deoarece, contrariul fiecărei **Fericiri, dar și al totalului lor**, nu este nefericirea, ci răutatea (prostia).

Odată cu apariția răutății (prostiei) se deschide poarta Iadului și Satan te întâmpină cu pâine și sare, cu surle și trâmbițe.

DIAMANTUL RUGĂCIUNII

Te poți ruga Sfintei Trinități în întregul ei – unitate în uniune.

Te poți ruga doar Lui Dumnezeu-Tatăl;

sau, numai Fiului Său, Domnul Dumnezeu Iisus Christos;

sau, doar Sfântului Duh, Mângâietorul, cum Îl numea Iisus. (Ioan 15 / 26; 16 / 7; 13)

Eu cred însă că, diamantul rugăciunii îl poți obține rugându-te:

Domnului Dumnezeu Iisus Christos, întru Tatăl și Duhul Sfânt.

Sau, pur și simplu, rugându-te Lui:

Iisus Christos.

Pe Muntele Athos, isihăstria (călugării "**Rugăciunii Lui Iisus**", sau ai "**rugăciunii minții în inimă**") se roagă astfel:

Iisus Christos.

Nimic altceva.

Și, spun ei, astfel, cu răbdare, "**lăsându-L pe Dumnezeu să-ți vorbească**" te vei deschide total, ființa și inima în pace absolută, întru a-L primi pe Dumnezeu.

PUTEREA CREDINȚEI

Karl Barth (în cartea sa "Der Romerbrief" / München, 1922 / considerată manifestul așa-zisei "teologii dialectice", mișcare teologică în creștinism acuzând mistificarea imaginii Lui Dumnezeu, propusă de religia actuală ca imagine a omului, și opunând acestei denaturări, Credința) declară:

"Numai prin Credință eu sunt ceea ce nu sunt."

Referindu-mă strict la această mărturisire / declarație, fără a o contextualiza prin conținutul și rolul cărții în care se află, vin și te întreb:

Într-adevăr, cum altfel putem fi întru Dumnezeu?

Iisus Christos, clar și răspicat, dar prin cuvântul evanghelic, transmite același mesaj ucenicilor Săi, în Matei 17 / 20 și 21 / 21, 22 (Vindecarea unui lunatic și Blestemarea smochinului);

în Marcu 11 / 20 - 26 (Puterea Credinței);

în Luca 17 / 1 - 6 (Prilejurile de păcătuire),

precum și în Ioan 17 (Rugăciunea Lui Iisus).

Eu declar:

Fără Credință eu nu sunt.

O IPOTEZĂ...

André Frossard:

"Dumnezeu e o ipoteză inutilă; doar Dumnezeu există, restul, tot, nu-i decât o ipoteză."

Un singur comentariu:

"Domnul meu și Dumnezeul meu!" (Ioan 20 / 28)

ÎNVIEREA ȘI VIAȚA

Mircea Eliade subliniază că în toate mitologiile moartea este **"o ruptură de nivel ontologic și totodată un rit de trecere"**.

Mitul creștin, așa cum este el oglindit în Evanghelii, poate fi considerat ilustrarea paradigmatică a acestei definiții.

Crucificarea lui Iisus și Învierea Iisus Christosului prin însăși povestea lor, prea puțin și nesemnificativ diferită de la evanghelist la evanghelist, sunt chiar "ruptura" ontologică și chiar "trecerea".

Sunt absolut convins că Mircea Eliade a concluzionat astfel pornind de sus în jos:

de la Iisus Christos înspre celelalte religii / mitologii.

De altfel - și Eliade nu avea cum să nu fi meditat asupra acestor cuvinte - Iisus Christos Însuși spune limpede:

"Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri nicicând." (Ioan 11 / 25, 26).

Până la Iisus și nici după Iisus, nimeni nu a formulat mai clar și mai concis rostul și înțelesul morții.

Și El rostește aceste cuvinte în "mitologica" poveste a "Morții și învierii lui Lazăr" (chiar acesta este titlul dat în Evanghelia după Ioan).

UMILINȚA LUI IISUS CHRISTOS

În Evanghelia după Marcu, capitolul 10, 17-18 (Bogățiile și Împărăția Lui Dumnezeu):

"Tocmai când era gata să pornească la drum, a alergat la El un om care a îngenuncheat înaintea Lui și L-a întrebat:

- Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?

- Pentru ce mă numești bun? i-a zis Iisus. Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu."

Același răspuns îl găsești în Luca 18 / 18-19.

La Matei 19 / 16-17, apare însă în loc de "bunule" și "bun", "bine" (**Învățătorule, ce bine să fac...?**) și "Binele"

(**...Binele este Unul singur.**)

Deci "binele" ca noțiune este definit limpede și exhaustiv.

Dumnezeu-Tatăl Însuși este "binele". Numai El este bun. El, Dumnezeu – atât.

Nu există replică la răspunsul Lui Iisus Christos.

Și totuși, de câte ori pe zi ne întrebăm mirați de ce nu ni se răsplătește binele făcut?

De ce nu ni se glorifică bunătatea, pe care mereu tindem s-o considerăm exemplară?

Să fie însă exemplară doar lipsa umilinței noastre întru Dumnezeu?

Căci totuși, răsplata există.

Întreabă-L pe Iisus Christos și vei afla asta. Neîndoielnic.

Dar e posibil, dacă îți vei întreba computerul, ori vei privi și asculta radioul sau televizorul, da, e posibil ca atunci să ai toate șansele de a afla că tu ești un dumnezeu...

Bun. Tare bun.

SOCIETAS JESU

Având deviza **"Ad maiorem Dei gloriam"**, Ordinul monahal catolic SOCIETAS JESU "Societatea Lui Iisus" (iezuiții deci) încă de la înființarea sa (1534) de către Ignățiu de Loyola, a aplicat cu maximă eficiență sentința "morală" a lui G. Busenbaum (notoriu moralist iezuit):

"Întrucât e permis scopul, sunt permise și mijloacele. "

Ordinul iezuit există și astăzi, iar performanțele lui religioase, culturale, sociale și financiare sunt binecunoscute / temute în întreaga lume.

Pe scurt, avem de a face cu o instituție suprastatală cu caracter paramilitar și, de ce nu, brutal spus, mafiot. "Ad maiorem Dei gloriam"... și e permis practic totul, de la simpla minciună până la crimă.

Dar, de ce să nu recunoaștem ca, încă de la primul conciliu al Bisericii creștine, Nikeia I, 325 d. C., și până astăzi, anul 2001 d. C., prelații creștini (fie ei catolici sau ortodocși, ori altfel orientați, sau altfel organizați) au aplicat – nu oare în mod constant? - în nesfârșite jocuri de clar-obscur același principiu:

"Întrucât e permis scopul, sunt permise și mijloacele?"

Cum altfel poate fi explicată, motivată reacția de respingere a clerului de către mireanul de rând care, totuși crede și merge la biserică? Ca să nu mai vorbim despre ceilalți.

Așa, nu altfel, au devenit universale "vorbele de duh" : "Nu fi mai catolic decât Papa!", la occidentali. Sau "Nu fă ce face popa, fă ce zice popa!", la ortodocși.

Și, valabilă oriunde în lumea asta, chiar și la necreștini: "Nu fi iezuit cu mine!", ori simplu, direct: "Iezuitule!", când suspectăm sau acuzăm pe cineva că ar fi capabil de orice porcărie, de la banala minciună și până la crimă.

Știa prea bine Domnul Iisus Christos ce făcea când în "Predica de pe Munte" enunța cele "Nouă Fericiri" (Matei 5 / 3-11).

Și când în Ioan, după "Cina cea de taină", s-a rugat Tatălui cum s-a rugat (Ioan 17, Rugăciunea Lui Iisus).

Nu amintesc decât aceste cuvinte ale Domnului:

"Și Eu Însumi Mă sfîntesc pentru ei, ca și ei să fie sfînțiți prin adevăr." (Ioan 17 / 19)

SAREA PĂMÂNTULUI și LUMINA LUMII

"Voi sunteți sarea pământului. Dar, dacă sarea își pierde gustul, cu ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic, decât să fie lepădată afară și călcată în picioare de oameni. Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă.

Și oamenii nu aprind lumina ca să o pună sub baniță, ci în sfeșnic; și luminează tuturor celor ce sunt în casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre drepte și să preamărească pe Tatăl vostru care este în ceruri." (Matei 5 / 13-16)

Îl desfid pe acela care îndrăznește să-mi spună ca el cunoaște, în afara Evangheliilor, alt îndemn mai curat, mai drept, mai vibrant, mai simplu și mai Sfânt decât acesta pe care Domnul Dumnezeu Iisus Christos îl cuvântă discipolilor săi și mulțimii aflate pe munte, după ce le numise **Cele 9 (nouă) Fericiri**.

Valabilitatea acestui îndemn christic, prin substanța lui și prin formularea aleasă, este practic atemporală.

Fiindcă ființează odată cu Izgonirea din Rai și nu se știe când se împlinește, deoarece nimeni nu știe când Îl va întâlni pe Dumnezeu întru Dumnezeu.

Asta în ceea ce privește pe fiecare în sinele său.

Dar, există și cealaltă valabilitate: salvarea lumii prin acțiune individuală.

Imposibila acțiune - dacă nu este respectat și acest îndemn, cel citat mai sus.

Care, până la urmă, nu este decât unul dintre chipurile binecunoscutului (dar aproape deloc practicat) principiu biblic, înălțat de Iisus Christos la rangul de lege universală creatoare de om, așa cum Dumnezeu l-a făcut pe Adam:

iubește-ți aproapele ca pe tine însuși.

Mă întreb cu suferință: oare chiar am ajuns să fim convinși că sarea din bucate dăunează inimii, iar lumina reclamei face noaptea mai frumoasă, mai iubită decât ziua?

CALEA și ADEVĂRUL și VIAȚA

Dintre cele mai cunoscute credințe și idei religioase antice, dar vii, viguroase, parcă revigorate de trecerea timpului, și extrem de active și azi, preocupate constant și intens de problema salvării individuale, iudaismul și budismul (le numesc în ordinea apariției istorice) sunt religii care până la urmă, ambele caută soluții practice pentru eliberarea de chinurile existenței / suferinței umane.

Necesitatea vitală a găsirii acestor soluții eliberatoare de durerea existenței este motivată fie escatologic (iudaism), fie de posibilitatea atingerii Nirvanei / "stingerea setei", Mircea Eliade / (budism).

În consecință, avem formulate următoarele enunțuri fundamentale:

Iudaism:

- "Primul Comandament":

"Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeuul nostru, Domnul este Unul singur!

Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată gândirea ta și cu toată puterea ta!" (Vechiul Testament: Deuteronom 6 / 4-5), dar și în Noul Testament: Matei 22 / 37-39, Marcu 12 / 29-31, Luca 10 / 27, Ioan 17 / 3.

- "Al doilea Comandament":

"Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși!" (Vechiul Testament: Leviticul 19 / 18), dar și în Noul Testament: Matei 22 / 37-39, Marcu 12 / 29-31, Luca 10 / 27.

Cele două Comandamente / adevăruri fundamentale / ale iudaismului sunt completate prin adăugarea la / pentru ele a binecunoscutului Decalog al Vechiului Testament (Cele 10 Porunci revelate lui Moise de Dumnezeu pe muntele Sinai (Exod 20 / 2-17 și Deuteronom 5 / 6-21), cod spiritual, moral și social care, nu e altceva decât calea practică de împlinire a Comandamentelor. Cu alte cuvinte, în iudaism, Cele 2 Comandamente plus Cele 10 Porunci definesc / alcătuiesc o cale a eliberării de suferința proprie iudaismului.

Budism:

"Cele Patru Adevăruri Nobile":

- existența suferinței;
- originea (cauzele) suferinței (ignoranța, dorința și existența);
- eliberarea de suferință (Nirvana);
- Calea de mijloc sau Calea cu opt brațe;

Desigur, urmează Cele 8 Reguli ale căii; practic, ca și în cazul Celor 10 Porunci, reguli de existență zilnică:

1) punct de vedere corect sau opinie corectă / adevărată și 2) gândire corectă, acestea două constituind - înțelepciunea; apoi, 3) vorbirea corectă – să nu minți, să nu defăimezi, să nu calomniezi, să nu înjuri etc., 4) activitate corectă – să nu înșeli, să nu furi, să nu comiți adulter, să nu ucizi etc. 5) mijloace de existență corectă – să nu practici profesii dăunătoare altora, acestea trei (3, 4 și 5) fiind - conduita etică; iar ultimele trei: 6) efort, 7) atenție și 8) concentrare corecte, alcătuiesc - disciplina mentală / samadhi / (prin exerciții ascetice de tip Yoga).

Așadar, decurgând din Cele 4 Adevărurile Nobile (budiste), și adăugat lor, acest cod al Celor 8 Reguli formulează în budism, la fel de precis precum Cele 10 Porunci în iudaism, calea practică de împlinire a Celor 4 Adevăruri Nobile ale budismului.

Iar împreună cu aceste adevăruri – o cale proprie budismului pentru eliberarea de suferință.

În ambele religii avem deci 12 (douăsprezece) trepte ale eliberării de suferință.

Chiar dacă formal cele două seturi de trepte par a nu semăna deloc, la o analiză mai atentă se va observa că, de fapt, **fiind născute de ideea de salvare individuală ca și contopire / dizolvare întru Dumnezeu Unul Singur, adică întru "Eu sunt Cel care este"** (Vechiul Testament, Exodul III / 14), iar conform Vedelor și Upanișadelor, Brahman – cel în / cu care se produce contopirea prin Nirvana – este Ființa absolută, Absolutul cosmic..., **adică întru Cel imposibil de cunoscut altfel decât prin parcurgerea integrală a celor 12 trepte, setul iudaic și setul indian sunt identice în esența lor.**

Însă această observație nu înseamnă absolut deloc o ne-recunoaștere a valorii distincte și extraordinare a iudaismului, precum și a budismului: prin gigantica, fascinantă lor forță spirituală; dar și prin înalta lor ținută morală și conduită etică; totodată și prin ansamblul de soluții practice extrem de benefice sănătății individuale, fizice și psihice; și prin imensa bogăție a cunoașterii oferite omenirii; în sfârșit, dar nu și în ultimul rând, prin **puterea reală de a practica și realiza în mod propriu eliberarea de suferință.**

Dimpotrivă, eu unul le admir, le respect sincer și învăț continuu din lecția lor, fără a fi însă adeptul acestor religii.

Iată totuși că, fiecare dintre aceste două căi (religii), începând cu comandamentele iudaice sau adevărurile budiste, continuând și sfârșind cu treptele practicii propriu-zise, prezentate ori succint, ori cu lux de amănunte, se va înfățișa omului modern acum la început de mileniu III - din nefericire - doar ca o poveste bună de cunoscut cam așa: fie din curiozitate, fie din snobism, fie din interes profesional; fie că una ori alta sunt religii instituționalizate / naționale; fie dintr-un impuls care conține câte ceva din toate acestea sau, finalmente, fie pentru că reprezintă tradiții (etnico-)religioase respectate / împlinite cu diverse ocazii festive, familiale sau naționale.

Dar, în nici un caz, la nivelul înțelegerii imediate și mundane, iudaismul sau budismul nu sunt receptate ca fiind un posibil crez religios acceptabil fără rezerve; atractiv în asemenea măsură pentru a fi însușit și practicat zilnic ca soluție individuală viabilă (profitabilă – în limbajul de astăzi) în scopul eliberării de suferință. Sau, altfel spus, de practicat ca salvare individuală într-o lume care tinde evident spre salvări de tip colectiv datorită uniformizărilor sociale create prin accesibilitatea tehnologiilor și a produselor de tip tehnologic, majoritare.

Nu vorbesc despre rabini și evrei evlavioși, despre hasizi sau despre călugării budiști. Deși ei sunt cu siguranță sute de mii și milioane, din punctul meu de vedere, între miliarde alți semeni, ei nu reprezintă decât excepțiile care confirmă regula.

Iar regula celui neinteresat de credința / religia lor este doar una, cât se poate de simplă și de dură: "N-am timp pentru așa ceva!"

Și, într-adevăr, aceste căi ale eliberării de suferință cer acel timp statornic și generos al reflexiei individuale, act care nu prea mai are loc, individul comun abia respirând, strivit continuu astăzi între timpul subzistenței computerizate și timpul relaxării tehnologizate, amândouă dând timpului individual o singură dimensiune: banul. Comentariile sunt de prisos.

Creștinismul nu neagă nicidecum soluțiile propuse de iudaism și budism.

N-are cum: fiindcă viața, cuvântul și învățătura lui Christos Iisus le conțin implicit.

Bine ar fi să demonstrez afirmația anterioară, dar cum nu aceasta urmăresc acum, vă propun să citiți atent Evangheliile. Sunt texte scurte și extrem de lizibile. Apoi, căutați câteva dicționare specializate sau folosiți Internetul și studiați câte ceva despre Vechiul Testament, precum și despre viața și învățătura lui Buddha. Vor fi lecturi plăcute, chiar pasionante (vă garantez asta!) și veți constata și singuri că am dreptate fără să mai aveți nevoie de argumente sofisticat elaborate.

Totuși, spre deosebire de iudaism și budism, creștinismul propune eliberarea de chinurile suferinței în această lume, având doar atât:

un singur enunț fundamental:

Iisus Christos

și o cale practică cu o singură treaptă:

calea Domnului Dumnezeu Iisus Christos, adică Evanghelia.

Ce înseamnă asta?

În esență, ceva simplu și omenește posibil (fără nici un fel de premise speciale) pornind cu lectura, continuând cu înțelegerea, apoi practica / trăirea Evangheliei:

Să încerci a-L iubi pe Iesus Christos cel puțin cât te iubești pe tine însuși.

Restul vine de la sine.

Într-adevăr, pare mult mai ușor să te eliberezi de suferința devenind creștin, decât ai putea să faci asta devenind adept al iudaismului sau al budismului.

"Da, dar nu trebuie să suport povara tuturor acelor comandamente, adevăruri și reguli imposibil de respectat... Nu-i așa?" va replica omul din fața computerului.

Și, într-adevăr, în lumea actuală, la început de mileniu III, creștinismul este religia majoră, dominantă: ca răspândire și ca civilizație.

Dacă nu neapărat ca număr al adeptilor (dar este în continuă expansiune), atunci neîndoiește dominantă și economic și militar, și politic și cultural.

Să însemne asta oare că avem de a face cu sute de milioane de oameni care se află deja pe drumul eliberării de suferință, fără a mai socoti puzderia de preafericiți trăind printre noi ca îngerii Domnului...?

N-ar fi rău deloc..., dacă n-ar exista întrebarea ce nu poate fi evitată nicicum:

dar câți dintre noi suntem creștini adevărați?

Câți dintre noi nu acceptă creștinismul decât pentru că este cea mai simplă, cea mai comodă și libertină religie și, (... să fim realiști, nu?) cea mai eficientă economic, cea mai eficientă în vreme de pace și război și așa mai departe...?

Și astfel, fără nici un fel de probleme legate de respectarea strictă și împovărătoare a comandamentelor, adevărilor, poruncilor și regulilor, a fi creștin echivalează practic și automat cu, a fi salvat (cu minimum de efort personal); eliberat de suferință în lumea asta.

Ești creștin, ești mântuit încă de acum 2000 de ani. Punct.

Nu mai continui, căci nu mi-am propus să fac critica creștinismului instituționalizat, adică a Bisericii.

Da, astfel precum mai sus e prezentat, creștinismul pare a fi, pentru salvarea individuală, o soluție simplă și la îndemână oricui.

Nu pare, **chiar este așa.**

Nu are decât un enunț fundamental și o cale practică doar cu o treaptă, așa cum am arătat mai înainte.

Atât doar că, vrând să împlinești acel enunț mai sus citat, deci: să încerci a-L iubi pe Iesus Christos **cel puțin** cât te iubești pe tine însuși, înseamnă a fi în stare de **cel puțin** atât: să întrebi zilnic, măcar o dată pe zi, cum a întrebat Sfântul Apostol Toma (Ioan 14 / 5-6):

"Doamne, nu știm unde Te duci; cum putem ști calea?"

"Eu sunt Calea și Adevărul și Viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine," îți va răspunde Domnul Iisus Christos.

Doar așa, încet, încet, cu răbdare, pe calea crucii tale, cu Credință vei cuprinde și trăi înțelegerea faptului că, de 2000 de ani, Domnul Iisus Christos moare pe cruce și învie perpetuu, cu speranța nestinsă că tu sau eu vom pricepe odată și o... dată că:

eliberarea din chinurile suferinței în această lume, nu poate fi decât puterea de a fi fericit dăruind fericire celor din jurul tău.

O AXIOMĂ

Bunul meu Sfânt Nicolae Steinhardt, povestindu-ne despre ce și cum și cât îi datorează el Domnului nostru Iisus Christos, scrie în postfața cărții lui, "Dăruind vei Dobândi":

"Ori, cum spunea Simone Weil, evreica rourată de harul credinței în Hristos:

Creștinismul nu ne oferă un mijloc miraculos de a scăpa de suferință, ci ne pune la îndemână miraculosul mijloc de a o îndura."

Nu adaug decât atât:
nu am ce adăuga.

CYBER-OMUL

În acest an 2001, computerul a devenit - prin performanțele sale - o pușcărie aproape perfectă pentru oricine nu trăiește zilnic întru Dumnezeu.

Explicația este extrem de simplă: când omul se privează deliberat și cu maximă plăcere de propria-i libertate, având o mie și una de motivații care toate, precum și fiecare în parte sunt imagini convingătoare ale preafericitului mariaj dintre viața actuală și computer – a fi liber, indiferent de definiția acceptată până când te așezi în fața computerului, devine un nonsens.

Virtualizarea realității prin computer te transformă în cel care își spune mai întâi în șoaptă, apoi se bate cu pumnul în piept: eu sunt Dumnezeu!

Și atunci, la ce bun libertatea? Ce-i porcăria asta, a fi liber?!

Mintea și trupul tău sunt deja hrana computerului tău.

Vei respira și vei fi hrănit cât timp computerul tău va avea nevoie de tine.

Eu cred în Dumnezeu Iisus Christos și în puterea Lui de a ne mântui în primul rând de noi înșine.

EGALUL LUI DUMNEZEU

Infinitatea Lui Dumnezeu în toate direcțiile și toate sensurile percepției și înțelegerii umane, a concentrat în mod constant și obsesiv inteligența umană într-un singur punct:

dorința omului de a fi egalul Lui Dumnezeu.

Exista astfel trei trepte:

ignorarea Lui Dumnezeu;

negarea Lui Dumnezeu;

credința în Dumnezeu.

Ele există în toate credințele și ideile religioase, precum și în toate religiile și filosofii lumii. Într-o formă sau alta. Mai mult sau mai puțin explicită. Mai mult sau mai puțin teoretică. Tot astfel, vorbind despre caile practice.

Dar, în Încercarea sa de egalare a Lui Dumnezeu, chiar dacă reușește să parcurgă fiecare dintre aceste trepte, omul rămâne finalmente suspendat în vidul creat de inexistența unui model vizibil și cognoscibil al Lui Dumnezeu.

Totuși, **creștinismul oferă omului un model vizibil și cognoscibil: Iisus Christos.**

În fapt, singurul model oferit (de către Dumnezeu) omenirii.

În adevăr, Iisus Christos este singurul care declară cât se poate de răspicat:

Eu și Tatăl una suntem. (Ioan 10 / 30)

Dar cum poți fi egalul modelului pe care tu însuși te-ai chinuit și te chinui constant și obsesiv să-l crucifici?

Poate doar înțelegând odată și o... dată aceste cuvinte ale Lui Iisus Christos:

În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, voi sunteți în Mine și Eu sunt în voi. (Ioan 14 / 20)

CELE 10 PORUNCI

În mod evident, când Dumnezeu a constatat că Pentateuhul (cele cinci cărți ale lui Moise) nu e suficient pentru împlinirea celor 10 Porunci (de la Dumnezeu Însuși primite de Moise pe Muntele Sinai), a decis că omenirea poate fi totuși salvată prin forța exemplului viu.

Un anume unic exemplu viu - **propriul Său exemplu** – cel care să creeze **modelul etern**.

Și astfel, în mod absolut necesar:

Iisus Christos a fost singurul om care a respectat cele 10 Porunci.

Și acesta a fost motivul **pragmatic (al rațiunii umane)** pentru care a trebuit să fie răstignit omul Iisus.

Și acesta este motivul **paradigmatic (al rațiunii divine)** pentru Învierea omului Iisus întru Christos.

Așadar, cele 10 Porunci fuseseră în sfârșit împlinite și jertfa Christosului Iisus mântuia omenirea.

Rămânea și rămâne însă de împlinit jertfa (mântuitoare) **individuală**, urmând în plan spiritual și moral modelul chistic, adică, în ultimă instanță, luptând **efectiv** să îplinești idealul spiritual și moral propus de cele 10 Porunci.

Ce s-a întâmplat și ce se întâmplă astăzi, în anul 2001?

În cartea sa "Iudaismul" (1989, Franța), referindu-se la aplicarea Decalogului, Josy Eisenberg observă: **"Dumnezeu propune, însă cei care dispun sunt oamenii."**

Ce s-a întâmplat?!

Ce...?! Dar, cui îi mai pasă...?

Pe scurt deci: în anul 2001 pentru imensa majoritate a omenirii, dar și a creștinilor, Decalogul și Pentateuhul și Evangheliile sunt doar literatura religioasă necesară ritualului religios, necesară istoricului, necesară moralistului, necesară artistului, necesară filosofului, dar și businessman-ului, și politicianului, în sfârșit, necesară cui vrei și cui nu vrei, justificând practic orice scop, **cu excepția unuia singur, acesta:**

nu împlinirea, dar măcar Încercarea constantă, obstinată de a săvârși jertfa individuală, mântuitoare; deci, Încercarea reală de a respecta cele 10 Porunci; adică, Încercarea adevărată de fi întru Iisus Christos.

Foarte simplu spus, **străduința de a trăi întru Dumnezeu.**

Decalogul urmat de jertfa mântuitoare a Domnului și consecințele ei, implicite îndemnurile ei, ne trimit aproape obligatoriu la începuturi, la realitatea Potopului.

Ar fi înspăimântător să știm că într-un viitor nu vor mai exista oameni asemeni lui Noe.

Căci acesta este singurul înțeles posibil și veșnic prezent al existenței Potopului:

și tu poți fi Noe.

CARE ESTE NUMELE LUI?

Moise:

"Iată, când mă voi duce la copiii lui Israel și le voi spune: Dumnezeuul părinților voștri m-a trimis la voi; și mă vor întreba: Care este Numele Lui?, ce le voi răspunde?"

Dumnezeu:

"Eu sunt Cel care sunt." Și adaugă: "Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: Cel ce se numește, **Eu sunt**, M-a trimis la voi." (Exodul 3 / 14)

Iudeii:

"N-ai nici cincizeci de ani și ai văzut pe Avraam!"

Iisus Cristos:

"Adevărat, adevărat, vă spun că, mai înainte să se nască Avraam, **Eu sunt**." (Ioan 8 / 58)

Marele Sinedriu:

"Deci ești Tu Fiul Lui Dumnezeu?"

Iisus Christos:

"Așa cum o spuneți: da, **Eu sunt**." (Luca 22 / 70 și Matei 26 / 64, Marcu 14 / 62)

SFÂNT ÎN MILENIULUI III

Născut în București, România.

În tinerețe, aflat printre primii comuniști ilegaliști din România, a fost arestat și grațiat de mareșalul Antonescu.

Comuniștii români l-au trimis la Moscova în vederea sovietizării României.

Se convertește întru Credința creștină, fiind bolnav de tuberculoză și pe moarte, în casa unui sas lutheran din comuna Christian, în Transilvania.

14 ani în închisorile comuniste din România. Nu cu mult diferite de cele ale Arhipelagului Gulag. Unele chiar mai rele, de-a dreptul sinistre.

În 1964 mărturisește: **"Când am ieșit din pușcărie eram asemenea Celui care coboară de pe creștetul muntelui."**

Evadează din România faimoasei dictaturi comuniste a clanului Ceaușescu.

În Occident și America dezvăluie ororile dictaturilor comuniste.

Audiat în Congresul SUA își înfățișează congresmanilor trupul torturat în închisorile comuniste.

Supraviețuiește atentatelor asasinilor aflați în simbria comuniștilor români.

Predică împotriva comunismului în bisericile și universitățile din Europa și America, în esență acesta fiind mesajul și învățătura lui:

"Există o arma mai eficientă împotriva comunismului decât bomba nucleară: iubirea lui Christos!"

Mărturia sa despre Domnul nostru Iisus Christos se află și în cărțile sale, cum sunt,

"Cu Dumnezeu în subterană" sau "Marx și Satan" și atâtea altele traduse și citite în peste șaptezeci și cinci de limbi.

Este considerat în America unul dintre primii zece mari predicatori creștini contemporani.

Britanicii îl așează între cei șaptezeci mari creștini care au schimbat fața lumii.

Moare în anul 2001, în vârstă de 92 de ani.

În prag de mileniu III, s-a înălțat la Domnul pastorul Richard Wurmbrand, un evreu din România.

Richard Wurmbrand este un Sfânt.

Și, ca orice Sfânt al mileniului III, n-a înfăptuit decât un miracol:

L-a iubit pe Domnul Dumnezeu Iisus Christos cu toată inima, sufletul, mintea și puterea lui, iubindu-și astfel aproapele ca pe sine-însuși.

Este acesta singurul miracol **posibil și suficient**, în această lume a anului 2001, pentru a deveni un Sfânt?

Eu zic că da.

Restul "miracolelor" le putem explica astăzi.

Cel puțin așa ni se spune și așa se crede, cu vot de aprobare în majoritate zdrobitoare.

Da, doar acesta (cel numit mai înainte) **este singurul miracol autentic în lumea mileniului III.**

Cel puțin acceptând simpla rațiune că, neputând fi practicat în integralitatea sa, ori de către imensa majoritate a creștinilor, nemaivorbind despre ceilalți – deloc, iată, vezi bine, nu poate fi explicat.

Poate că acesta (același mai sus numit) trebuie considerat de fapt primul miracol autentic al omenirii de vreo 2000 de ani încoace...

Și singurul care ne-a mai rămas.

Richard Wurmbrand este un Sfânt autentic.

Poate că, într-o bună zi, măcar românii îl vor sfinți pe **Richard Wurmbrand**, precum și pe celălalt Sfânt autentic al acestor timpuri și al lor, **Nicolae Steinhardt**.

Poate.

IMPOTENȚA GENIULUI

Apare când, fie și într-o efemeră clipă a lipsei de inspirație, nu se mai poate accepta nicicum **genialitatea ca fiind un har de la Dumnezeu** – care, are și El dreptul la repaos.

EGOCENTRISM CREȘTIN

În centrul Credinței creștine se află omul.

Iar omul este perfect concentric cu Dumnezeu:

înlăuntrul și în afara lui, întru Iisus Christos.

Odată cu și prin Sfântul Duh.

Astfel, omul este în expansiune perpetuă și universală.

Iisus Christos este expansiunea omului în Univers.

În și întru Dumnezeu.

ATEUL

Dumnezeu redus la substanța, dimensiunile, forma și funcțiile creierului său – acesta este ateul.

Din nefericire pentru ateu, creierul uman este chiar organul despre care nu știe decât, că nu știe "mai nimic".

Conștientizarea acestui "mai nimic" e șansa lui sigură și singură de a-L descoperi pe Dumnezeu Domn Iisus Christos în chiar inima sa.

BONA FIDE

S-a întâmplat în anul 2000.

Într-unul dintre parcurile-rezervații naționale ale Kenyei.

Un poștaș oarecare își terminase treaba, la oficiul său poștal, abia după apusul soarelui.

Trebuia să se întoarcă acasă la nevastă și copii. Chiar dacă drumeagul îngust și prăfuit, care-l ducea spre casă, șerpuia de-a dreptul printre ierburile înalte ale savanei. Dintre care oricând se putea ivi vreo sălbăticiune. Dar mai ales cele prădătoare. Căci sosise ceasul lor. Însă omul nostru și-a încălecat bicicleta și-a pornit la drum.

În curând întunericul s-a lăsat peste întreaga fire. Pe pielea tuciurie a poștașului picăturile sudorii luceau stins în lumina lunii. Broboanele groazei - fiindcă răgetele se apropiau cu repeziciune. Să se oprească...? Bietul om a continuat să pedaleze, deși cele două leoaice alergau deja lângă el, aproape atingându-i genunchii cu greabănul lor. Au alergat așa, în joacă, doar câteva minute. Apoi, desigur, l-au atacat. L-au doborât mai ușor decât pe o gazelă.

L-au înșfăcat de piciorul drept și-au început să-l târască spre tufișurile de lângă un copac singuratic. Acolo urma să aibă loc festinul.

"Ce puteam să mai fac?!" întreabă poștașul, reporterul.

Și tot el răspunde simplu:

"Nimic. Dar am început totuși să mă rog."

Dă din umeri și zâmbește:

"Și m-au lăsat. Leoaicele au plecat brusc..."

Râde:

"Viața nu e complicată, după ce treci prin așa ceva. Înțelegi că pentru Dumnezeu totul e posibil."

Am văzut și auzit toată povestea asta într-un serial, "Close Encounters", al canalului de televiziune american, "Animal Planet".

Iisus Christos le spunea ucenicilor săi:

"Ce este imposibil la oameni – este posibil la Dumnezeu." (Luca 18 / 27)

RIScul DE A CREDE

În interogațiile sale filosofice, Martin Buber (filosof și teolog evreu, 1878-1965), referindu-se la existența Lui Dumnezeu, scrie că, **dacă ar exista Dumnezeu, nu ar mai fi nici o deosebire între Credință și necredință.**

"...riscul Credinței nu ar mai exista", conchide filosoful în lucrarea sa "Philosophical Interrogations" (pag. 84).

Deci, eu înțeleg astfel:

Dacă **Dumnezeu există** – nu mai e nevoie de Credință.

Dacă **Dumnezeu nu există** – iarăși nu mai e nevoie de Credință.

Așadar: **riscul de a crede devine identic cu riscul de a nu crede.**

Care este atunci riscul de a crede?

Riscul de a crede este acesta:

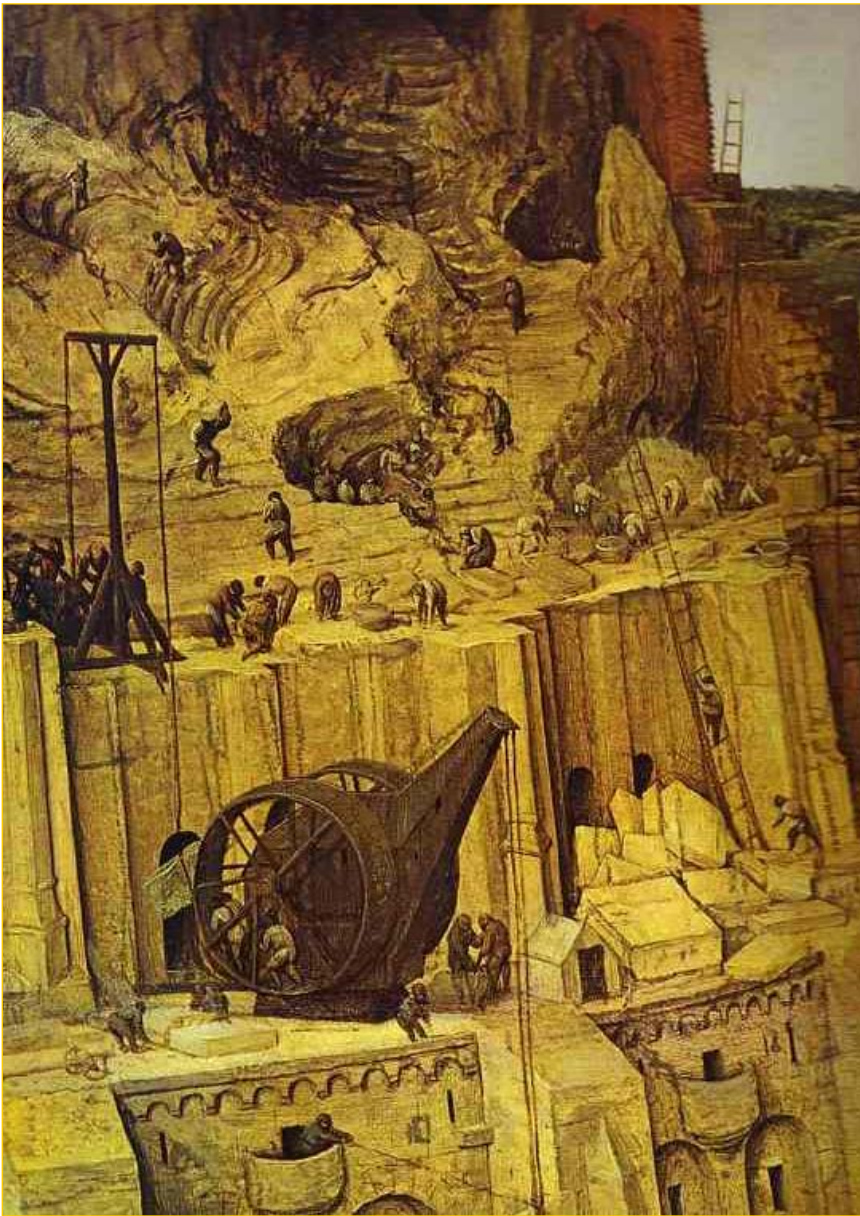
Cum îl explici pe Dumnezeu când Îl descoperi?

Îl răstignești din nou pe Dumnezeu Iesus Christos?

Fiindcă negreșit Îl vei descoperi.

BIBLIA

este cartea **ireductibilă** la realitatea existenței umane.
Fiind reductibilă doar la Dumnezeu, la "Cel care este".

BUCURIA DE A TRĂI

Eu cred că nu poate fi decât **bucuria de a trăi întru Dumnezeu Iesus Christos.**

Deci, în **cunoașterea / trăirea de Dumnezeu.**

Altfel, există o bucurie de a trăi – aceea care dispare când se împlinește.

LUMEA LUI CAIN

Dacă ar fi știut că **nu va fi iertat**, ar mai fi ucis Cain?

Da, pentru că **dacă ar fi crezut în iertarea Domnului**, Cain nu ar mai fi ucis.

Iesus Christos nu ar mai fi fost răstignit.

Iesus Christos nu ar mai fi răstignit și azi.

Iesus Christos nu ar mai fi răstignit și mâine.

Cain nu crede în Mântuire.

Cain crede în Judecată.

Și fiindcă se teme groaznic de Judecată, crede că o poate amâna *sine die* repetând la nesfârșit crima sa:

Răstignirea Lui Iesus Christos.

Care, totuși, de fiecare data îl iartă.

În speranța că **noi** îl vom reînvia pe Abel.

Spulberând blestemul sângelui vărsat...

Mereu.

ȚIPĂȚUL PRUNCULUI

La naștere, pruncul țipă – semn că s-a trezit în viață lumească.

Dar țipătul lui nu înseamnă doar diagnosticul medical: respiră.

Țipătul acesta este de fapt, simultan:

viziunea Răstignirii și Învierii Domnului Iisus Christos.

Este revelația Mântuirii.

Dar în curând, pruncul va vorbi.

Și va uita clipa nașterii sale întru Christos.

APOCALIPSA

⌘ Pentru omul Mileniului III, singura dimensiune reală a Revelației Sfântului Apostol Ioan este obsesia și individuală, și colectivă a unei judecăți divine – acea judecată supremă care nu iartă. Deci, binecunoscuta Judecată de Apoi. ⌘

Fără a mai "diseca" științific caracterul escatologic al acestei obsesii (de fapt veche de când e lumea, putând fi considerată ca arhetipală), dar în virtutea lui, nu mi se pare nimic nefiresc în această constatare, cu mai mult astăzi când, în justiția umană prezentă Lui Dumnezeu este doar o farsă bine-jucată: celebra scenă a prestării așa-zisului jurământ al adevărului - punând mâna pe o Biblie și jurând că vei spune adevărul numai și numai adevărul... (Ați văzut vreun film cu procese, justiție, mafie etc., filme din care scena / farsa asta să lipsească?!).

Biblia? În acest caz, de cele mai multe ori, o carte despre al cărei conținut, cel care jură habar nu are. Sau, mai rău – îl cunoaște, dar nu crede o iotă din cele cuvântate acolo.

Ori, Biblia e una și procesul, alta! În consecință, jură și mărturisește strâmb.

Domnul Iisus Christos îi replica lui Pilat:

Oricine este din Adevăr ascultă glasul Meu. (Ioan 18 / 37)

Iar Pilat L-a recunoscut ca fiind **nevinovat**, dar s-a spălat pe mâini. (Matei 27 / 24)

Restul e Apocalipsă.

SUBLIMUL EXISTENȚEI UMANE

Eu îl cred a fi nimic altceva decât **interogarea continuă** a dorinței / necesității, uneori de-a dreptul viscereale de **a te încredința cu totul Lui Dumnezeu**.

Pentru că, în mod mai mult sau mai puțin conștient, te afli mereu în centrul îndoielii proprii despre tine însuși că poți fi **ființa menită să-și afle desăvârșirea (și pacea) întru Dumnezeu**.

Dar numai prin această **interogare continuă** înaintezi perpetuu pe calea desăvârșirii tale.

Iar **Dumnezeu este nesfârșit în necuprinderea Sa**.

Pentru noi cei de atunci și de astăzi ucenicii Săi, Iisus Christos se roagă Lui Dumnezeu înainte de răstignirea Sa:

"Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei care vor crede în Mine prin cuvântul lor, **ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu în ei și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că l-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.**" (Ioan 17 / 20, 21, 23)

TATĂL NOSTRU

(O INTERPRETARE)

Voi încerca o interpretare ne-esoterică a rugăciunii **"Tatăl Nostru"**.

"Tatăl Nostru", așa cum ne-a fost dăruită această rugăciune de către Domnul Iisus Christos Însuși în Evanghelia după Matei 6 / 9-13, eu o consider chintesența învățaturii Domnului despre Credință.

Astfel, **"Tatăl Nostru"** este compusă din **7 (șapte)** enunțuri:

RECUNOAȘTEREA EXISTENȚEI LUI DUMNEZEU (Tatăl Nostru care ești în ceruri!)

CHEMAREA LUI DUMNEZEU (Sfințească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta!)

RECUNOAȘTEREA VOINȚEI LUI DUMNEZEU (Facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ!)

DARUL DE VIAȚĂ AL LUI DUMNEZEU (Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi.)

DARUL DE IUBIRE AL LUI DUMNEZEU (Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi le iertăm celor greșiți nouă.)

DARUL DE DUH SFÂNT AL LUI DUMNEZEU (Și nu ne duce pre noi în ispită, ci ne izbăvește de Cel Rău.)

CUNOAȘTEREA LUI DUMNEZEU ÎNTRU DUMNEZEU (Căci a Ta este Împărăția și Puterea și Slava în veacul vecilor. Amin!)

Avem deci, crucea formată din:

- **"Recunoașterea Existenței Lui Dumnezeu"** și **"Recunoașterea Voinței Lui Dumnezeu"**;

celălalt braț fiind:

- **"Chemarea Lui Dumnezeu"** și **"Cunoașterea Lui Dumnezeu întru Dumnezeu"**.

Rotirea crucii este îndreptată întotdeauna înspre și țintește **"Cunoașterea Lui Dumnezeu întru Dumnezeu"**; având mereu sensul invers rotirii acelor ceasornicului.

Rotirea crucii nu este posibilă decât prin **existența și mișcarea axei** formată din **"Darul de viață"**, **"Darul de iubire"** și **"Darul de Duh Sfânt"**, toate de la Dumnezeu și care nu sunt altceva decât Sfânta Trinitate: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, în unitate și uniune vie.

Rotirea crucii este infinită, căci Dumnezeu este infinit.

Dar, în această spirală ce urcă neconținut, fiecare om își are timpul său, **timpul împlinirii mântuirii sale**, fiindcă acesta este rostul rugăciunii **"Tatăl Nostru"**.

Iată deci – "Geneza".

Iată deci – "Scara lui Iacov".

"Tatăl Nostru" este – cred eu – **cea mai simplă și concretă și eficientă, dar și revelatorie rugăciune oferită vreodată omenirii.**

Pentru acestea de mai sus, eu îndrăznesc să afirm că, în plan laic, Iisus Christos este darul de geniu oferit lumii de către poporul evreu.

Lumea pe care o știm astăzi așa cum o știm, nu ar fi fost posibilă fără acea crucificare de pe Golgota.

Și pentru acestea de mai sus, eu cred că, **Iisus este Christosul.**

⌘

⌘

RESPONSABILITATEA LUI DUMNEZEU

Trăim astăzi mai mult ca oricând "sufocați" de responsabilități, "obsedați" continuu de verbul, **a fi responsabil**.

Deși acest verb a fost, este și va fi decisiv în evoluția noastră ca specie, tare îl mai detestăm, fiindcă în împlinirea acțiunii lui, de cele mai multe ori eșuăm. Și nu o dată, lamentabil.

Dar, de fiecare dată ne autocompătimim, chiar ne liniștim cu succes. Cum? Simplu:

Invocând responsabilitatea Lui Dumnezeu...

Chiar așa să fie?

Dumnezeu responsabil?!

Față de ce, de cine?

Căci față de lumea noastră fizică, Dumnezeu e în aceeași măsură responsabil ca și Natura față de ea însăși. Adică nu este. Dumnezeu fiind și Natura însăși. Sau, la nivel cosmic – ca și o stea față de nașterea sau dispariția ei. Dumnezeu fiind și Cosmosul însuși.

Față de cine? Față de om? Nu e nici un secret: inițial, Adam a fost perfect. Inițial, și Eva a fost perfectă.

Dar moral, fiindcă Izgonirea din Rai, știi dumneata...?

Moral? Iisus îi răspunde tânărului bogat care nu știa ce bine să facă pentru a avea viață veșnică:

"De ce Mă întrebi – ce bine? Binele este Unul singur. Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile."

(Matei 19 / 17)

Așadar, împlinind Morala Lui Dumnezeu, în mod evident nu mai avem nevoie de morala noastră. A noastră care, iar evident, nu este a Lui Dumnezeu. Cel a Căruia responsabilitate morală față de noi, deci, nu există în absența Moralei Credinței.

Atunci, care este responsabilitatea Lui Dumnezeu? Doar față de El-Însuși?

Dumnezeu este Cel care este. Mă cheamă "Eu sunt", îi spune scurt, apăsător, îi "postulează" El lui Moise (Exodul 3 / 14) și... punct.

Și încerc o întrebare simplă:

Cum poate fi infinitul responsabil față de infinit?

Totuși, dacă există Credința, **când este cerut prin / întru Credință**, există și ajutorul Lui Dumnezeu. Într-o formă sau alta, mai mult sau mai puțin. Dar există cu certitudine.

Domnul Iisus Christos te asigură de asta în Evanghelia după Marcu 11 / 23-26.

Ce nu există?

Nu există responsabilitatea Lui Dumnezeu față de deciziile tale și faptele tale, luate și împlinite în absența Lui sau prin negarea Lui.

Anunțul existenței responsabilității Lui Dumnezeu este, de fapt, cea mai ingenioasă și performantă evaziune fiscală produsă de om în economia responsabilităților sale, începând cu cele mai mărunte și sfârșind cu cele față de Dumnezeu Însuși.

DEFINIȚIA RAIULUI

**Dumnezeu este Raiul.
Nu invers.**

CRITICUL DE ARTĂ

Existența criticului de artă este un excepțional dar oferit lumii de către Dumnezeu.

Căci, fără criticul de artă, încercarea artistului de a înțelege și schimba lumea, finalmente, **încercarea lui de a-L cunoaște pe Dumnezeu întru Iisus Christos prin Duhul Sfânt** – ar fi sortită mereu și inevitabil eșecului.

Criticul de artă este deci, maestrul de necontestat al - imaginării acestui eșec.

Din nefericire însă, astăzi sunt tot mai puțini criticii de artă – maeștri autentici.

TAINA TAINELOR

Eucharistia (Împărtășania sau Cuminecătura) aceasta este Taina Tainelor.

Cel puțin așa ar trebui să fie pentru întreaga creștinătate.

În acea seară a sărbătoririi Paștelui evreiesc transsubstanțierea (transformarea pâinii și vinului, în trupul și sângele Domnului Iisus Christos) și instituirea Noului Legământ s-au produs prin chiar cuvintele Domnului Iisus Christos mărturisite celor 12 viitori apostoli:

"Și luând o pâine, a mulțumit, a frânt-o și le-a dat-o, zicând:

Acesta este trupul Meu care se dă pentru voi; să faceți lucrul acesta în amintirea Mea!

Tot astfel, le-a dat și paharul, după cină, zicând:

Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu, care se varsă pentru voi."

(Luca 22 / 19-20)

Așa cum apare înfățișată / cuvântată, nu numai în Evangheliile după Matei, Marcu și Luca, dar perfect întregită (ca și cod creștin, moral și etic, dar și în ce privește **Calea și Adevărul și Viața întru Christos**) în Evanghelia lui Ioan, capitolele 13, 14, 15 și 16 - **Cina cea de Taină nu este altceva decât Testamentul Lui Iisus Christos.**

Eucharistia devine / este așadar, chintesența Testamentului Lui Iisus Christos.

Deci, se poate concluziona astfel:

Eucharistia devine / este chiar inițierea în Misterul trăirii întru Christos.

Timpul prezent folosit de mine în definirea (existenței) **Eucharistiei** nu e decât **prezentul continuu, adică existența infinită a Fiului întru Tatăl și prin Duhul Sfânt.**

Actul simbolic al împărțirii pâinii și vinului și al transsubstanțierii lor, reiterat de obicei în cadrul liturgiilor duminicale, are **menirea precisă de a menține constant și viu / activ acest timp - prezent continuu, simultan cu proiecția / identificarea fiecăruia dintre noi în și întru Iisus Christos Domn Dumnezeu, prin transsubstanțierea datorată Duhului Sfânt.**

Reluând deci:

Eucharistia este inițierea continuă și infinită în Misterul trăirii întru Christos.

Fără Eucharistie, toate celelalte 6 Taine (Sacramente) ale Bisericii Creștine sunt nule.

Iar această **sentință tainică** nu rostuiește decât pentru **Eucharistie – Taina Tainelor.**

HARUL NEPREȚUIT

Credința în Domnul Dumnezeu Iisus Christos întru Tatăl și Duhul Sfânt este și astfel:
acel har de la Dumnezeu, fără de care Dumnezeu rămâne necunoscut.
Iar Sfântul Duh – pur și simplu: a respira... Nimic mai mult.

ALTĂ-VIAȚĂ

Dacă viața de după moarte ar fi doar această viață din nou aceeași (a oricăruia dintre noi sau, dacă vreți, a noastră), cu alte cuvinte, dacă după moarte, reînviați am duce o nouă viață tot ca aceasta, schimbând-o doar în mai bine sau în mai rău, la nivel de percepții și concluzii individuale, dar și colective, (cum, de fapt, se cam crede despre viață de după moarte), atunci,

jertfa Domnului Iisus Christos nu s-ar mai justifica în nici un fel.

Implicit, nu s-ar mai justifica jertfa Lui Dumnezeu Însuși prin sacrificarea deliberată a Fiului Său Unul și Unul născut, Iisus Christos.

S-ar pune la îndoială curând, fără ezitări și fără șanse de convertire, sau reconvertire, existența Lui Dumnezeu...

Această "înviere" ar deveni inevitabil, o zadărniciie fără de sfârșit.

Într-un anumit fel, anume cel privind punerea visului de-mai-bine în opoziție flagrantă cu rezultatul final, totul s-ar întâmpla ca în celebrul și superbul basm românesc, "Viață fără de moarte și tinerețe fără de bătrânețe".

Viața de după moarte ar deveni astfel paradigma farselor sinistre.

Din fericire, nu este așa!

Căci așa cum **Dumnezeu este Cel care este** – ca o consecință directă și ireconciliabilă – viața de după moarte este **altă-viață**.

Despre care știm în adevăr omenesc, doar atât: **că există și că e veșnică.**

Adică, nu știm nimic.

Despre care simțim în adevăr omenesc, doar că ne sperie.

Adică, n-o dorim.

Dovada?

Cât de simplă este – iat-o:

lupta pentru păstrarea și prelungirea sine die a acestei vieți.

Una, cea pe care-o înduri.

Așa cum este ea pentru fiecare dintre noi. Bună sau rea.

Ce înseamnă asta?

Lupta pentru amânarea infinită a morții.

Însă, dacă s-ar accepta, apoi înțelege, apoi simți, apoi îmbrățișa cu inima deschisă și curățită aceste cuvinte ale Domnului Iisus Christos:

"Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Christos, pe care L-ai trimis Tu." (Ioan 17 / 3),

fiindcă:

"Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una, Eu în ei și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine." (Ioan 17 / 22, 23), atunci cu siguranță, acea altă-viață ar deveni țelul suprem al acestei vieți.

Cât despre moarte?

Ar fi, într-adevăr, doar o trecere.

Iisus precizează:

"V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri, dar îndrăzniți: Eu am biruit lumea." (Ioan 16 / 33)

MÂNIA LUI DUMNEZEU

Nu există loc pentru speculații de tip filosofic sau de altă natură privind existența sau inexistența **Mâniei Lui Dumnezeu**.

Mânia Lui Dumnezeu este.

Dovezile inundă.

Cum și de ce se manifestă **Mânia Lui Dumnezeu**, când etc.?

Uneori știm. Fiindcă știm sau recunoaștem că greșim. Față de El. Față de noi înșine.

Alteori știm deoarece ne este anunțată (proorocită).

Dar de cele mai multe ori nu știm. Fie că nu vrem să auzim, fie că nu vrem să vedem. Fie că auzim, vedem, dar nu înțelegem.

Sunt și cazurile în care confundăm **Mânia Lui Dumnezeu** cu tot ce înseamnă catastrofă naturală, mai ales când știm clar că **"nu e mână de om la mijloc"**. Dar uităm că acestea nu sunt catastrofe. Sunt parte (manifestare) a creației Lui Dumnezeu. Iar lucrarea Sa este în continuă mișcare, este infinită și este veșnică. Și, pe de cealaltă parte, în aceste cazuri întotdeauna există avertismentele necesare. Că nu le luam în seamă? Asta-i deja altă poveste.

Și totuși, cum ne putem apăra de **Mânia Lui Dumnezeu**?

Atunci când Mânia Lui Dumnezeu se produce e prea târziu să te mai poți apăra.

Te poți însă ruga fierbinte. Nimeni nu neagă existența Milei Lui Dumnezeu și a miracolelor care decurg din această milă.

Nu uita totuși:

Dumnezeu e bun, dar nu e prost (bine mai spune un proverb basc)!

Bine, bine. Dar cum o poți preveni măcar?

Între **Legea Lui Dumnezeu** și noi (faptele noastre) există **Iisus Christos**.

Între **Mânia Lui Dumnezeu** și noi (faptele noastre) există **Iisus Christos**.

Între **Rai și Iad, Dumnezeu ni l-a dat pe Fiul Său – Christosul Iisus**.

ASTĂZI

În mod absolut evident, mai mult ca oricând la început de Mileniu III îi este dat lumii (ca societate umană) să fie un fel de provincie specială a Lui Dumnezeu - **autonomă**, în ce privește trebuințele inimii, sufletului și minții, dar și **autarhică**, referitor la nevoile trupului.

De ce astfel?

Pentru că, omul este co-creator cu Dumnezeu și are dreptul inalienabil la liberul arbitru.

În mod și mai absolut evident, tot astăzi, omul îl caută pe Dumnezeu **în fel și chip**, încercând **în fel și chip** să dea un sens existenței umane și apoi să-și lămurească sieși acest sens.

Căci este scris:

Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice Cuvânt al Lui Dumnezeu.

(Deuteronom 8 / 3; Luca 4 / 4)

Ce se întâmplă deci, astăzi, la început de Mileniu III?

Lumea (ca societate umană) nu are nevoie de Dumnezeu.

Omul (ca individ) are nevoie de Dumnezeu.

Se pare că astăzi, întreaga existență a omenirii se află sub semnul unei **antinomii perfecte**.

Din fericire, numai **se pare**.

Iată de ce: **lumea (ca societate umană) nu are nevoie de Dumnezeu, deoarece există Iisus Christos; omul (ca individ) are nevoie de Dumnezeu, fiindcă există Iisus Christos.**

MORALA LUI DUMNEZEU

Morala Lui Dumnezeu există și se manifestă în mod obișnuit, mai precis e perceptibilă de obicei prin o anume blândețe și sentimentul păcii lăuntrice; sau / și prin o stare de serenitate.

Din păcate, toate aceste semne (dovezi) nu sunt decât flash-uri inefabile și netransmisibile ale **Moralei Lui Dumnezeu**.

Morala Lui Dumnezeu este însă cognoscibilă prin Cunoașterea de Dumnezeu.

Această cunoaștere se împlinește doar prin Credință.

Mai exact, printr-un proces deloc facil de desăvârșire a Credinței. Care este **Revelația Lui Dumnezeu, întru Iisus Christos prin Sfântul Duh**.

Așadar, **trăirea Moralei Lui Dumnezeu este trăirea întru Iisus Christos**.

Dar, până a ajunge aici, omul trebuie să "guste" mai întâi morala vieții lui, lumești, care este **ladul**. Apoi, trebuie să trăiască **Purgatoriul**, care este morala sfinților, uneori și a îngerilor căzuți.

Deci, **Morala Lui Dumnezeu este și morala Raiului**.

Dar **Raiul este acel ceva** de care omul s-a îndepărtat atât de mult în timp și spațiu, încât astăzi aproape nimeni nu mai știe ce este, cum arată și încotro duce.

DOGEN ȘI THOMAS AQUINAS

În 1227, pe vremea primilor șoguni, călugărul budist Dogen introduce în religia, filosofia și cultura japoneză, Zen-Buddhismul. În scurt timp, Zen-Buddhismul cucerește Japonia, răspândindu-se apoi în întreaga lume, fiind și astăzi religie și filosofie distinctă, vie și activă.

Prin 1260, în Europa, călugărul catolic dominican, Thomas Aquinas începe să scrie monumentală sa lucrare, "Summa Theologiae", tratat teologic și filosofic care va domina filosofia catolică secole la rând, fiind astăzi dogma oficială a Vaticanului. Dar și determinând schimbări radicale în gândirea creștină și filosofia occidentală de atunci; influențând continuu, și astăzi, teologia creștină și filosofia lumii.

Așadar, la scara istoriei, practic în același timp în Asia și în Europa (care atunci nu știau mai nimic una despre cealaltă) se produc două evenimente decisive în gândirea religioasă și filosofică a omenirii.

Nimic nu e întâmplător în lumea asta.

Astfel, în acel Ev Mediu, **în plan teoretic**, s-a produs una dintre rarele dihotomii perfecte ale ideii care înseamnă pentru om: **necesitatea de Dumnezeu**.

Lucrând în timp, și timpul lucrând asupra acestei dihotomii, astăzi, **în plan practic**, doctrina zen-buddhistă și doctrina tomistă se completează perfect creând o **cale practică exemplară pentru Revelația Lui Dumnezeu întru Iisus Christos prin Sfântul Duh**.

Cum am putea să nu le fim recunoscători călugărilor Dogen și Thomas Aquinas, **doi oameni sfinți** care au știut atât de frumos, atât de profund și, cu deosebire, atât de eficient să se lase inspirați de Dumnezeu?

EPIFANIA

Singura teofanie cunoscută ca **reală și completă**, atestată prin document istoric, nu literar sau folcloric, este **înruparea Lui Dumnezeu Tatăl întru și prin Sfântul Duh în Iisus Christos**.

Explicația Misterului Întrupării, așa cum este ea formulată în a sa "Summa Theologiae", de către Sfântul Thomas Aquinas, eu unul o consider excepțională:

"În Misterul Întrupării trebuie să vedem mai curând mișcarea de pogorâre a deplinătății dumnezeiești în profunzimile naturii umane, decât mișcarea de înălțare spre Dumnezeu a naturii omenești, presupusă ca preexistentă."

Câți teologi sunt conștienți de valoarea acestui enunț de Credință?

Evident, cu atât mai puțini vor fi filosofii care-l vor citi – cu atenție ... măcar din curiozitate.

Cât despre ceilalți...?

Epifania = un cuvânt necunoscut.

DEMONSTRAȚII, NU MIRACOLE...

În sfera creației artistice, poate că muzica este cea mai frumoasă, dar și cea mai dificilă, cea mai tulburătoare, fascinantă, dar și profundă artă a omului.

Singurul argument pe care îl voi folosi este acesta:

muzicianul "operează" cu sunetul ca și cuvânt, deci cu esența cuvântului.

Iar de cele mai multe ori "imaginea" muzicală este adoma "imaginii" morții: nu are reprezentare...

Dar mai sunt destule alte argumente, extrem de convingătoare.

Însă nu asta mă interesează acum.

În muzică, omul a produs performanțe care mai degrabă par a fi miracole, decât fapte incredibile.

Este suficient să ne gândim la Beethoven și surzenia lui; sau la Ray Charles și orbirea sa; sau la acel american, Tony Mendelez, născut fără brațe, care cântă la chitară cu degetele de la picioare, fiind mai "articulat" și mai inspirat decât mulți profesioniști ai chitarei clasice; iar aparițiile sale scenice sunt cu mult peste orice performanță tipică bălciului sau circului.

Sunt acestea doar câteva exemple: de la geniu la muzicianul obișnuit.

Cum putem numi aceste performanțe?

Să folosim formula ultrauzitată: incredibil, dar adevărat?

Ori sunt de-a dreptul miracole?

Îndeobște, incredibilul se referă la o performanță singulară și de scurtă durată. De cele mai multe ori irepetabilă de către performerul în cauză.

Miracol – mai degrabă, deoarece **miracolul rezistă în timp și deseori chiar devine stare de fapt în existența subiectului asupra căruia se produce.**

Ei bine, **Nu**. Eu nu pot numi nici cazul Beethoven, nici celelalte exemple – miracole.

Îndrăznesc însă a le defini ca fiind **demonstrațiile Lui Dumnezeu** despre **omul originar ca ființa perfectă.**

Astfel, pentru orice om există **îndemnul dumnezeiesc** de a-și recâștiga **starea originara – de ființă divină.**

Cum e cel mai simplu?

Prin **Credința întru Domnul Iisus Christos întru Tatăl și prin Sfântul Duh.**

Altă cale mai bună eu nu cunosc.

UNOR ATEI ȘI UNOR AGNOSTICI...

...fie ei intelectuali autentici, fie ei chiar filosofi autentici, dar uniți printr-o comună respingere / aversiune, deseori de-a dreptul ostilitate față de Învățătura Lui Iisus Christos și cărora nu le cere nimeni să devină creștini:

eu personal rugându-i doar să asculte cu atenție... **și**, repet, **și** Cuvântul Domnului, acestora eu le recomand, cu sinceritate și prietenie, a se încumeta la această încercare: **studiul capitolului 17, al Evangheliei după Ioan**, text cunoscut sub numele de **"Rugăciunea Lui Iisus"**.

Este vorba despre binecunoscutul moment al meditației / rugii Domnului Iisus Christos în noaptea "Cinei cea de Taină", noaptea dinaintea Crucificării.

Și le precizez acestor prieteni că, pentru o lectură normală (normala neînsemnând, superficială), practic nu au nevoie de nici un alt text al Bibliei.

Totuși, dacă așa se simt mai în siguranța, pot chema însă în sprijin alte filosofii, alți comentatori...

Dar, acest text este complet și suficient prin el însuși.

Întru adevăr, **și relevant dar și, simultan revelatoriu, acest text unic tratează și rezolvă în mod absolut exemplar și imuabil problema metafizică a relației Dumnezeu – om și om – Dumnezeu, deci a relației biunivoce dintre Creator și cea mai iubită creație a Sa, omul.**

"Rugăciunea Lui Iisus" (Ioan, 17 / 1 – 26) este însăși Metafizica creștinului.

Ascultați în tăcere și concentrare aceste șoapte ale Domnului Iisus Christos și veți exclama singuri:

quod erat demonstrandum!

LEGEA LUI TOMA

Sfântul Apostol Toma este, în opinia mea, apostolul care atunci, subliniez, încă de atunci, din timpul vieții Domnului Iisus Christos, a avut în cel mai înalt grad simțul responsabilității sale ca discipol al Domnului.

Dacă vreți: **Sfântul Apostol Toma, ca discipol al Domnului, a avut în cel mai înalt grad simțul responsabilității întru Credință.**

Trei argumente:

1) când Domnul Iisus Christos decide să meargă în Iudeea pentru a-l învia pe Lazăr, toți ucenicii se tem că iudeii Îl vor omorî cu pietre; singurul Toma este cel care zice:

"Hai să mergem și noi să murim cu El!" (Ioan 11 / 16);

2) în timpul **Cinei cea de Taină**, Toma este singurul care îndrăznește să întrebe:

"Doamne, nu știm unde Te duci; cum putem să știm calea?";

și primește răspuns:

"Eu sunt Calea și Adevărul și Viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine."

(Ioan 14 / 5-6);

3) după **Înviere** și înainte de **Înălțare**, când Domnul Iisus Christos se arată discipolilor, singurul Toma are curajul să Îi ceară Domnului dovada palpabilă a **Învierii** (Ioan 20 / 25; 27 – 29), deși, având în vedere celelalte două argumente de mai sus, este mai mult decât evident că, el era cel mai conștient dintre discipoli în privința realității **Învierii Domnului**; deși, acționând astfel, avea să-și atragă în veci porecla de "Necredinciosul"; dar, numai acționând în acest fel, Toma Necredinciosul spulberă îndoielile **nemărturisite** ale celorlalți discipoli, asupra realității **Învierii Domnului**.

Viața Sfântului Apostol Toma, după **Înălțarea Domnului** și **Coborârea Sfântului Duh**, este iarăși un argument: căci doar el, Toma Necredinciosul a fost **primul și singurul** apostol care și-a asumat riscul de a creștina îndepărtatele Persia și India, țări-împărății ale unor uriașe tradiții religioase, filosofice și culturale.

Un alt argument, deși controversat (și încă sub semnul apocrifei), este **"Evanghelia lui Toma"**, text deosebit de lucid, original și, completând fără fisură doctrinară celelalte patru Evanghelii canonice.

De ce toată această prezentare sumară, cea de mai sus?

Pentru că legea care urmează, am numit-o **"Legea lui Toma"**.

Da, astfel, deoarece viața și faptele Sfântului Apostol Toma, zis Necredinciosul, sunt și vor rămâne un model cu greu imitabil, de aplicare al acestei legi (mai jos aveți textul!). Da, un model exemplar chiar când, încă nimeni nu era prea bine lămurit în privința înțelegerii și aplicării (trăirii) Credinței creștine.

În opinia mea, repet, Toma a fost singurul discipol care a înțeles perfect (și a reacționat ca atare) că: din punct de vedere uman, în lume și în lumesc deci,

Credința capătă mai întâi sens prin mecanismul cererii și ofertei.

Nimic complicat, nimic nou sub soare:

Omul îi cere Lui Dumnezeu mereu (căci asta știe el cel mai bine să facă!).

Și pentru a căpăta ceea ce cere, trebuie să-l ofere Lui Dumnezeu ce vrea Domnul de la el.

Iată cum:

LEGEA LUI TOMA

"Orice lucru veți cere Lui Dumnezeu astfel:

cu Credință;

rugându-vă;

iertând greșelile celor care v-au greșit și vă greșesc vouă, pentru ca și Dumnezeu să vă ierte vouă greșelile voastre;

să credeți că l-ați și primit și îl veți avea."

(Nu am făcut decât să reiau într-o altă formă / ordine cuvintele Domnului Iisus Christos Însuși din Evangheliile, Marcu 11 / 23-26, dar și în Matei, Luca și Ioan, însă fără nici o abatere de la înțelesul îndemnului christic.)

E o lege simplă și ușor de înțeles.

Dar mai ales, ușor de aplicat – fiindcă folosește ca motor verbul **"a avea"** și nu verbul **"a fi"**, care dă atâta bătaie de cap celor care devin conștienți de existența și de semnificațiile lui.

Avem deci, o cerere și o ofertă, ambele clare și perfect acceptabile din toate punctele de vedere.

Dar, mai ales din punctul de vedere dureros al lumii în care trăim astăzi:

necredința în Dumnezeu.

DRUMUL CRUCII

În bisericile catolice **Drumul Crucii**, sau **Drumul Golgotei**, sau **Calvarul** este ciclul de 14 picturi sau sculpturi care înfățișează suferința însângerată a Domnului nostru Iisus Christos, începând cu judecata lui Pilat și sfârșind cu **Răstignirea Domnului**.

Aceasta este definiția data în dicționare.

(Deși, nu înțeleg de ce acest ciclu nu începe cu înfățișarea **Cinei cea de Taină...**, cum ar fi firesc, dacă pretindem că respectăm mărturia Evangheliilor, nu?).

În afara dicționarelor există însă, firesc, tot felul de definiții / interpretări ale **Drumului Crucii**. Există, de fapt, eseuri și cărți – să umpli repede o bibliotecă - scrise despre ce și cum a fost și ce înseamnă **Calvarul Domnului**.

Nu spun că le citești toate acestea și ametești sau nu mai știi ce să crezi, sau pe dată te călugărești, ori imediat te înrolezi în vreo Armată a Salvării și așa mai departe...

Nu. Vin și zic doar că se poate "**vedea**" și așa:

Cel care în **mod conștient** a ales Drumul Crucii, a ales să înfrunte **conștient** viața ca fiind ceea ce este:

o comedie niciodată îndeajuns de absurdă pentru a fi cu adevărat o comedie.

Așadar, concluzionând sec: viață = ceva-groaznic (aflat dincolo de ce definim noi ca suferință; fiindcă suferința o suporti, mai ușor, mai greu, dar o suporti; cine nu suferă...?!)

Acest "ceva-groaznic" pare a fi mai degrabă, totalul aproape indescriptibil al suferințelor oricărui om - într-o viață de om. Acest "ceva-groaznic" e astfel perfect perceptibil prin senzația și sentimentul (care, simultan acționând mereu asupra ta) le traduci prin această formulare: **ceva-de-netrăit**.

Adică, echivalentul **Drumului Crucii**, sau al **Calvarului** – **luat ca atare, doar**.

Deci, fără a-L considera pe Domnul Iisus Christos altceva decât un biet dulgher cu aere de profet răzvrătit.

(Se știe prea bine că, pe condamnații la răstignire, romanii îi torturau obligându-i să-și ducă singuri greaua cruce până la locul execuției, răstignirii propriu-zise.)

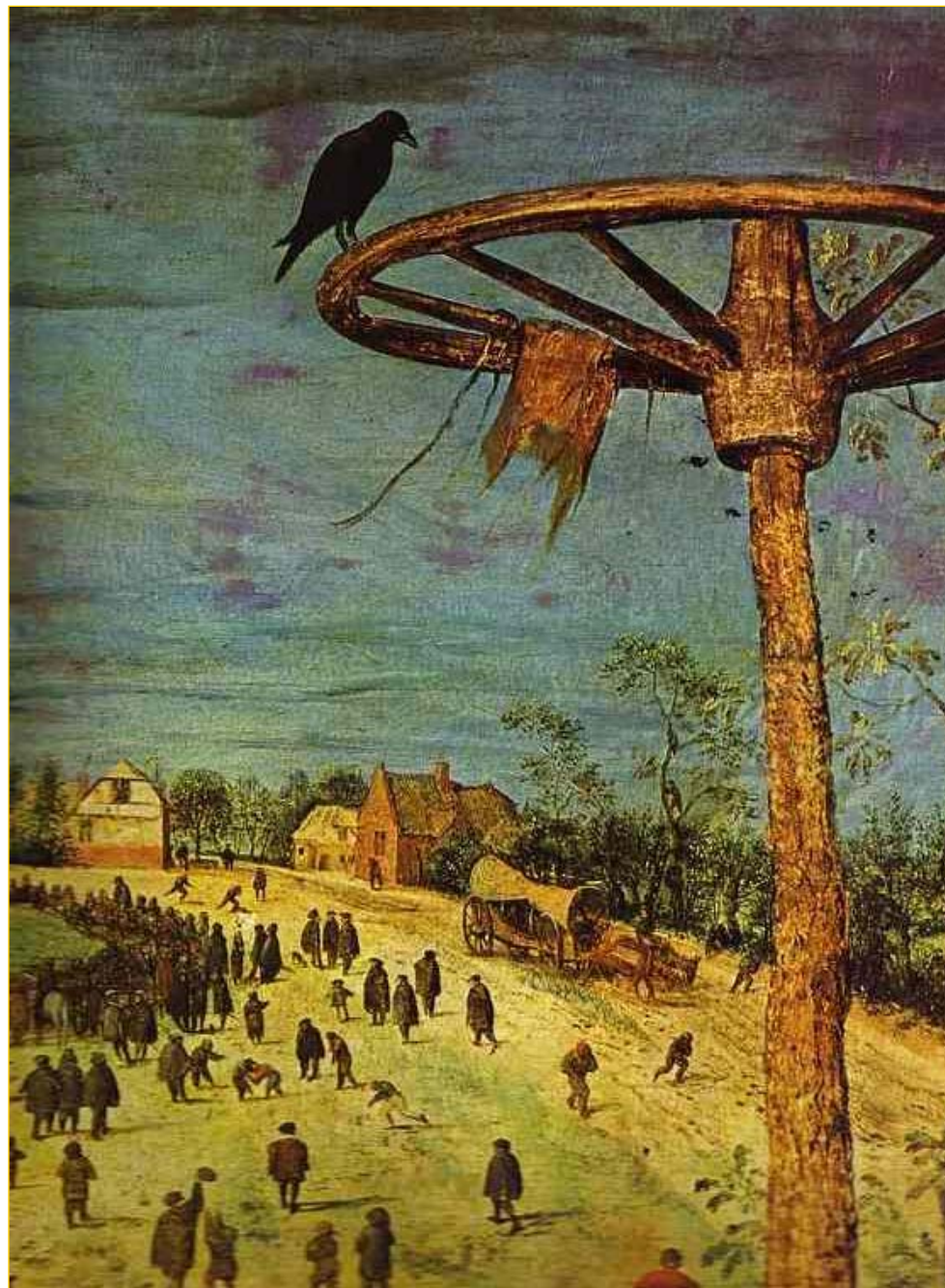
Cel care în **mod conștient** a ales **Drumul Crucii**, a ales să înfrunte **conștient** viața ca fiind "**ceva-groaznic**", dar posibil de transformat în "**ceva-minunat**".

Căci, se poate și zâmbi, sau râde fericit nu o dată în cursul acestei vieți. Cel puțin fiindcă acela care face această opțiune știe prea bine – **la capătul Drumul Crucii îți poți încredința liniștit duhul Lui Dumnezeu. Exact așa cum a făcut și Domnul Iisus Christos murind pe cruce pentru noi. Să fim mântuiți.**

Ești salvat. Și viața e frumoasă și, **astfel alegând, devine treptat un adevărat miracol.**

Atât numai: **opțiunea aceasta e nulă fără puterea Credinței.**

Acela care **prin puterea Credinței alege în mod conștient Drumul Crucii** își va trăi viața asemeni șoimului care se leapădă de urmăritorii săi, plutind înspre țării pe cercurile spiralei dincolo de nori – înalt, nemăsurat de înalt – acolo unde spirala se stinge **întru Dumnezeu.**

DESPRE ARTISTUL AUTENTIC

Artistul autentic este doar acela-singurul care conține intrinsec tot ceea ce Creația Domnului conține, menirea lui fiind aceea de a redescoperi, în fel și chip artistic, rostul lumesc în rostul divin al Creației.

Cu alte cuvinte, menirea lui este Încercarea artistică de a dăruí semenilor imagini (vizuale și / sau sonore) revelatorii despre el-artistul întru căutare și cunoaștere de Dumnezeu, implicit de a dăruí flash-uri **despre** Revelația Lui Dumnezeu, sau chiar **ale** Revelației Lui Dumnezeu.

Desigur, această definire, ca un lotus cu zeci și mii de petale, se deschide într-o sumă infinită de cuvântări pro și contra, despre: "artist", "artistic", "creație", "menire", "revelație"... etc., etc., etc., finalmente despre Dumnezeu.

Însă, acesta este și scopul declarat al acestei definiții.

Fiindcă, oricât și oricum s-ar dezbate cele enumerate mai înainte, cercul se închide deschizându-se mereu în acest conținut.

Reluctanța ateului declarat, precum și a agnosticului față de această definiție, provine, firește, din respingerea ideii de Dumnezeu și de Dumnezeu cognoscibil, pe scurt: respingerea ideii de Credință **întru cunoaștere de Domnul Iisus Christos întru Tatăl și Sfântul Duh.**

Dar, atenție, nu uitați: când această reluctantă devine / este pe deplin conștientizată, ateul declarat, dar și agnosticul nu făptuiesc nimic altceva decât primul lor pas **hotărât** în recunoașterea și căutarea Lui Dumnezeu.

Într-o formă sau alta, subiectul fundamental – ascuns sau dezvăluit – al artistului autentic este deci, viața, frământările și căutările ateului, sau ale agnosticului, în aflare / descoperire de Dumnezeu, de Credință.

Poate fi vorba despre un Sfânt, sau poate fi vorba despre un tâlhar. Oricare ar fi povestea și oricum ar fi povestită – acesta este subiectul.

În concluzie, artistul autentic este acela care se întreabă și vă întreabă veșnic:

QUO VADIS, DOMINE?

O HIMERĂ...

Prin voia lui-însuși aflat între Dumnezeu și Satan, omul este obligat să aleagă:
Dumnezeu, ori Satan.

Poziția de neutralitate este o iluzie absolut ridicolă, dacă nu cumva, perfect stupidă.

Domnul Iisus Christos spune simplu, dar în mod clar și evident, irecuzabil:

"Nu puteți sluji Lui Dumnezeu și lui Mamona." (Luca 16 / 13, dar și Matei 6 / 24)

FERICIRILE

FERICIRILE - așa cum se înfățișează ele cuvântate de Domnul Iisus Christos în "Predica de pe Munte", din Evanghelia după Matei (5 / 3 -11), Cele 9 (Nouă) Fericiri **sunt (ceea ce eu aș numi): "Scara lui Iacov pentru toată lumea, dar pentru fiecare dintre noi. "**

Pentru cel care caută constant și neabătut devenirea sa întru Dumnezeu, **Cele 9 (Nouă)**

Fericiri arată astfel:

SIMPLITATE (nu simplism!) ÎN TOATE.

Ferice de cei săraci în duh, căci a lor va fi Împărăția Cerurilor!

POCĂINȚĂ

Ferice de cei care plâng, căci ei vor fi mângâiați!

BLÂNDEȚE

Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni Pământul!

ONESTITATE

Ferice de cei care flămânzesc și însetează după dreptate, căci ei vor fi săturați!

COMPASIUNE (nu simplă milă!)

Ferice de cei milostivi, căci ei vor găsi milă!

PURIFICARE

Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!

NON-VIOLENȚĂ

Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai Lui Dumnezeu!

PRACTICAREA ADEVĂRULUI

Ferice de cei prizoniți din cauza dreptății, căci a lor este Împărăția Cerurilor!

SALVAREA

Ferice va fi de voi când, din cauza Mea, oamenii vă vor insulta, vă vor prizoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră!

Astfel, te poți "așeza" pe fiecare dintre aceste trepte (fericiri) și pe oricare dintre ele.

Și poți să-L contempli pe Dumnezeu (stând așa, în contemplație, pe oricare dintre ele) toată viața ta.

Poate că, într-un târziu, **uneori** vei zări / avea și unele "luminări" revelatorii de Dumnezeu.

Însă, nu vei avea Revelația Lui Dumnezeu pe calea **Celor 9 (Nouă Fericiri)** decât urcând **treaptă după treaptă – toate cele nouă trepte.**

Căci "fericirea dumnezeiască" este posibilă abia după împlinirea acestor nouă fericiri

(omenești, de fapt) astfel: **una câte una și toate.**

Calea Celor 9 (Nouă) Fericiri este o dublă inițiere, profană și sacră în Misterul Domnului Dumnezeu – Tatăl Dumnezeu, Fiul Iisus Christos și Sfântul Duh.

În "Predica de pe Munte", vorbind despre **Fericire** în fața mulțimilor, deci în fața oricui vrea să-L asculte și să-L urmeze, prin Cuvântul Său, Domnul Iisus Christos s-a arătat a fi ce este: **Fiul Lui Dumnezeu și Fiul Omului. Unicul Fiu.**

O REMARCĂ

Asaltat de întrebările reporterului binecunoscutului canal de televiziune american "Travel", întrebări referitoare la Biblie și la posibilele dovezi istorice privind prezența Domnului Iisus Christos în Tibet sau în Kașmir, în perioada dintre vârsta de 12 ani și cea de 30 de ani, deci în perioada nedescrisă de Evangheliile sinoptice – un tibetan, preot creștin (al unei singuratică capele aflate pe "acoperișul lumii") îi zâmbește amabil insistentului interlocutor și remarcă scurt:

"Biblia conține istorie, dar nu e o carte de istorie. Biblia conține rețete culinare, dar nu e o carte de bucate. Biblia e o carte a Salvării."

Mă alătur imediat acestui tibetan preot creștin, dar precizez:

Biblia, în totalitatea ei, este chiar Cartea Salvării.

CREȘTINUL AMERICAN

CREȘTINUL AMERICAN, în efortul său continuu de a desacraliza lumea, în special lumea creștină, societatea americană a produs cel puțin două "legiferări" majore, anume: **liberalizarea serviciului divin** (cu accent pe liturghie) și **a rolului preotului în societate și utilizarea predominantă a muzicii gospel** (muzica negrilor de pe plantații, cântată în stil blues și având text religios) **și a derivatelor ei, ca muzică religioasă creștină pentru serviciul divin.**

Totuși, societatea americană nu a reușit prin aceste "liberalizări" decât să crească în mod propriu (și original) nevoia umană, firească, de sacru - pe scurt: **nevoia de Dumnezeu.**

Se întâmplă în Statele Unite ale Americii acum, în 2001, exact ce a reușit să producă apariția protestantismului în Europa, adică, binecunoscuta revitalizare și întărire a catolicismului, dar prin simpatie, și a ortodoxismului.

Singura diferență constă doar în faptul că, acțiunea venind dinspre laicul pragmatic (care nu uită că "time is money" și atunci vrea să aibă măcar "fun" la biserică), de data asta, **creștinismul catolic, protestant, dar și episcopal și ortodox (împreună și simultan) sunt revitalizate continuu de presiunea și acțiunea directă a "inițiativelor" laice.**

Nu prezint decât acest pro domo:

Se pare că, **în acest început de mileniu III, (aproape tot) americanul creștin este singurul creștin care practică voluntar** (nu constant, adevărat, dar încearcă măcar să practice săptămânal) **studiul Bibliei, în cadrul comunității formată din enoriașii bisericii de care aparține** (îndeobște aceea la care se duce la liturghia duminicală).

Și, chiar dacă nu prea înțelege oricine toate sensurile ascunse sau înalt spirituale, ori revelatorii ale Cărții Cărilor, chiar dacă nu orișicine se străduiește prea tare să-și rânduiască viața creștinește – putem fi siguri însă că (aproape tot) americanul creștin nu pune la îndoială Cuvântul Domnului.

Excepții sunt, însă doar confirmă regula: fiindcă pentru (aproape tot) americanul creștin,

Domnul Dumnezeu Iisus Christos e sacru și miracolele Lui sunt parte firească a vieții noastre.

DUMNEZEU E VIU

Nici înainte de apariția tiparului, când Biblia era o carte rară la modul propriu; nici după Gutenberg, când, spre exemplu, în Statele Unite ale Americii, în aproape fiecare cameră de hotel poate fi găsită Biblia, creștinul obișnuit n-a avut, nu are și nici nu va avea habar de diferențele de ordin doctrinar și deosebirile de ritual dintre catolicism, ortodoxism și protestantism.

Sau, dacă mai știe câte ceva, vag, cu titlu informativ, sau doar ca pe o curiozitate - în nici un caz aceste diferențe n-au fost, nu sunt și nu vor fi o problemă a vieții lui.

Chiar și în așa-zisele războaie religioase, creștinul de rând nu e decât soldatul de rând, nimic altceva.

Vreau să spun că, de exemplu, dogma **filioque** (dogma romano-catolică privind purcederea Sfântului Duh și de la Fiul Iisus Christos, nu numai de la Tatăl Dumnezeu), dogma care de secole constituie subiectul vrajbei doctrinare dintre Biserica ortodoxă (care nu admite dogma) și cea romano-catolică, pur și simplu îl lasă rece pe creștinul de rând, fie el romano-catolic, fie el ortodox sau protestant.

De asemenea, despre teoriile lutheriene ori calviniste, ori altele la fel protestantiste, care simplifică dogma creștină, sau o neagă până aproape de instituirea stării de "lipsă de dogmă", tot atât de puțin îi pasă și protestantului obișnuit, precum și catolicului obișnuit, dar și ortodoxului la fel de obișnuit.

Dacă omul obișnuit se poate duce în pace la biserică și poate practica liniștit acel cult creștin în care a fost botezat, restul, privind teorii și certuri teologice sau de sorginte teologică, nu mai are nici o importanță.

(Repet: chiar și în conflictele de tip religios majore, cum ar fi așa-zisele războaie religioase, omul de rând nu e decât un soldat de rând – nicidecum teolog, sau vreun politician cu aere de teolog etc. etc. etc.).

Mai mult, creștinul obișnuit poate trece de la un cult la altul, fără nici o remușcare, de nici un fel. Un exemplu comun și frecvent, sunt schimbările de cult datorate căsătoriei.

Creștinul obișnuit judecă simplu și eficient: "... în fond, nu-mi schimb Credința! "

Căci pentru el, până la urmă tot ce contează este Vechiul și Noul Testament, Biblia deci.

Dumnezeu Tatăl, Iisus Christos Fiul și Sfântul Duh rămân aceeași Trinitate Sfântă și de neschimbat pentru creștinul obișnuit, indiferent de cultul creștin căruia îi aparține.

Cu alte cuvinte, pe scurt, pentru omul obișnuit **diferențele de ordin doctrinar, precum și cele privitoare la ritual, n-au afectat și nu vor afecta niciodată Credința lui creștină, în esența ei.**

Atunci, de ce mai există și azi, și se pare ca vor exista mereu aceste diferențe între cultele creștine?

Fără să intru pe terenul minat al încercării de a explica de ce Biserica nu este întotdeauna o instituție tocmai creștină (cauză directă datorită căreia aceste diferențe provoacă destulă suferință creștinătății), răspunsul meu este acesta:

Cu toate că aceste deosebiri / diferențe nu s-au constituit și nu vor reuși nicicând să se constituie în contradicții fundamentale ale creștinismului, **ele sunt absolut necesare**. Chiar dacă omul de rând, creștinul obișnuit le ignoră.

Dar, trebuie bine înțeles că, în fapt, le ignoră așa cum își ignoră suferințele mărunte și perpetue în viața sa; cum își ignoră, la fel de bine, și bucuriile mărunte, chiar dacă sunt zilnice.

Diferențele doctrinare, dar și celelalte, ritualice, nu sunt decât acel "ceva" cu semnul plus, sau acel "ceva" cu semnul minus, un fel de ioni catalizatori care **trebuie să existe și există firesc în creștinismul aflat în continuă mișcare și schimbare, pentru că lumea creștină este un organism viu, în continuă evoluție și căutare a stării de echilibru propriu, ca orice alt organism viu din natură.**

Evoluția și căutarea stării de echilibru propriu sunt perpetue în Credință, Domnul Iisus Christos fiind etern și infinit precum Dumnezeu Tatăl este: **"Eu și Tatăl una suntem."** (Ioan 10 / 30).

Iar Tatăl Dumnezeu Unul Însuși este viu.

Și în consecință, este astfel: **"El nu este Dumnezeuul morților, ci al celor vii. Tare vă mai răătăciți!"** observă amar Domnul Iisus Christos (Marcu 12 / 27).

CONFESIUNE

Bătrânețe fără tinerețe și moarte fără de viață, aceasta ar fi existența mea fără Domnul meu Iisus Christos.

FATHER PATRICK

"Pentru a fi un bun creștin", povățuia Father Patrick, "trebuie să înțelegi viața ta ca pe o **continuă uniune și unitate întru Domnul Iisus Christos**".

Nu îl contrazic. Dimpotrivă, îi mulțumesc cu bucurie.

Dar trebuie să-l explic:

Nu numai să-ți înțelegi viața astfel, dar în primul rând trebuie să lupți pentru a trăi astfel, în **continuă uniune și unitate întru Domnul Iisus Christos**.

Înțelegerea va veni de la sine, după luptă sau chiar în timpul luptei.

Și doar așa, nu altfel, șansa ta de a fi un bun creștin, ei da, devine treptat reală.

Fără să știi exact când, vei fi un adevărat creștin.

"... să-l explic", da, fiindcă Father Patrick este un creștin adevărat.

CELEBRAREA SFÂNTULUI PAȘTE

CELEBRAREA SFÂNTULUI PAȘTE pentru fiecare creștin ar trebui să constituie măcar prilejul de a **încerca să fie Iisus Christos**, atât cât știe și cum poate mai bine.

Astfel încât, în Ziua Învierii Domnului Iisus Christos, el, creștinul să simtă **re-învierea sa întru Credință**.

JESUS CHRIST SUPERSTAR – 2001

În miercuria Sfântului Paște a anului 2001, în ziua când, conform tradiției, arhieriei și cărturarii au ținut sfat să-L piardă pe Domnul Iisus Christos, mi-a fost dat de Domnul să văd (și să aud), pe micul ecran (canalul Televiziunii publice americane – LPB / PBS) o capodoperă: remake-ul operei rock "Jesus Christ Superstar" (creată în 1970 de binecuvântații – aveau în jur de doar 20 de ani – Andrew Lloyd Webber, muzică, și Tim Rice, versurile).

Secolul 20 a produs, inspirate de viața Domnului, două evenimente artistice cruciale în cultura umanității: opera rock "Jesus Christ Superstar" (mai sus numită) și "Evangelhia" cinematografică, "Jesus of Nazareth", creația hăruiului regizor Franco Zeffirelli (avându-l pe uluitorul și absolut fascinantul Robert Powell, în rolul lui Iisus).

Secolul 21 debutează printr-un film de televiziune realizat în anul 2000 de britanici la "Pinewood Studios"; regia Lady Gale Edwards (director de film Nick Morris; producător Austin Shaw) – film pe care eu îl consider o capodoperă pentru toate timpurile. Este remake-ul mai sus pomenit, cel al operei rock "Jesus Christ Superstar".

Dintr-un anumit punct de vedere, acest debut artistic al mileniului care abia începe, depășește net creațiile secolului abia trecut. Astfel, prin tot ce se pune în scenă, de la decoruri, lumini, costume, coregrafie etc. etc. etc. și sfârșind cu jocul actorilor, text / scenariu și, nu în ultimul rând, ci, mai degrabă înainte de orice, partiturile soliștilor și aranjamentul orchestral, toate și totul aparținând fără doar și poate prezentului pe care-l trăim și-l cunoaștem prea bine, **acest tot-binecunoscut metamorfozează acest film într-o stupefiantă mărturie:**

Calvarul Domnului nu s-a petrecut în Ierusalim cu 2000 de ani în urmă.

Calvarul Domnului se întâmplă **chiar acum**, în acest Sfânt Paște al anului 2001.

Calvarul Domnului este de fapt, un prezent perpetuu viu.

Se pare că nu mai poți face nici o deosebire între lumea antichității iudaice și romane și lumea mileniului III.

Și, într-adevăr, la prima vedere chiar așa este!

Dar, am scris mai înainte: "se pare". Fiindcă la o analiză atentă constăți că tocmai această identitate produce diferențierea vizibilă dintre cele două lumi: identitatea / continuitatea dintre vremurile / timpurile istorice ale lumii noastre întru Credința în Domnul Iisus Christos, produce nemijlocit **conștientizarea tot mai adâncită** a acestei realități indubitabile:

Calvarul Domnului este de fapt, un prezent perpetuu viu.

În consecință, astăzi, **în anul 2001, suntem mai aproape de înțelegerea / trăirea întru Domnul Iisus Christos**, decât cu 2000 de ani în urmă. Și acest proces continuă.

Căci tot doar o minoritate suntem cei conștienți astfel.

IOAN, 4 / 1 - 3

"Deci, când **Domnul a cunoscut** că fariseii au auzit **că Iisus face și botează** mai mulți ucenici decât Ioan (deși Iisus nu boteza El-Însuși, ci ucenicii Lui), a părăsit Iudeea și S-a întors în Galileea." (Ioan 4 / 1-3)

Dumnezeu întru Fiul Omului odată cu Duhul Sfânt, adică Iisus Christos Domn Dumnezeu este dovedit în toate Evangheliile prin: **tot ce cuprind Evangheliile.**

Dar, înainte de orice, desigur, chiar prin Cuvântul Domnului Însuși, spre exemplu, postulatul din Ioan, 10 / 30: **Eu și Tatăl una suntem.**

Însă, **nicăieri** în Evanghelii **nu mai apare** această formulare prin care naratorul relevă în mod exemplar și complet "ne-negociabil" **epifania** creștinismului.

Astfel, **deliberat** separându-L pe Domnul de Iisus, Sfântul Apostol Ioan afirmă fără drept de replică:

Dumnezeu din Iisus este Cel care lucrează în Christosul care Își împlinește misiunea.

Christosul este Dumnezeu și este Fiul Omului și este Unul.

Așadar, pe bună dreptate, Iisus și Christos postulează sec:

Eu și Tatăl una suntem.

BARABBA ȘI DON CORLEONE

"Vreme trece, vreme vine, / Toate-s vechi și nouă toate", susura glossa eminesciană.

Într-adevăr, în esență nu-i nici o deosebire între Barabba, cel propus de către Marele Sinedriu spre a fi eliberat în locul Domnului Iisus Christos, la judecata lui Pilat (Barabba, un tâlhar acceptat, apoi eliberat cu urale entuziaste de mulțimea Ierusalimului antic / Ioan 18, 39 - 40), și "Godfathers"- ii, nașii mafioți, propuși continuu de Hollywood lumii întregi, de vreo 30 de ani încoace.

Publicul, ca și acum 2000 de ani, manifestă entuziasm și plăcere la apariția pe marele sau micul ecran a, practic, aceluiași tâlhar și ucigaș de odinioară.

Însă astăzi, "metamorfozat" în luptător pe cont propriu împotriva Sistemului (american acum și roman cu 2000 de ani în urmă), pe scurt, machiat abil în erou pozitiv.

Nimeni nu neagă performanțele artistice, regizorale sau actoricești de vârf ale unora dintre aceste creații cinematografice.

Dar nimeni n-o să-mi poată demonstra credibil că finalmente există o morală "superioară" a acestor filme. Cică, vezi dumneata, ...tocmai prin înfățișarea Răului gol-goluț, morala Binelui iese triumfătoare... Aiurea!

Mereu drumul spre lad a fost pavat cu intenții bune. Și lumea se-nghesuie pe această autostradă azi, deși, în Divina sa Commedia, pe Poarta Infernului, Dante Alighieri citea: "Lasciate ogni speranza, voi ch'entrate!"

Incredibila performanță a lui Satan este Încercarea reușită de foarte multe ori de a ne convinge ferm că el, Satan, nici nu există.

"Eliberarea lui Barabba" rămâne totuși cea mai reușită, tragică și sinistră cacealma a lui Satan în toată istoria omenirii. Și, mi se pare normal să-și dorească repetarea ei ori de câte ori are ocazia s-o facă. Prin "Godfather" unu, doi, trei... sau altfel numiți, ori prin alte puneri în scenă, care mai de care mai fascinante... Cât despre insistența Diavolului? Nu, hotărât lucru, nu cunoaște oboseala!

Și totuși, a apărut ceva nou sub soare:

A apărut acel public care a început să înțeleagă și să simtă, să fie perfect conștient că "Eliberarea lui Barabba", precum și toți "Godfathers"- ii nu-l ajută decât să urască de moarte neuitatul strigăt al mulțimii: **"Răstignește-L! Răstignește-L!"** (Ioan 19 / 6)

Fiindcă, **"Sufăr ca Christos pe cruce!"** e pentru unii o realitate reală.

MI S-A ÎNTÂMPLAT AȘA...

Destul de recent, mi s-a întâmplat să mă aflu într-o biserică.
O biserică vestită, dintr-un mare oraș european.
Era într-o zi cu soare, pe la ora prânzului. După slujba de dimineață.
Stăteam eu așa, în genunchi în fața Icoanei Domnului nostru Iisus Christos, acolo, lângă altar. Cu ochii închiși și
palmele împreunate în dreptul inimii.
Da, mă rugam de zor.
Și mirosea a tămâie. Și mi-era tare bine.
La început n-am înțeles prea bine ce se întâmplă, fiindcă mă știam singur-singurel în biserică.
Dar, în mod sigur, cineva mă bătea zdravăn cu palma pe umăr.
Înger n-avea cum să fie, că nu era zi cu îngeri și nici măcar eu, care mi-s tare credincios nu cred că îngerii apar așa,
oricând și oricum.
Aproape odată cu bătaia zdravănă pe umăr, am auzit și vocea.
Și mi-am zis că om era acela din spatele meu.
Om care mă mustra aspru și amenințător bine:
"Ce faci?! Te rogi când ai tu chef, aa...?! Hai, pleacă d-aici! Hai, c-am botez de ținut! "
Evident, botez nu putea să țină decât popa.
Am întors capul.
Popa era. Și vinețiu de revoltat ce era, mă aținea cu ochi de mistreț iritat.
Nu i-am răspuns.
I-am luat doar mâna de pe umărul meu și am continuat să mă rog.
S-a temut să mă mai alunge din fața icoanei, însă, trebăluind cu pregătirea botezului, n-a încetat să mă spurce
printre dinți. Tare. Să aud și eu, dar cum?!
Când am părăsit biserica, sângele nu-mi mai clocotea în tâmple, însă mi le-am simțit ca pe-un clopot de aramă
uriaș, lovit asurzitor de ciocanul acelor cuvinte:
Eli, Eli, lama sabachthani?

SFINȚIREA PRUNCILOR

În această lume, de veacuri și veacuri de acum înainte, datorită Cuvântului Domnului Iisus Christos din Evanghelii, sfințirea pruncilor se înfăptuiește nu doar prin Sfântul Crăciun cu al său Moș Crăciun, precum și prin Sfântul Paște cu al său Iepuraș.

Iată că, au existat și vor trăi veșnic între creștini, doi oameni cu adevărat curați, buni și harnici: Sfântul Nicolae și Sfântul Anton de Padova.

Prin ei se adâncesc mereu, căpătând înțeles tot mai clar Cuvintele Domnului Iisus Christos:

"Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția Lui Dumnezeu este a celor ca ei. Adevărat vă spun că oricine nu va primi Împărăția Lui Dumnezeu ca un copilaș, cu nici un chip nu va intra în ea." (Marcu 10 / 14-15 și Matei 18 / 3; 19 / 13, Luca 18 / 15)

"Te laud Tată, Doamne al Cerului și al Pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și învățați și le-ai descoperit pruncilor." (Matei 11 / 25 și Luca 10 / 21)

Prin Sfântul Nicolae și Sfântul Anton de Padova pruncii sunt sfințiți cel puțin o dată mai mult, mereu în lume și perpetuu întru Credință.

Căci Sfântului Nicolae, **Domnul i-a dat în grijă veșnică bucuria copiilor lumii.**

Iară Sfântului Anton de Padova, **Domnul i s-a așezat în brațe în chip de prunc, dându-i în grijă veșnică în lumea asta sărmanii și nefericiții în fel și chip.**

Și sunt secole de când copiii, sărmanii și nefericiții în fel și chip sunt ajutați, fericiți de acești doi oameni curați, buni și harnici și sfinți ca pruncii întru Iisus Christos.

DESPRE DUMNEZEU

Origenes a scris: "...vom spune cu tot adevărul că, în Sinea Lui, Dumnezeu nu poate fi înțeles și nici pătruns de mintea noastră omenească. Orice idee ne-am face despre El sau oricum ni L-am putea reprezenta, El este cu mult mai presus decât tot ce putem cugeta despre El."

(Despre principii I, 1, V)

Blaise Pascal încerca astfel: "... un punct mișcându-se pretutindeni cu o viteză infinită; căci El este Unul în toate locurile și este întreg în fiecare loc...", de necunoscut însă ca existență ori natură, "... deoarece El nu are întindere, nici margini." **(Cugetări, 233)**

Pentru Pierre Teilhard de Chardin: Dumnezeu este "Punctul Omega", ca un centru suprem transcendent, și "... enigmaticul centru al centrilor noștri..." cu patru atribute: autonomia, actualitatea, ireversibilitatea și transcendența.

Finalmente, Dumnezeu (Omega) este centrul de confluență universală, față de centrul energetic al Universului care este Iisus Christos. **(Christologie și Evoluție, 1933)**

Ducând lumea către finalitatea ei, deci către "Punctul Omega" (mai scrie strălucitul filosof teolog), evoluția cosmică este un "curent axial", iar Iisus Christos este "Alfa și Omega" evoluției cosmice.

"Punctul Omega" este deci, Iisus Christos; care este Logosul întrupat.

Dumnezeu întrupat este Iisus Christos.

Iar Karl Jaspers conchide:

"Un Dumnezeu demonstrat nu este Dumnezeu." **(Der philosophische Glaube, 1948)**

Și vor mai fi fiind multe, multe, destule încercările de definire ale Lui Dumnezeu.

Un lucru e sigur însă: doar El-Însuși se putea defini exhaustiv astfel:

"Eu sunt." (V. T., Exodul 3 / 14).

În acest fel răspunzându-i lui Moise, Dumnezeu epuiza dintr-o tăietură întreg conținutul celor două întrebări prin care mintea umană poate percepe / concepe existența:

Ce sunt?

Cine sunt?

Altfel spus, Dumnezeu se definește prin **"Eu" - în afara cunoașterii umane** și prin **"sunt" - se află în chiar miezul cunoașterii umane.**

Cunoașterea care le unifică indivizibil și revelatoriu nu este decât Iisus Christos, care, la rândul Său, ne spune simplu:

"... Eu sunt." (Ioan 8 / 58)

DOUĂ CUVINTE

Cuvântul "**Dumnezeu**" și cuvântul "**Credință**" sunt cele două cuvinte care, oriunde și oricând și în orice limbă a Pământului, n-au avut și nu vor avea niciodată o totală acoperire semantică.

Fie că este o semantică propriu-zisă, sau una filosofică, ori una teologică.

Întotdeauna se va găsi contra-argumentul potrivit pentru fiecare explicație oricât de logică, savantă sau artistică ar fi ea. În esență, mai totdeauna acest contra-argument se reduce la întrebările: "Poți demonstra că există?" pentru **Dumnezeu** și "La ce-ți folosește?", pentru "**Credință**".

Există totuși perechea acestor două cuvinte.

Această pereche de cuvinte este aceea care transformă "**Dumnezeu**" și "**Credință**" în două realități aflate într-un **raport de perfectă uniune în unitate** și, singurele de fapt, fundamentale pentru existența umană.

Și, în orice limbă a Pământului, oriunde și oricând, ele sunt: **Iisus Christos**.

⌘

⌘

CHRISTOCENTRISMUL

CHRISTOCENTRISMUL lui Pierre Teilhard de Chardin (**Le Milieu Divin, 1957**) este explicația și efectul direct al celui de **al IV-lea Mister creștin**, sau **pleormizarea (Christianisme et Evolution, 1945)** (în conformitate cu noțiunea de **pleorma** – din greacă, plenitudine – așa cum a definit-o primul Sfântul Apostol Pavel / Paul în Efeseni I, 9-10 și 23).

Celelalte trei Mistere canonice, Creația, Întruparea și Mântuirea, fiind de-acum cele trei fețe ale **pleormizării** – pe scurt, **ale plinătății / deplinătății Lui Dumnezeu în Iisus Christos**. (... **plinătatea Celui care umple totul în toți**. Efeseni I, 23)

Christocentrismul are deci, sensul clar de **continuă expansiune a Lui Iisus Christos dincolo de Pământ, în întreg Universul**.

Teilhard de Chardin a ajuns la această revelație, plecând de la ceea ce este deja un fapt absolut incontestabil: **universalizarea terestră a creștinismului**.

Și, astfel, eu unul sunt pe deplin încredințat de existența celui de **al IV-lea Mister creștin**, implicit, de existența **Christocentrismului**.

Însă, nu pot să nu remarc că, **universalizarea terestră a creștinismului** e un proces departe de a fi încheiat și că vom putea vorbi despre **Christocentrism** abia când ființa umană va conștientiza efectiv și responsabil că Iisus Christos este Dumnezeu și, inevitabil-simultan și Fiul Omului.

Atunci omul se va re-cunoaște în Iisus Christos.

Și **numai această re-cunoaștere** va fi primul pas al omului înspre depășirea condiției de ființă umană **terestră**, pentru / întru devenirea de ființă umană **universală**.

Doar și numai prin Iisus Christos întru Duhul Sfânt, omul se va regăsi în Dumnezeu.

Iar Dumnezeu este infinit și veșnic.

Precum și Fiul Său, Domnul Iisus Christos.

Iată **Christocentrismul**.

O RUGĂCIUNE

Eu mă rog zilnic astfel:

Domnul meu Iisus Christos întru Tatăl și Sfântul Duh, te rog ajută-mă ca fiecare clipă a vieții mele să fie așa: să cunosc că Tu ești în Tatăl Tău - Tatăl nostru, noi suntem în Tine și Tu ești în noi. (Ioan 14 / 20).

Căci astfel voi fi liber.

Mulțumesc Doamne.

DUHUL SFÂNT

DUHUL SFÂNT este starea de neclintită Credință în meditație și în acțiune oriunde, oricând și în orice situație.

Este Duhul Adevărului pornind înspre noi din Dumnezeu (și sfârșind în Dumnezeu), spre a fi în noi prin ruga Lui Iisus Christos. Dumnezeu este Iisus Christos. (Ioan 14 / 15-17; 26 și 15 / 26, dar și 16 / 7; 13-15) și (Ioan 10 / 30)

Iar Iisus Christos spune:

"Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în Adevăr ucenicii Mei, veți cunoaște Adevărul și Adevărul vă va face liberi." (Ioan 8 / 31-32)

TIMPUL

Dintre toate atributele Lui Dumnezeu, Timpul este acela care ne sperie cel mai puțin.

Fiindcă, **percepem și conștientizăm Timpul ca pe o dimensiune spațială autonomă, aflată la dispoziția Lui Dumnezeu doar în măsura în care Îi măsoară existența.**

Cu alte cuvinte, exact cum percepem și conștientizăm Timpul pentru noi înșine.

Astfel, **în spațiul individual și terestru** (deocamdată doar pe acestea le știm) **Timpul Îl umanizează pe Dumnezeu.**

Clement Alexandrinul Îl și reprezintă astfel:

"Dumnezeu este un bătrân veșnic, mai bătrân decât toate care sunt." (Pedagogul, III)

Mai că ne simțim așa, prin specie, egalul Lui Dumnezeu.

Superbă iluzie.

Însă, doar o iluzie.

UN GÂND

Sunt muzicieni ale căror creații îmi înfioară deseori sufletul cu simțirea preaînaltă că muzica lor este o parte a acelei diafanizări christice a Cosmosului, despre care scria Teilhard de Chardin.

Le mulțumesc mereu mulțumindu-l Domnului pentru harul lor neasemuit.

Și, ori de câte ori îi ascult vrăjit, mă rog Domnului Iisus Christos pentru Bach, Mozart, Beethoven, sau din lumea jazz-ului pentru Miles Davis, Keith Jarrett, Jan Garbarek; ori, din lumea rock-ului pentru Beatles, Queen, Carlos Santana; ori, din lumea gospel-lui pentru Mahalia Jackson, Aretha Franklin; sau pentru muzicienii cubani descoperiți de Ry Cooder și reuniți sub magica formulă "BuenaVista Social Club".

Dar sunt și alții, destui, pe care nu i-am uitat deloc, însă nu alcătuiesc liste acum.

Toți acești oameni și "geneza" lor prin muzică sunt un dar cu har dumnezeiesc, pentru care cuvintele de mulțumire sunt de prisos.

Te înfiori din cap și până-n picioare – și mulțumești Domnului.

Și-ți răsună launtric muzica aceea, supremă, izvorătoare de tot:

"Tatăl Nostru, care ești în Ceruri..."

Și după aceea, "...**Amin.**"

Atât.

PSALMUL 119

În afara interpretării sale kabbalah-istice (fiind împărțit în 22 de secțiuni, în ordinea celor 22 de litere ale alfabetului ebraic / fiecare dintre cele 8 versete ale unei secțiuni începe cu aceeași literă / cuvântul "orânduire" cu sens de rânduială sau lege a Lui Dumnezeu, apare de 22 de ori în acest psalm), Psalmul 119 este în primul rând **Psalmul chemării Lui Iisus Christos**.

Demonstrația este simplă: oricând veți putea combina patru versete care să alcătuiască **Crucea Legii Lui Dumnezeu din înaintea Lui Iisus Christos**.

Și, la fel de bine, oricând veți găsi celelalte patru versete care să alcătuiască **Crucea Legii Lui Dumnezeu prin și întru Harul Lui Iisus Christos (numită și Crucea Sfântului Duh)**.

Suprapunerea celor două cruci (și asta se întâmplă permanent în textul Psalmului 119) dă imaginea Legii adusă și comunicată de Moise, împlinită însă și doar prin Harul adus și ființat de Iisus Christos.

Iată una dintre exprimările acestei imagini în Psalmul 119:

**"Ferice de cei integri în calea lor,
care umblă în Legea Domnului."** (versetul 1)

continuă cu:

**"Sufletul mi se lipește de țarină;
înviează-mă, după Cuvântul Tău."** (versetul 25)

și sfârșește astfel:

**"Suspîn de dor după Mântuirea Ta,
Doamne,
Și Legea Ta este desfătarea mea."** (versetul 174)

**"Am rătăcit ca o oaie pierdută;
caută pe slujitorul Tău,
căci n-am uitat poruncile Tale."** (versetul 176)

LIMBAJUL FIRESC

Dintre toate cărțile sacre ale acestei lumi (Vedele, Upanișadele, Avesta, Yi Jing, Nikayas, Coranul; și le enumăr pe acestea care constituie, fiecare, fundamentul fiecăreia dintre marile religii ale lumii), Biblia (Vechiul și Noul Testament plus textele canonice) se detașează net la nivel de limbaj - în orice limbă a fost tradusă – prin cel puțin trei calități: **simplicitate, literarizare și accesibilitate.**

Toate trei reprezentate la nivel de existență maxim.

Dacă ar fi să faci o comparație prin prisma celor trei calități menționate mai sus, între Biblie și celelalte cărți sacre amintite și să exprimi rezultatul în termeni actuali, poți spune liniștit că: "... în mod incontestabil, Biblia este un bestseller mondial și că, statistic, are toate șansele să rămână astfel."

Ori, din acest punct de vedere, pot afirma că **Biblia este cartea care a generat limbajul contemporan în integralitatea lui.**

Mă refer astfel, la ceea ce pot numi / defini, astăzi, în 2001, **limbajul firesc.**

Biblia creând **și răspunzând continuu prin noi întrebări și noi răspunsuri** și așa mai departe, în acord cu **infinitatea și veșnicia Lui Dumnezeu**, la toată problematica existenței și cunoașterii umane – **conține în fapt toate formele de limbaj uman, de la cel al necesității curente, până la cel matematic și filosofic. Comprimarea și sinteza acestor forme într-un limbaj unic – simplu, literar și accesibil – acesta este limbajul firesc.**

Și oare Domnul Iisus Christos este altfel decât **firesc**, oriunde și oricând în lumea asta mare?

MÂNGÂIETORUL

MÂNGÂIETORUL în Evanghelia după Ioan (**în capitolele 14 / 15-17; 26 și 15 / 26, dar și 16 / 7; 13-15**), Duhul Sfânt trimis de Domnul Iisus Christos, după Înălțarea Sa, este numit în grecește, **Parakletos**, adică, Cel care susține cauza altuia și îl ajută.

În versiunile englezești ale Evangheliei după Ioan, Duhul Sfânt este numit **Counselor**, sau **Advocate**, sau **Helper**, deci Sfătuitorul, ori Susținătorul, ori Ajutătorul.

În românește, **Mângâietorul** este numit Duhul Sfânt.

Dincolo de admirabila plasticitate a limbii române, o dată mai mult dovedită astfel, eu stau și mă minunez la acest cuvânt **asa găsit**, fiindcă el definește exhaustiv Duhul Sfânt, dar și pentru că exprimă în modul cel mai înalt omenesc și artistic înțelegerea și așteptarea cu inima a Milei Domnului nostru Iisus Christos.

Și iată, la fel de admirabil, așa cum știu de la învățătorul meu Nicolae Steinhardt, fie el binecuvântat în veci, tot românul spune:

"Miluiește-mă Doamne, căci nepricepându-mă la nici un răspuns, aceasta este ruga mea."

MÂNTUIRE ȘI SALVARE

Între **Mântuire** și **Salvare** eu fac o distincție clară și de neîncălcăt.

Domnul Iisus Christos este **Domn Mântuitor** prin jertfa sa pe cruce, dar **Mântuirea** produsă atunci și perpetuată veșnic prin actul / taina **Euharistiei** este doar instituirea **Noului Legământ** dintre Dumnezeu și noi, cel al punerii Legii sub Harul Domnului, pentru împlinirea ei.

Cu alte cuvinte: **prin jertfa Domnului Iisus Christos suntem răscumpărați, însă nu salvați încă.**

Domnul Iisus Christos este și **Domn Salvator**, fiindcă: **prin Cuvântul și Jertfa Domnului Iisus Christos știm sigur că există calea salvării individuale, care este Domnul Iisus Christos.**

Domnul este Salvarea.

Însă, omul trebuie să practice individual calea salvării sale.

Practica este Credința întru Domnul Iisus Christos în inimă, suflet, minte și faptă.

Salvarea individuală prin Domnul Iisus Christos, întru Tatăl și Sfântul Duh, are ca și consecință directă re-modelarea lumii și orientarea ei către / pentru Salvarea omului ca specie.

Pare atât de simplu, încât apare a fi la îndemâna oricui... vrea asta.

Chiar așa și este.

Doar că, "simplu", nu înseamnă "simplist".

PAROUSIA

(Matei 24; Marcu 13; Luca 21 / 5 – 36; Ioan 14 / 3; 18; 28 și 17 / 24; Apocalipsa toată, dar subliniat în 1 / 7 – 8; 22 / 7; 12 - 13; Psalmul 22 și 50)

În istoria creștinismului s-au întâmplat multe catastrofe – poate mai multe și mai cumplite decât în istoria oricărei alte religii – dar, cu adevărat cataclisme au fost doar trei și toate trei cu caracter clar de genocid: primul și al doilea război mondial și comunismul.

Iar ultimul, comunismul – cel mai îngrozitor dintre toate, de neegalat prin performanțe antichristice.

Comunismul se detașează net și victorios față de celelalte două cataclisme printr-un unic, inegalabil record, anume, trădarea desăvârșită a Domnului Iisus Christos printr-un acord tripartit care a alcătuit (și încă funcționează) trinitatea antichristică distrugătoare de om întru Credință.

Iată acest acord perfect articulat: trădarea Bisericii în numele păcii creștine care conserva credința; de fapt, pactul de neagresiune în numele conservării liniștii și privilegiilor personale ale clerului; trădarea creștinului, devenit partizan comunist în numele promisiunii marxist-leniniste care, evident, abunda în mesaje de tip eschatologic și milenarist (și care implătoșată / mascată astfel, convinge și cucerește; iar comunismul, zâmbind frumos, preia rolul social-cultural al Bisericii, dar ocupă triumfător și poziția Statului de sorginte creștină, înlăturându-l fără negocieri și fără compromisuri politice, însă cu preluare de mijloace economice totală și necondiționabilă); trădarea creștinului, ne-devenit partizan comunist și care, în numele luptei sale creștine împotriva comunismului, a abordat și practicat cu detașare patriotică sloganul: "Fiecare creștin pre limba lui pierie!"

Din mai multe puncte de vedere conținute în cele mai sus notate, se poate afirma fără ezitări că, Apocalipsa a fost consumată "aproape în întregime" în spatele Cortinei de Fier.

"Aproape în întregime", deoarece, revoluțiile sau mai precis, mișcările de tip revoluționar din Europa lui decembrie 1989, nu au marcat nicidecum sfârșitul definitiv al comunismului.

Sub o formă sau alta, fie numită, "tranziție postrevoluționară", fie, "tranziție postcomunistă" sau în alt fel, în funcție de necesitățile discursului politologic, tentativa de resurrecție a comunismului este însă constantă în țările europene ex-comuniste.

Cât despre comunismul asiatic, ori cel al Americii latine, sau cel african, de la formele sale cele mai autentice și până la derivatele lui (deci în punctele sale esențiale, adică dogma și consecințele ei maligne) a rămas neschimbat. Încă există așadar, peste tot în lume focare de infecție active.

Astfel, în mod evident, tratamentul anti-comunist este incomplet și puțini sunt aceia care realizează necesitatea imperioasă a existenței unui vaccin anti-comunist eficient.

Omenirea pare să fi preferat însă, vaccinul uitării rapide... leftin și extrem de la îndemână...

Procesul-de-Pocăință al Bisericii și al creștinului, partizani marxist-leniniști declarați până nu de mult în țările europene ex-comuniste, întârzie să apară.

Peste cei aproape 50 de ani de crime odioase se așează încet, încet o "diafană" liniște "creștină"...

Satan a biruit în această bătălie lăsând, cum spune psalmistul: "... omul să biruie!"

Din fericire mai sunt destui cei care se roagă astfel: "Doamne, nu lăsa omul să biruie!"

Sunt convins că trezirea va exista. Omul întru Dumnezeu va birui asupra sa-însuși, biruind răul din el.

Parousia va fi posibilă doar atunci.

Însă până la trezire va fi cale lungă. Și spinoasă.

Vidul de Credință nu se umple cu Credință doar bătând din palme.

Fiindcă actul Credinței începe cu responsabilitatea și etica ta, complet asumate de tine față de aproapele tău, cel aflat în nevoie de Dumnezeu.

Iar morala iubirii de semen ca pe tine însuși, așa cum superb și imparabil o prezintă Sfântul Apostol Pavel în "Epistola I-a către Corinteni, cap. 13: Întăietatea dragostei", înseamnă dobândirea puterii de jertfă comparabilă cu aceea a Domnului Iisus Christos pe cruce.

O, da, trezirea nu se știe cât va dura și cât de dureroasă va fi. Iar în această privință, Mircea Eliade are perfectă dreptate:

"Creștinismul se adevărește a fi netăgăduit religia "omului căzut": și aceasta în măsura în care omul modern este iremediabil integrat în istorie și în progres, și unde istoria și progresul sunt un progres, implicând amândouă abandonarea definitivă a paradisului arhetipurilor și repetiției." (Le Mythe de L'Eternel Retour, cap. IV, La terreur de l'histoire)

Nimeni nu știe ziua Parousiei.

Iisus ne spune:

"Cât despre ziua sau ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii care sunt în cer, nici Fiul, ci numai Tatăl."
(Marcu 13 / 32)

Ori poate – fiindcă am convingerea fermă că nu sunt singurul și nu suntem doar o mână de oameni cei care credem astfel – Parousia a și început.

Căci așa cum Credința este eminamente individuală, nu poate fi altfel Parousia.

Domnul Iisus Christos adaugă:

"Luați seamă: vegheați și rugați-vă, căci nu știți când va veni timpul acela!"

(Marcu 13 / 33; Matei 24 / 42 și 25 / 13; Luca 12 / 40 și 21 / 34; Romani 13 / 11 și 1 Tesaloniceni 5 / 6)

Grea treabă!

S-ar putea ca în Statele Unite ale Americii sau în România să aibă loc alegeri anticipate; s-ar putea ca în Balcani să reizbucnească războiul naționalist; s-ar putea ca brusc China să se alieze temeinic cu noua Rusie; s-ar putea ca din Anglia să mai apară vreun nou virus mai ciudat și mai distrugător decât "boala vacii nebune" sau "foot-mouth disease"; s-ar putea ca în Africa foametea și AIDS și războaiele civile să ducă la constituirea primei carantine continentale din istoria omenirii; s-ar putea să crească din nou prețul benzinei; s-ar putea să fluctueze rata șomajului; s-ar putea ca economia mondială să se blocheze din cauza unui imbatabil virus de computer; s-ar putea ca sexul și educația de orice fel să devină simple chestiuni de adaptare individuală la realitățile virtuale ale cyberspațiului; s-ar putea ca premiile Oscar să devină mai importante decât cele Nobel; s-ar putea ca Olimpiada să devină o nouă Bursă mondială; s-ar putea ca lectura unei cărți tipărite să devină o problemă insurmontabilă etc. etc. etc. și așa mai departe, ca să nu mai vorbim de toți acei "s-ar putea" cotidieni și individuali, nenumărați și veșnic schimbători, dar niciodată parcă în bine..., nu-i așa?

Vor fi mereu motive de somn plumbuit... Ca al ucenicilor Domnului Iisus Christos în Grădina Ghetsimani (Matei 26 / 40-41; Marcu 14 / 37-38; Luca 22 / 45-46).

Și așa cum spuneam:

Încă nu există nici măcar încercarea vagă de a se iniția vreun Proces-de-Pocăință al Bisericii și al creștinului, foști partizani marxist-leniniști în țările europene ex-comuniste, unde milioane și milioane de oameni au murit în închisorile comuniste, în lagărele de muncă forțată sau pe marile șantiere ale ex-societății comuniste multilateral dezvoltate... De parcă Arhipelagul Gulag ar fi fost... Disneyland...

Peste cei aproape 50 de ani de crime odioase se așează încet, încet o "diafană" liniște "creștină"...

Impenetrabilă parcă la Cuvântul Domnului:

"Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște Adevărul și Adevărul vă face liberi." (Ioan 8 / 32)

TOLERANȚA CREȘTINULUI

Chiar dacă în cugetarea anterioară acesteia, "Parousia", mărturisesc fără echivoc despre vina societății creștine în istoria umanității, trebuie însă a nu ne feri / teme să recunoaștem și să susținem și celălalt adevăr incontestabil:

Creștinismul este cea mai tolerantă religie a lumii, de la începuturi și până în acest timp al Mileniului III.

Într-adevăr, vina este vină și răscumpărarea trebuie plătită. **Integral.**

Și, cu toate că plata nu e făcută întotdeauna la timp și cash și însoțită de scrise declarații de pocaință creștină, ea se face totuși... până la urmă: **integral.**

Exemple doveditoare sunt arhisuficiente și vă solicit să deschideți orice enciclopedie de istorie mondială pentru a vedea care au fost răscumpărările și cum au fost plătite, în timp una câte una. Insist: **integral.** Cum au fost imediat (ulterior) interpretate și folosite aceste plăți, aceasta este deja altă poveste, în care acordurile dintre părți fiind mutuale, dacă a existat vreo vină, putem vorbi de o vină comună sau, de interese comune... Moment în care, îndeobște, factorul politic și militar îl exclud fără menajamente pe cel religios.

De ce este însă creștinul cel mai tolerant credincios al acestei lumi?

Pentru cel puțin acest unul și simplu motiv, aflat oricând la îndemână oricărui "necredincios", și anume că, deși creștinul nu aparține religiei cu cel mai mare număr de adepți în această lume, totuși **singurele organizații mondiale de tipul** "Organizația Mondială a Sănătății", "Crucea Roșie", "Comisia Helsinki pentru Drepturile Omului", "Amnesty Internațional", "UNESCO", "UNICEF", "Premiile Nobel", "United Nations High Commissioner for Refugees" și altele asemenea zeci, sute în lume, **sunt toate creații ale lumii creștine**, nicidecum musulmane, hinduse, buddhiste, taoiste sau sintoiste.

S-ar putea să mă înșel, însă nu cred că îmi puteți arată **nici măcar o singură organizație de binefacere cu caracter internațional și de anvergură realmente mondială, care să fie creată din inițiativa ne-creștina.** Repet și subliniez: creată din inițiativa ne-creștină...

O, desigur, că există răspunsul acesta: "Era de datoria societății creștine să facă toate astea, fiindcă vina ei este imensă...", și urmează, bineînțeles, enumerări ale dezastrelor provocate de creștini în expansiunea lor de-a lungul veacurilor.

Nimeni nu a negat această vină, dimpotrivă prin recunoașterea ei am început această cugetare.

Nu, nu întreb dacă ceilalți, lumea celorlalte religii, nu au cumva și ei partea lor de vină în catastrofele și cataclisme care au devastat omenirea de-a lungul istoriei ei.

Trebuie să remarc însă că, **vina societății creștine nu e singulară și mai ales, nu e veșnică.**

Eu cred că, orice răscumpărare **odată plătită integral**, nu implică în nici un fel responsabilități ulterioare față de cel (re)compensat, oricare ar fi ele cele reclamate în plus, dar mai ales cele cu **caracter de binefacere**. Și ca să fiu în deplin acord cu felul în care lumea modernă înțelege binefacerea, adaug și întăresc, **binefacerea gratuită**.

Așadar, toleranța creștinului nu este o consecință a vinei societății creștine față de restul lumii, ci dimpotrivă, **toleranța creștinului este o consecință a vinei lui Iuda față de Domnul Iisus Christos, cu alte cuvinte, a vinei individuale de a fi acceptat ispita lumii care nu are nevoie de Domnul Iisus Christos.**

Iar Domnul nostru Iisus Christos este toleranța însăși.

APOSTOLUL NEAMURILOR

Dacă nu ar fi existat, Sfântul Apostol Pavel (Paul) ar fi trebuit inventat.

Sunt patru motive irecuzabile pentru a susține sentința de mai sus:

1. fără Apostolul Pavel, creștinismul avea toate șansele să rămână o religie a evreilor, fie ei eleniști sau iudeo-creștini;

2. fără Apostolul Pavel, cel mai mare imperiu al antichității, Imperiul Roman nu ar fi fost cucerit în totalitatea sa de către creștinism (altfel spus și în adevăr – Imperiul Roman s-ar fi destrămat, dar n-ar fi fost cucerit niciodată de vreo altă putere antică, singurul său cuceritor, dar și cel care l-a menținut mai întâi sub forma Imperiul Bizantin, în sudul și răsăritul Europei, Asia Mică, până în 1453; dar mai apoi, și ca Sfântul Imperiu Roman al Europei occidentale până în 1806, a fost fără doar și poate – creștinismul); iar creștinismul fără această cucerire nu ar fi devenit religie universală, încă din zorii existenței sale;

3. fără Apostolul Pavel, creștinismul nu ar fi devenit, la doar câțiva zeci de ani (anii 57 – 58 AD) de la răstignirea, moartea, Învierea și apoi Înălțarea Domnului Iisus Christos, urmată de Coborârea Sfântului Duh, o religie care să se afle în posesia unei doctrine clare și accesibile, explicând pe înțelesul fiecărui creștin de la apostol și până la neofit, învățătura Domnului; așadar, fără geniul teologic al Apostolului Pavel, Epistola către Romani (58 AD), Epistola I-a către Corinteni și Epistola II-a către Corinteni (56-57 AD) nu ar fi posibilă existența teologiei creștinismului în formele ei actuale, dar și în cele viitoare;

4. (în ultimul rând, însă pentru a fi, chiar în primul rând:) fără Sfântul Apostolul Pavel, mesajul idealului creștin, cel mai spinos în împlinire, iubirea aproapelui tău ca pe tine însuși, avea șanse maxime să fi rămas inteligibil întrutotul doar Domnului Iisus Christos, Singurul care l-a putut practica efectiv în viața Sa pământească; ori, pentru acest adevăr christic suprem, singurul care a aflat forma de exprimare inteligibilă pentru oricine în lumea asta, creștin sau nu, este Sfântul Apostolul Pavel, în capitolul 13 (Întâietatea Dragostei) al Epistolei I-a către Corinteni; să ne amintim doar acest pasaj:

"Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval răsunător.

Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic.

Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și nu aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic." (I Corinteni 13 / 1-3)

Mai e ceva de adăugat despre Sfântul Apostol Pavel?!

Poate doar atât: chiar dacă ar fi fost inventat, fără dragoste întru Christos, omul acesta n-ar fi fost... să fie așa: Pavel, apostol și Sfânt.

SĂ-L FEREASCA DUMNEZEU...

Pe creștinul laic care ar dori să-și lămurească sieși dogmele, schismele, cultele, ereziile, noile doctrine, dar la fel de bine și în privința celorlalte "lucrări" vechi, sau viitoare ale Bisericii.

Și să-l ferească Dumnezeu de două ori mai tare pe omul nostru creștin dacă ar încerca să înțeleagă tot ce înseamnă politică Bisericii în politică, economie – adică războaie și alte crime săvârșite în Numele Domnului.

Și să-l ferească Dumnezeu de trei ori mai mult tot pe acest mirean dacă și-ar vâra nasul unde nu-i fierbe oala, cu alte cuvinte în socotelile personale și credința popilor, călugărilor, episcopilor, arhimandriților, mitropoliților și papilor...

Fiindcă, toate aceste eforturi ale sale de biet creștin **care crede că poate cu mintea sa hrănită și luminată doar de înțelepciunea cărturarilor și a fariseilor, să înțeleagă mai repede și mai ușor** imensa povară a lumii pe care o poartă odată cu Evanghelia sa Domnul Iisus Christos, ei bine, da, imediat și fără ocolișuri, toate acestea nu l-ar duce decât sub muchia de cuțit care nu iartă - ghilotina dintre Credință și necredință.

Iar acolo nu te mai poate salva de la decapitare decât acest strigat disperat:

"Cred, Doamne, ajută ne-credinței mele!" (Marcu 9 / 24), dar numai dacă aste cuvinte țâșnesc din inima ta credincioasă până la urmă Domnului tău, Iisus Christosul nostru.

Și abia după aceea, cu mintea eliberată de inima ta întru Credința, întreabă-te...

SINGUR...

CHENOZA

Definiția **chenozei** este dată în mod genial de către Sfântul Apostol Pavel (Paul) în Epistola către Filipeni, capitolul II, "Smerenia Lui Christos", cu precădere în paragrafele 5 – 8.

Se cuvine totuși această lămurire:

Fiind "Cel care este" sau, "Eu sunt" (Exodul III, 14), Dumnezeu conține totul și este totul, deci, simultan, se conține pe El-Însuși.

Numai astfel a fost posibilă **chenoza** (grecescul "kenosis" = deșertare, condiție de smerenie, de umilire).

Și datorită **chenozei** a fost posibilă Învierea și Înălțarea Domnului nostru Iisus Christos, dar tot numai astfel a fost și este mereu posibilă Pogorârea Sfântului Duh, a Mângâietorului trimis de Domnul asupra noastră. Pentru Salvarea noastră.

Chenoza fiind deci asumarea stării de om în ascultare de Dumnezeu Tatăl, de către Domnul Iisus Christos Însuși, trebuie să fie și este o condiție sine qua non a Credinței noastre.

Dar, pe scurt, chenoza noastră trebuie a fi precum Sfântul Apostol Pavel (Paul) spune simplu:

"Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slava deșartă, ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși.

Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora." (Filipeni 2 / 3-4)

Din nefericire, astăzi ne aflăm încă în conul de negură al unui Secol 20, în care chenoza creștinului a devenit o rară avis.

Când crezi că se va risipi negura?

AȘ ȘOPTI DOAR...

Dacă într-una dintre zilele acestui an 2001, oriunde aș fi și în orice ipostază m-aș afla, Domnul nostru Iisus Christos mi s-ar înfățișa pe neașteptate, singurul lucru pe care l-aș putea face - în rest stana de piatră parcă aș fi - este acesta: aș șopti doar, "Domnul meu și Dumnezeuul meu" precum Toma a șoptit, când Domnul i-a cerut să-l atingă rănilor sângerânde...

(Ioan 20 / 27-28)

ISPITIREA LUI SATAN

În diversitatea existenței sale, Satan este **aproape** infinit, **doar Dumnezeu fiind infinit și bun.**

Astfel, cel mai strașnic mod de a-l ispiti pe Satan să vină asupra ta și să te locuiască, este acela de a-ți spune:

"Răul nu este decât ce-mi pot imagina eu despre rău. Iar omul își poate imagina orice!"

Fiindcă acest "**aproape** infinit" care definește diversitatea existenței lui Satan ca fiind totuși limitată, s-ar putea (însă nu e deloc sigur!) să definească doar istoric capacitatea omenirii de a imagina răul, dar în nici un caz, subliniez, în nici un caz nu definește corect puterea / capacitatea individuală de a imagina răul.

Întotdeauna mintea unui singur om a imaginat răul (sub mai toate formele accesibile imaginației lui, chiar și forma de "bine" a răului) până la limita acelui rău îndreptat împotriva sa însuși și împotriva celor care constituie obiectul dragostei sale.

Dincolo de această limită, întotdeauna L-a căutat disperat pe Dumnezeu.

Unii L-au găsit, până la urmă.

Alții, nu.

Așadar, **întotdeauna devine inimaginabil de rău, acel rău pe care-l consideram perfect imaginabil.**

Și orice rău **perfect** imaginabil conține în el - cu certitudine – sămânța "ispitirii lui Satan".

De aceea îți reamintesc cititorule cuvintele Domnului Iisus Christos:

Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt al Lui Dumnezeu.

Să te închini numai Domnului Dumnezeului tău și numai Lui să-I slujești.

Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeuul tău!

(Luca, "Ispitirea Lui Iisus Christos", 4 / 4, 8, 12)

CARTEA LUI IOV

Din Vechiul Testament, este cuprinsă total și tragic de necuvântat, în crucea celor doar patru cuvinte strigate de Domnul Iisus Christos răstignit, înainte de a-și încredința Duhul Lui Dumnezeu Tatăl:

Eli, Eli, lama sabachthani?

Adică, "Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?" (Matei 27 / 46; Marcu 15 / 34, dar și Psalmul 22 / 1, căci până și în clipa morții Iisus rostea din Vechile Scripturi...)

Fiecare dintre noi este Iov. Știm asta.

Ce nu știm?

Nu știm să fim Iisus pe cruce.

SCHIMBAREA LA FAȚĂ

De pe Muntele Taborului (Matei 17 / 1 - 8; Marcu 9 / 2 – 8; Luca 9 / 28 – 36), nu i-a ajutat cu nimic pe Petru, Iacov și Ioan să nu adoarmă buștean în Grădina Ghetsimani, în noaptea dinaintea răstignirii Domnului. Deși, Domnul Iisus Christos Însuși îi rugase fierbinte să Îl vegheze tot timpul, cât El se ruga către Tatăl, în chiar ceasul premergător sărutului lui Iuda.

Dar...,

Schimbarea la Față i-a ajutat să ajungă în Momentul "Grădina Ghetsimani".

Și să se simtă apoi vinovați de prinderea Domnului Iisus Christos și de răstignirea Lui.

Pentru că astfel, mai târziu să realizeze cu adevărat Învierea Domnului Iisus Christos și misiunea lor în lume.

De ce au fost aleși tocmai aceștia să fie martorii direcți ai **Schimbării la Față**?

Fiindcă, se știe prea bine, Petru și cei doi frați, Iacov și Ioan, toți pescari, au fost - odată cu Andrei fratele lui Petru - cei dintâi chemați de Domnul Iisus Christos Însuși, să devină "pescari de oameni". (Matei 4 / 18 – 22).

Și, totodată, fiindcă au fost și cei mai apropiați ucenici ai Domnului, discipolii Lui preferați, de la chemarea lor și până la **Înălțarea** Lui.

Iar rolul lor ulterior, ca apostoli, a avut o însemnătate covârșitoare pentru existență și răspândirea creștinismului în lume, pentru nașterea religiei creștine însăși.

E suficient să ne amintim că:

Petru a fost desemnat de Domnul Iisus Christos Însuși să fie conducător al Bisericii în lume (Matei 16 / 15 – 19 și Ioan 21 / 15–17). Iar Ioan este ucenicul cel mult iubit de Domnul, cel care și-a sprijinit capul pe pieptul Domnului la **Cina cea de Taină**; și care a fost luat de Domnul la El (Ioan 21 / 20 – 22). Precum tot el este Ioan Evanghelistul, autorul celei de a IV-a Evanghelii (personal o consider cea mai importantă din punct de vedere teologic și filosofic), dar și al celebrei Apocalipsa. Iar Iacov este considerat și celebrat ca sfântul protector al Spaniei. Pelerinajele la Iacov au fost cele mai însemnate pelerinaje creștine ale Evului Mediu.

Așadar, pentru acești oameni, viitori apostoli și viitori sfinți creștini, cei mai iubiți ucenici ai Domnului și, practic, **conducătorii discipolilor Domnului Iisus Christos, Schimbarea la Față s-a produs având asupra lor exact același efect, ca și "arătarea" Lui Dumnezeu pe Muntele Horeb, asupra lui Moise.**

Cu alte cuvinte, **Schimbarea la Față a fost prima inițiere în Misterul Epifaniei, deci al Întrupării de Dumnezeu în Iisus Christos – inițiere fără de care Evanghelia nu ar fi fost posibilă așa cum am primit-o și cum o știm până în ziua de azi.**

Iar Sfântului Apostol Petru nu i s-ar fi încredințat cheia Porții Raiului...

PILDA FIULUI RISIPITOR

(Luca 15 / 11–32)

Este parabola perfectă despre ateul sau agnosticul în căutare de Dumnezeu și de regăsire de sine.

Aproape fiecare bun creștin a debutat prin a fi un fiu risipitor.

Mulțumesc, Doamne.

A FI ÎNTRU LUMINĂ

Uitându-mă în jurul meu, dar și la mine însumi în acest an 2001, de foarte multe ori am fost și sunt încă obligat să constat cu mare amărăciune că totuși, după două mii de ani de Credință creștină, nu sunt prea mulți cei a căror umbră este într-adevăr umbra.

Domnul Iisus Christos oftează:

Așa că, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mari trebuie să fie întunecimile!

(Matei 6 / 23)

ÎNVIEREA LUI LAZĂR

(Ioan 11 / 1–46 / Moartea și învierea lui Lazăr) este **cel mai important miracol al Evangheliilor, înfăptuit de Domnul Iisus Christos înainte de Învierea Sa.**

Și, totodată, este **cea mai frumoasă și cea mai dramatică poveste a Evangheliilor, înainte de Răstignire.**

Cel mai important miracol al Domnului înainte de Învierea Sa – pentru simplul motiv că: dincolo de importanță și semnificațiile covârșitoare ale demonstrației învierii din morți înfăptuite de Iisus "din Nazaret", dovedindu-se El astfel într-o toată puterea și harul Său a fi Însuși Christosul (Ioan 11 / 23 – 27; 40), nu numai în fața discipolilor, dar și în fața mulțimii de iudei, dintre care mulți intenționau să-l ucidă cu pietre (Ioan 11 / 8); așadar, dincolo de această demonstrație a Epifaniei, în acest episod biblic:

Domnul Iisus Christos înfăptuiește pentru Sine și pentru martorii Săi – repetiția actului Învierii Sale.

Pentru Sine, fiindcă înainte de a înfăptui învierea lui Lazăr mort de patru zile și pesemne intrat în putrefacție deja (Ioan 11 / 39), Iisus Christos S-a înfiorat în Duhul Său, S-a tulburat și a plâns (Ioan 11 / 33; 35; 38).

Apoi, ridicându-Și ochii spre cer, a rostit tot pentru Sine:

"Tată, Ți mulțumesc că M-ai ascultat." (Ioan 11 / 41)

Iar pentru discipolii săi și ceilalți viitori martori ai Răstignirii, Morții și Învierii Sale, apoi ai Înălțării Sale:

"Știam că totdeauna Mă ascuți, dar vorbesc astfel pentru mulțimea care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimis." (Ioan 11 / 42)

Repetiția actului Învierii Sale, așa cum apare în "Moartea și învierea lui Lazăr" (și așa cum a fost completată prin evenimentele ulterioare ei, de la Intrarea în Ierusalim și până la Învierea propriu-zisă, urmată de Înălțare și de Coborârea Sfântului Duh), este deci în mod evident, **cel mai important miracol înfăptuit de Domnul Iisus Christos în fața mulțimilor** - deoarece datorită acestui miracol, **la nivel de subconștient individual și colectiv, Învierea Lui Christos devine un act absolut posibil pentru Cel care S-a dovedit a fi Fiul Lui Dumnezeu.**

Mai mult decât atât, prin repetiția actului Învierii Sale, **la același nivel subconștient se creează deja starea de așteptare a Învierii lui Christos** (care poate să însemne deja începutul așteptării Parousiei).

Totodată, repetiția Învierii Domnului, a determinat în mod decisiv și profetic decizia preoțimii iudeilor de a-L ucide pe Cel care le amenința puterea și privilegiile, pe Cel în care ei au recunoscut cel mai repede Christosul, Fiul Unic al Lui Dumnezeu.

"... Caiafa, care era mare preot în anul acela, le-a zis:

"Voi nu știți nimic; nici nu vă gândiți că este în folosul vostru să moară un singur om pentru popor și să nu piară tot poporul." (Ioan 11 / 49 – 52), **astfel împlinindu-se Evanghelia.**

"Moartea și învierea lui Lazăr" - **cea mai frumoasă și cea mai dramatică poveste a Evangheliilor, înainte de Răstignire ...**

Deoarece, niciunde în această Evanghelie, dar nici în celelalte, nu îl vei mai găsi pe Domnul Iisus Christos chiar înainte de Intrarea în Ierusalim așa: nu-L vei afla pe Domnul tulburat, înfiorat, cu lacrimi în ochi auzind **deja**, trăind **aieva**: **"Răstignește-L! Răstignește- L!"** (Ioan 19 / 6)

⌘

⌘

GRIJA ZILEI DE MÂINE

"Deci nu vă îngrijorați, zicând:

Ce vom mânca? sau: Ce vom bea? sau: Cu ce ne vom îmbrăca?, fiindcă pe toate acestea ne-credincioșii le caută. Tatăl vostru Cel ceresc știe că aveți nevoie de toate aceste lucruri.

Căutați mai întâi Împărăția Lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.

Nu vă îngrijorați deci pentru ziua de mâine; căci ziua de mâine se va îngriji de ea însăși. Ajunge zilei necazul ei." (Matei 6 / 31 – 34)

Domnul Iisus Christos ne spune clar, simplu, fără echivoc ca suntem dintotdeauna în posesia dreptului de a decide cine vom fi și cum vom trăi.

Așadar, **liberul arbitru a existat și va exista mereu pentru om!**

Sfântul Ioan Damaschin (cca 675 - 750) avea perfectă dreptate concluzionând astfel:

"Dumnezeu prevede totul, dar nu predestinează totul!" (Dogmatica II / 30)

Iar omul nu prevede nimic, însă luptă din răspuțeri să predestineze totul...

Ne-credința omului îi spune omului: ești Dumnezeu!

Într-adevăr: ajunge zilei necazul ei!

ATRIBUTELE LUI IISUS CHRISTOS

În timpul vieții sale ca om și Dumnezeu, Iisus Christos a înfățișat lumii patru attribute decisive pentru împlinirea Genezei Evangheliei (ca și Cuvânt creator-divin și salvator al Domnului; apoi ca document fundamental al viitoarei dogmatici creștine și al Bisericii; și extrem de important, ca istorie a vieții pământene a Domnului / modelul uman exemplar / continuând existența evenimentelor cheie ale apariției creștinismului – cum sunt Nașterea, Schimbarea la Față, Cina cea de Taină, Răstignirea, Moartea, Învierea și Înălțarea Domnului, dar și anunțarea Coborârii Sfântului Duh).

Aceste patru attribute sunt:

Iisus vindecător

Iisus ocrotitor

Iisus călăuzitor

Iisus Mântuitor = Iisus Christos.

Odată cu apariția și manifestarea ultimului chemat dintre apostoli, singurul inițiat direct de către Domnul Iisus Christos după Înălțarea Sa la Dumnezeu Tatăl, deci inițiat în "Ceruri" (II Corinteni 12 / 1 – 9), desigur este vorba despre Sfântul Apostol Pavel (Paul), supranumit și Apostolul Neamurilor, dar și Primul Teolog al Creștinismului, așadar, odată cu apariția epistolelor paulinene (scrise între anii 58 - 63 d. Christos) ("...documentul cel mai vechi și cel mai important al Bisericii primitive..." – Mircea Eliade, Istoria Credințelor și Ideilor religioase, vol. II, cap. 28: 221 - Nașterea Bisericii), și datorită lor, însă, în egală măsură, dacă nu cumva chiar mai mult decât se crede îndeobște, și datorită "Evangheliei după Ioan" (scrisă între anii 96 – 98 d. Christos), dar și "Apocalipsei" (scrisă de același autor între anii 94 – 95 d. Christos), **deci după Înviere, Înălțare și Coborârea Sfântului Duh, attributele Domnului Iisus Christos devin, sunt și rămân veșnic acestea:**

Iisus Christos – Domn Biruitor al Răului

Iisus Christos – Domn Biruitor al Morții

Iisus Christos – Domn al Învierii

Iisus Christos – Domn al Luminii

Iisus Christos – Domn al Vieții

Iisus Christos – Domn al Înțelepciunii

Iisus Christos – Domn al Păcii

Iisus Christos – Domn al Speranței

Iisus Christos – Domn Mântuitor

Iisus Christos – Domn al Salvării

Iisus Christos – Domn al Slavei

Iisus Christos – Domn al Credinței

Pe scurt, reamintindu-ne cuvintele Domnului Iisus Christos Însuși:

Eu și Tatăl una suntem. (Ioan 10 / 30)

METANOIA

Cuvânt provenit din grecescul "metanoia" = schimbare de sentimente; remușcare; regret; căință.

Ca noțiune bisericească (în conformitate cu explicațiile dicționarilor), **metanoia** este definită astfel: ... schimbare a spiritului, înnoirea minții; orientarea fundamentală a vieții, prin care se ajunge la îndumnezeire.

Eu încerc altfel:

Metanoia nu este, cum mulți își imaginează, starea de grație dumnezeiască în care se află ascetul, sfântul sau martirul.

Aceasta stare de grație dumnezeiască va fi asupra ta, numai dacă izbândești să înalți până la Dumnezeu Credința ta. Și asta doar Domnul Dumnezeu știe când, cum și dacă se va întâmpla. Dacă e "da", vei afla și tu. Doar tu. Dacă e "nu", vei afla și atunci. Tot așa.

E drum lung și anevoios tare până la starea de grație dumnezeiască...

Metanoia este însă cu siguranță, așa cum Sfântul Apostol Luca, în Evanghelia sa, ni-L înfățișează pe Domnul Iisus Christos în Ghetsimani:

"Și fiind în luptă grea, Se ruga și mai fierbinte. Și sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ." (Luca 22 / 44)

Metanoia este dorința, voința și lupta de a te naște a doua oară – întru Iisus Christos.

Și nu numai sfinții recunoscuți de Biserică sunt aceia care au cunoscut **metanoia**.

Fiindcă, totuși, în cele din urmă, **metanoia este și o stare a rugăciunii întru Credință.**

Iar Credința este eminamente individuală și neîmpărtășibilă.

Și nu doar sfinții din calendar se roagă Domnului.

PSALMUL 50

(Un psalm al lui Asaf)

Este această cântare, de fapt, un mesaj concis despre Parousia.

Îl consider, **singurul** între toți psalmii, astfel conceput.

Chiar mai direct și mult mai tăios decât faimosul Psalm 22, în care se vestește deja Nașterea, Viața pământească, Răstignirea, Moartea, Învierea și Re-venirea Domnului Dumnezeu Iisus Christos.

Psalmul 22, fiind cântarea lui David, unde, dintr-un bun început (pre)auzim tragicul strigat al Domnului pe cruce chinuit:

"Eli, Eli, lama sabachthani?" (Matei 27 / 46)

Psalmul 50 este în schimb, chiar mesajul Lui Dumnezeu Tatăl despre Mântuire și Parousie.

Și, prin Cuvântul Lui Iisus Christos poate fi ușor regăsit / confirmat în Evanghelii: Matei 24; Marcu 13; Luca 21 / 5 – 36, Ioan 14 / 3; 18; 28 și 17 / 24. Dar îl aflăm și în Apocalipsă, subliniat anume în capitolul 1 / 7 – 8 și 22 / 7; 12 – 13.

Psalmul 50 începe astfel:

"Dumnezeu, da, chiar Dumnezeu,

Domnul a vorbit..." (Psalmul 50 / 1)

Și sfârșește simplu și limpede – dumnezeiește:

"Cine aduce mulțumiri, ca jertfă, acela Mă preamărește; și celui ce își pune în rânduială calea, îi voi arăta Mântuirea Lui Dumnezeu." (Psalmul 50 / 23).

Iată cum, pentru toți aceia care înțeleg Cuvântul Domnului și Îl trăiesc, Îl practică, aceste spuse ale Domnului Iisus Christos:

"Nu vă voi lăsa orfani, voi veni la voi." (Ioan 14 / 18) capătă miez, lumină și se vor împlini.

De fapt, se și împlinesc.

PROOROCII MINCINOȘI

Spune Domnul Iisus Christos:

"Vedeți să nu vă înșele cineva!

Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu, zicând:

'Eu sunt Christosul!'

Și vor înșela pe mulți." (Matei 24 / 4 – 5; Marcu 13 / 5 – 6; Luca 21 / 8)

"Se vor scula mulți prooroci mincinoși și vor înșela pe mulți." (Matei 24 / 11)

Așa este.

Acest început de Mileniu III este o dovadă mai mult decât elocventă.

Începând cu predicatorii diverselor culte și secte, aceia care plini de râvnă și de farisei ca exaltare se dau de ceasul morții gesticulând și răcnind cu Biblia în mână în fața microfoanelor, asurzind mulțimile adunate pe stadioane.

Continuând cu alții care citează din Vechiul și Noul Testament și comentează Scripturile de parcă ei și numai ei, fiecare dintre ei ar fi autorul de necontestat al sfintelor texte; de parcă fiecare dintre ei este posesorul legitim și de necontrazis al adevărului despre lume și Dumnezeu, în vreme ce zeloșii lor sponsori și producători de televiziune și alții din tagma lor, din mafia lor depun milioane de dolari prin băncile americane și elvețiene.

Și terminând cu politicienii, lideri sau nu, dar bine, temeinic secondati și binecuvântați de înalte fețe bisericesti, fără a-i uita însă pe prelații consacrați și bisericile lor tradiționale, iată, acest an 2001 abundă în mărturii despre dreptatea cuvântului christic al Evangheliei privind proorocii mincinoși.

Dar, mă vei întreba:

- Bine, bine, dar cum să-i recunoaștem?! Fiindcă nu o dată, dar aproape mereu sunt extraordinar de convingători. Vezi bine, sunt mii și sute de mii de oameni, mulțimi întregi care îi ascultă și îi urmează. Doar vorbesc în numele Domnului, nu-i așa?

Iar eu te voi povățui așa:

- Caută un loc de liniște și pace. Undeva sub cer senin și înconjurat de liniștea pădurii, dacă se poate. Sau altundeva. Dar să ai liniște și pace. Și, mai ales, să fii singur. Dacă ai ajuns să respiri ușor și împăcat în acel loc, atunci încearcă să te întrebi ce este și cum arată **smerenia întru Dumnezeu**.

Dacă vei afla cam ce este și cum cum arată **smerenia întru Dumnezeu** vei ști că, **acesta este semnul clar și distinctiv și de neconfundat al proorocului adevărat**.

Dar nu cumva să uiți, am zis "cam ce este și cum cum arată", fiindcă: **smerenia desăvârșită n-a avut decât Unul Iisus Christos, Fiul Lui Dumnezeu**.

ÎN VIDUL NECREDINȚEI

Întru Domnul Dumnezeu Iisus Christos, trăind zi de zi, vei fi până la urmă copacul din mijlocul câmpiei: mai devreme sau mai târziu, da, vei fi lovit de fulger.

Și vei vedea Lumina abia atunci.

Mistuit de flăcări.

"UCENICUL PE CARE-L IUBEA IISUS"

(Ioan 21, 20 - 22) este fiul pescarului Zevedeu și fratele Sfântului Apostol Iacov, deci, Sfântul Apostol Ioan Evanghelistul.

De ce însă, cel pe care-l iubea Domnul, în mod evident mai mult decât pe ceilalți?

Un preot american a răspuns simplu:

"...pentru că așa cum arată Evanaghelele, oriunde este pomenit numele lui Ioan, în toate acele momente evanghelice, cruciale de altfel pentru orice creștin, Chemarea primilor ucenici, Schimbarea la Față, Cina cea de Taină, Trădarea lui Petru și Judecata Sinedriului, Crucificarea, Învierea și Ultima întâlnire cu ucenicii la Marea Tiberiadei – ei bine, Ioan nu face nimic deosebit... Da, nimic deosebit în afară de a fi permanent în prezența Domnului..."

Într-adevăr, nimic deosebit, în afară de: A FI PERMANENT ÎN PREZENȚA DOMNULUI.

E suficient.

Ioan nu are întrebări de pus, nu are rugăminți, nu are împotriviri și așa mai departe.

Dintr-un bun început, încă de la alegerea sa ca ucenic de către Domnul Însuși, Ioan lăsa totul și sta lângă Domnul. Mereu sta așezat alături. Și cu dragoste necondiționată. Practic, n-are nevoie de cuvinte sau de altceva. Știe că Domnul îi dă totul. Iar Domnul știe să răsplătească acest devotament al iubirii într-o Credință.

A fi permanent în prezența Domnului este a trăi permanent întru Iisus Christos.

Da, e suficient.

Și Domnul te va iubi ca pe Ioan.

Vei fi: **ucenicul pe care-l iubește Domnul Iisus Christos.**

Crezi că e imposibil?

OMUL TEHNOLOGIC

Predominant în acest nou mileniu, atotputernic și părintele legitim al cyber-omului, știe prea bine că întreaga lui tehnologie de vârf nu înseamnă nimic când natura se-nfurie, de cele mai multe ori, uite-așa din senin. Și, fie că e pregătit, fie că e luat pe nepregătite, omul tehnologic cu toată tehnologia sa de vârf de fiecare dată nu se poate împotrivi, nu poate contraataca nici măcar o simplă furtună, darămite un uragan sau un tsunami, ori un cutremur.

Toate sunt însă în Puterea Domnului Dumnezeu.

Dovezi?!

Din plin. Și în Scripturi, și în istorie sau diverse literaturi, dar și în realitatea zilnică.

Caută și vei afla.

Dar în Evanghelii, capitolul "Potolirea furtunii" (Matei 8 / 23-27; Marcu 4 / 35 – 41 și Luca 8 / 22 –25), după ce este trezit din somn ucenicii speriați de moarte, că se vor scufunda, și după ce mustra scurt, autoritar vântul și valurile năpustite cu furie asupra corabiei, potolindu-le "ca prin farmec", Domnul Iisus Christos întreabă:

"Unde vă este Credința?" (Luca 8 / 25)

Întreb și eu astfel:

Astăzi, în anul 2001, câți dintre noi aprind o simplă candelă întru Credința lor, înainte de a apăsa pe butonul "Start" al telecomenzii televizorului?

Vă imaginați cum va fi când comenzile pentru televizor vor fi telepatiche...?

CLONARERA LUI IISUS CHRISTOS

Dincolo de faptul că, și fără nici o demonstrație sofisticată, vorbim despre o apostazie în carne și oase, "Clonarea lui Iisus", sau "Proiectul T2K" al grupului ocult "The Second Coming Project" (cu site pe Internet www.clonejesus.com, unde puteți afla că un ADN, presupus a fi fost al Lui Iisus și extras din relicvele sfinte, va fi injectat în ovulul unei fecioare, în 26 aprilie 2001, iar astfel Iisus va reveni pe Pământ în 25 decembrie 2001), este pur și simplu imposibilă fiindcă:

Dumnezeu este Cel care este. El este. (Exod III / 14)

Iisus Christos este epifania Lui Dumnezeu.

Ori epifania a fost posibilă prin imaculata concepțiune datorată Sfântului Duh.

Ori Sfântul Duh este de la Dumnezeu și de la Iisus Christos, Fiul Său Unic.

Deci, **doar Dumnezeu Însuși se poate (auto) întrupa.**

Ar mai fi de adăugat că:

Pentru agnostic – Dumnezeu este incognoscibil. Iar pentru ateu – Dumnezeu nu există.

Așadar, "Proiectul T2K" este total irelevant pentru ei.

Până la urmă, avem de a face deci, cu o gogomănie fără seamăn...?!

Spune însă romanul, "...e proști, dar e mulți!" și mai râde: "...prostul nu e prost destul, până nu e și fudul!"

Așa e. Dar mie nu-mi prea vine să râd. Aceste două remarci populare surprind perfect două realități sinistre: fascismul și comunismul.

Care, la început, au părut a fi niște "gogomăanii fără seamăn"...

"Vedeți să nu vă înșele cineva!" ne avertiza Domnul Iisus Christos. (Matei 24 / 4)

DOMINUS JESUS

16 Iunie 2000, Vaticanul aproba documentul "Dominus Jesus – Despre Universalitatea și Unitatea Mântuitoare a Lui Iesus Christos și a Bisericii."

36 de pagini în care, de fapt, se proclama ca definitivă, irevocabilă și infailibilă Doctrina Romano-Catolică. Și, odată cu toate aceste atribute "divine", firește, se reafirmă Biserica Romano-Catolică ca fiind unică și suverană deținătoare a adevărului Credinței în lume.

Pe scurt, tot ce nu e Vatican, e Biserică doar cu îngăduința Vaticanului, sau în caz contrar este erezie, New-Age etc.

Spre exemplu, Biserica Ortodoxă și cea Anglicană (această ultima, în mod clar și declarat, de fapt tot, romano-catolică), cu suverană compasiune sunt îngăduite și recunoscute ca Biserici, doar pentru că, "în conformitate" cu voința divină, ei bine, Vaticanul se consideră Biserica Lui Christos **lucrătoare și în** aceste două Biserici (cel puțin la fel de vechi și la fel de bogate, valoroase în tradiție teologică, istorie și importanță precum și Biserica Romano-Catolică).

Iată că, Marea Schismă (1054, când Biserica Română și Biserica Bizantină s-au anatemitizat și s-au excomunicat reciproc) e mai vie ca oricând.

Iată că, nici Inchiziția n-a murit deloc, doar a hibernat un pic. Fiindcă acest document a fost conceput și emis de către "Congregația pentru Doctrină și Credință" (din cadrul Vaticanului), instituție care înlocuiește, în fond, "Sfântul Oficiu", adică Inchiziția.

Iată astfel că, de 2000 de ani rămân la fel de dureroase, chiar tragice, adevărurile răspicat rostite de Domnul Iesus Christos - acuzând prelații acelor vremii, dar și profetind pentru succesorii lor de astăzi: **"Vai de voi! Pentru că zidiți mormintele prorocilor pe care i-au ucis părinții voștri. Prin aceasta mărturișiți că încuviințați faptele părinților voștri; căci ei au ucis pe proroci iar voi le zidiți mormintele."** (Luca 11 / 47 – 48; Matei 23 / 29; 31)

"Vai de voi, învățători ai Legii! Pentru că voi ați luat cheia cunoștinței: nici voi n-ați intrat, iar pe cei care voiau să intre, i-ați împiedecat." **(Luca 11 / 52; Matei 23 / 13)**

"Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi sunteți ca mormintele care nu se văd și peste care oamenii umblă fără să știe." (Luca 11 / 44; Matei 23 / 27)

QUO VADIS, DOMINE?

"Faptele lui Petru" (scriere din tradiția creștină, apărută în jurul anului 190 și care, pare-se, l-a inspirat și pe prozatorul polonez, laureat al Premiului Nobel pentru literatură, Henryk Sienkiewicz când a creat în 1896, faimosul său roman "Quo vadis?" tradus în mai toate limbile Pământului), povestesc că, un anume vrăjitor, Simon Magul s-ar fi înfruntat cu Sfântul Apostol Petru (Simon) în fața Curții imperiale a lui Nero. Vrăjitorul pare-se ar fi încercat să imite prin levitație Înălțarea la Cer a Domnului nostru Iisus Christos.

Sfântul Apostol Petru, se spune că, l-ar fi lăsat să leviteze până la o anumită înălțime, după care, prin Puterea Sfântului Duh l-ar fi prăbușit pe "fachirul" lui Nero, zdrobindu-l de pietre (Petru = piatră, stâncă = Petros / petra în grecește; după botezul Domnului, care a înlocuit Simon cu Kephass / în aramaică = piatra).

Desigur, Nero l-a condamnat la moarte pe apostol. Nu oricum, ci prin crucificare.

Dar, Sfântul Apostol Petru n-a stat prea mult pe gânduri și a încercat să-și piardă urma.

Adică, să-și salveze viața dând bir cu fugiții.

Pe drum i se arată însă, Domnul Iisus Christos pășind în sens contrar direcției în care tare se mai grăbea, el, apostolul Domnului.

Sfântul Apostol Petru se oprește totuși și îl întreabă nedumerit pe Domnul: **Quo vadis?**

Domnul Iisus Christos îi spune cu tristețe că se îndreaptă spre Roma, unde va fi din nou răstignit, însă acum de Nero, pentru a spăla rușinea ucenicului său. Cel căruia, după cum bine știm, nu numai că îi încredințase ferm "mielușei" și "oile" Lui (Ioan 21 / 15 –17), dar îl și prevenise, îl pregătise să înfrunte moartea ca martir creștin, apostol și fost ucenic de mare încredere al Domnului (Ioan 21 / 18-19).

Sfântul Apostol Petru se întoarce la Roma și se predă crudului Nero.

Este crucificat în cercul lui Nero.

Dar – așa cum ceruse el - însuși – cu capul în jos.

Pentru că, îi spusese el lui Nero, nu merită cinstea de a muri precum Mântuitorul și Domnul nostru Iisus Christos.

De atunci avem Crucea Sfântului Petru.

Superbă poveste.

Aproape stranie: căci, mulți, foarte mulți dintre noi, cei care îl vor întâlni, chiar din întâmplare, pe Domnul nostru Iisus Christos pășind în "sens contrar" direcției în care îi grăbește nevoie mare viața lor, tare mă îndoiesc că vor fi destui aceia, cei care vor fi dispuși, vor avea curajul să-L întrebe: Quo vadis, Domine?

BERTRAND RUSSELL

În cartea sa, apărută în 1927, "Why I am not a Christian" (De ce nu sunt creștin), Bertrand Russell (1872 – 1970), matematicianul, filosoful și laureatul Premiului Nobel pentru literatură, neobositul luptător pentru pace declara:

"Pot afirma cu toată convingerea că religia creștină, așa cum este organizată în bisericile ei, a fost și este încă principalul dușman al progresului moral în lume."

Așa cum bine sesizează în "Dicționarul său de Mitologie generală", Victor Kernbach, aceasta este declarația unui **ateu afectiv**.

Fiindcă, în adevăr, Bertand Russell nu a negat nicicând în mod clar, explicit și definitiv existența Lui Dumnezeu, implicit a Domnului Iisus Christos. Dimpotrivă, în cartea sa, "Problemele filosofiei" singurele **propoziții** care-i pun probleme, care scapă logicii demonstrațiilor sale, sunt **propozițiile despre Credință**. Și Bertrand Russell, recunoaște asta în scrierile sale.

De aceea cred totuși că Bertrand Russell a fost ceea ce s-ar putea numi mai degrabă, un **agnostic sceptic jucând în rolul unui ateu afectiv**.

Luând în considerație doar două "mărunte" informații biografice ale acestei personalități accentuate, extrem de creatoare și de iconoclastă toată viața ei, și anume: faptul că Bertrand Russell a fost crescut și educat într-o familie aparținând înaltei aristocrații britanice (societate a cărei viață era de neconceput fără Credință și Biserică, fără Capela familiei și preotul familiei), fiind chiar nepotul binecunoscutului om politic, liberalul Lord John Russell (autorul vestitei Legi a Reformelor Sociale din 1832, lege liberală, dar creată în deplin spirit și morală creștină) și, având el însuși titlul de Conte Russell; apoi, faptul că formarea și primele sale creații / performanțe notabile ca matematician și filosof s-au desăvârșit la faimosul colegiu "Trinity College" (Colegiul Trinității - evident, este vorba despre Sfânta Treime creștină) al Universității Cambridge; și că tot la acest colegiu (unde a fost coleg cu nu mai puțin celebrii filosofi G. E. Moore și Ludwig Wittgenstein) a devenit mai întâi cercetător-asistent, iar mai târziu profesor și cercetător, având astfel toate oportunitățile să-și creeze valoroasa operă matematică, filosofică și literară, și iată că, doar aceste două simple informații biografice dovedesc fără tăgadă că Bertrand Russell este și el unul dintre acei oameni de excepție creați de vechi și tradiționale familii creștine; precum și de vechi și tradiționale universități creștine; care, la rândul lor, sunt creații ale unei vechi și tradiționale societăți creștine, în cazul lui, aristocrația britanică creștină.

Dacă cineva descoperă vreo vină morală a religiei creștine în toate cele mai sus amintite; dacă vede cum Biserica a funcționat ca dușman al progresului moral în toate acestea care țin de educația și performanțele profesionale ale lui Bertrand Russell, sincer îl rog să-mi deschidă și mie ochii...

Iar "Premiul Nobel" pentru literatură, cu care a fost onorat Bertrand Russell, i-a fost acordat de Academia Suedeză pentru Literatură - a Regatului Suediei, regat creștin - prestigioasa instituție despre care nu țin minte să fi fost fondată de ne-creștini suedezi...

Și care academie, în spiritul moralei și toleranței creștine, a dăruit prestigiosul premiu la atâția și atâția artiști declarați ateisti saubotezați în alte religii.

Pe de altă parte, instituțiile cu care Bertrand Russell a colaborat, s-a ajutat efectiv și eficient în luptă sa pentru pacea mondială, tot instituții creștine au fost, sunt și vor rămâne așa. Instituții care au acționat și acționează în spiritul moralei creștine. Cel puțin eu așa știu. Nu am știri despre colaborarea lui Bertrand Russell, spre exemplu, cu instituții musulmane pentru promovarea păcii în lume.

Chiar dacă Biserica este, ca instituție un organism cu multe și grave păcate (și niciodată nu am ezitat să critic această stare, nu am șovăit să lupt împotriva acestor malformații), totuși, nu putem vorbi cu mâna pe inimă, nu putem argumenta onest despre o morală a ei malignă, a-socială, distrugătoare de progres moral în lume.

Așa cum a definit-o însuși Domnul Iisus Christos, Biserica este un organism viu, în continuă evoluție.

Biserica este un organism viu, evolutiv, creat pentru oameni și din oameni, de Dumnezeu într-un Fiul Său Domnul nostru Iisus Christos prin lucrarea Duhului Sfânt.

Deci, prin însăși definiția ei este exclus ca Biserica să fie o frână pentru progresul uman în totalitatea sa, dar cu atât mai mult pentru progresul moral al omenirii.

Asta chiar în ciuda păcatelor ei ca instituție. Iar oamenii, numai din greșeli învață. Da, acesta este un truism, recunosc. Dar este un truism atât de necesar – mereu.

Mie declarația lui Bertrand Russell nu îmi apare ca fiind neapărat amorală, dar în mod absolut evident este lipsită de orice **fair-play**. Oricare ar fi pro-domo-ul său.

Bertrand Russell ca matematician și filosof a fost toată viață fidel principiului filosofic al lui William of Ockham, principiu supranumit și "Briciul lui Ockham", care spune: "**Entities are not to be multiplied beyond necessity.**" (Entitățile nu trebuie multiplicat dincolo de necesitate.)

Din nefericire, atunci când a acuzat Biserica, implicit, religia creștină ca fiind principalul dușman al progresului moral în lume, Bertrand Russell nu a înțeles că acest "brici" este la fel de bun și pentru conștiința lui, pentru morală sa ca om măcar; dacă nu este de folos conștiinței și moralei lui de matematician și filosof și pacifist celebru, așadar, pentru acea persoană publică având acute responsabilități morale și sociale.

Deși cartea care conține această gravă acuzație a fost publicată când autorul avea frumoasa și matura vârstă de 55 de ani, eu încă tot o mai consider doar dovada unui teribilism infantil, accidental.

Un accident mai ciudat în biografia unui mare matematician filosof și artist. Doar atât.

Și Domnul Își iartă întotdeauna copiii.

Cu precădere pe cei furioși și teribiliști și de geniu.

CRUCEA CREȘTINĂ

Crucea – simbol arhaic complex, existând încă în anul 3500 înainte de Christos, probabil originar din Sumer.

Așa afirmă dicționarele.

Altfel, fie cruce simplă, fie cruce cu brațele frânte și roțița în sens **invers** mersului acelor ceasornicului (svastika indiană, din sanscritul "svastika" = cruce frântă, spre deosebire de svastika hitleristă, roțița în sensul mersului acelor ceasornicului – înspre, în pământ, deci), **crucea a fost mereu simbol arhetipal al spiralei nesfârșite către și întru Dumnezeu.**

Crucea creștină apare sau se autodefinește ca simbol creștin, când în 312 după Christos, înaintea unei bătălii cu Roma, împăratul Constantin cel Mare al Bizanțului, a văzut pe cer o cruce inscripționată astfel: **in hoc signo vinces!** (Sub acest semn vei învinge!)

Și a învins categoric.

De atunci începând, acestea au fost cuvintele înscrise pe majoritatea flamurilor și blazoanelor, emblemelor creștine.

Teilhard de Chardin (într-o scrisoare din 1952, despre un viitor eseu "Le Sens de la Croix"), observa: "...Crucea care devine – fără a înceta, dimpotrivă, să fie semn de expiere, compensatoare a Răului – simbolul specific și complet al Evoluției / o Evoluție 'deschisă și personificată' /".

Dar dincolo de toate acestea, datorită jertfei Domnului nostru Iisus Christos pe cruce, crucea creștină este și va rămâne, prin facerea semnului crucii (gestul de descriere al semnului crucii asupra ta-însuși, dar și asupra celor înconjurători și înconjurătoare), **actul de recunoaștere, acceptare și reiterare / retrăire continuă a jertfei Domnului Iisus Christos pe cruce.**

Facerea semnului crucii așadar, semnifică acceptarea și afirmarea Mântuirii prin Harul Domnului Iisus Christos; deci, existență Noului Legământ cu Dumnezeu, Legământul iubirii Christice.

Etern.

RUINA

Starea de ruină a unui om nu e altceva decât **o stare de ne-încredere** în Domnul Dumnezeu Iisus Christos.

Deci, este **o stare de ne-Credință**.

Poate fi un simplu status quo.

Sau, o permanență.

Permanența se obține ușor: pactul cu diavolul.

Conservarea acestei permanențe este ladul. În viață, și după moarte.

Dar, **starea de ruină a unui om, sau chiar a mai multor oameni, nu înseamnă nicidecum starea de ruină a Omului.**

Dacă citim cu atenție "observația" Sfântului Apostol Pavel (Paul):

"Dar legea a intervenit ca să se înmulțească greșeala; iar unde s-a înmulțit păcatul, acolo Harul s-a înmulțit și mai mult; pentru că, după cum păcatul a stăpânit prin moarte, tot așa și Harul să stăpânească prin dreptate, dând Viața Veșnică prin Iisus Christos, Domnul nostru." (Romani 5 / 20 - 21), vom realiza că ni s-a oferit oportunitatea ideală (prin posibilitatea de concretizare a acestei oportunități în toate planurile existenței noastre) să eliminăm definitiv starea de ne-Credință.

Se poate afirma deci, că **starea de ruină a Omului este imposibilă.**

Atâta timp cât există Iisus Christos.

Iisus Christos este veșnic.

Doar cheamă-L.

Să locuiască în tine – veșnic.

ÎNĂLȚAREA DOMNULUI

(Luca 24 / 51; Marcu 16 / 19; Ioan 6 / 62; Faptele Apostolilor 1 / 9) de pe Muntele Măslinilor, în a 40-a zi de la **Învierea Domnului**, este actul divin fără de care, 10 zile mai târziu, **Coborârea Sfântului Duh** (Faptele Apostolilor, cap. 2) trimis de la Tatăl Însuși întru și în Numele Domnului Iisus Christos Însuși (Ioan 14 / 15-26, **Mângâietorul**), nu ar fi fost posibilă.

Fără Înălțarea Domnului, urmată de Coborârea Sfântului Duh datorată Domnului Iisus Christos creștinismul nu ar fi fost posibil. Pentru simplul motiv că, altfel, fără cele două miracole christice ulterioare crucificării, discipolii săi ar fi fost lipsiți de puterea și ghidul spiritual întru Domnul Iisus Christos.

Lipsiți deci, de Harul de la Tatăl-Dumnezeu, dăruit de Iisus Christos Fiul Unic al Lui Dumnezeu-Tatăl.

Fără acest Har (botezul christic cu foc) – misiunea lor în lume (ființarea creștinismului) ar fi fost imposibilă. Ei, ucenicii fără de acest "botez" fiind ce altceva? decât simpli oameni. Ca atâția alții fără de Dumnezeu.

Așadar, slava **Înălțării Domnului Iisus Christos la Tatăl!**

Ar trebui să ne bucurăm și să celebrăm fiecare a șasea joi după duminica Paștilor, în fiecare an. Așa cum își îndemna Domnul Iisus Christos ucenicii: **"Ați auzit că v-am spus: Mă duc și voi veni la voi. Dacă M-ați iubi, v-ați fi bucurat că Mă duc la Tatăl, fiindcă Tatăl meu este mai mare decât Mine. Și v-am spus aceste lucruri acum, înainte de a se întâmpla, pentru ca atunci când se va întâmpla, să credeți."** (Ioan 14 / 28 – 29)

Ar trebui să ne bucurăm și să celebrăm...

Astăzi însă, noi am cam uitat ce au înțeles până la urmă ucenicii Domnului...

Mai ales că această zi de joi e o zi a săptămânii... lucrătoare...

Pentru mai toți dintre noi, astăzi, în 2001 – această a șasea joi de la **Înviere**, nu e decât o zi oarecare.

Iar eu îmi aduc aminte și celelalte cuvinte ale Domnului: **"Nu voi mai vorbi mult cu voi, căci vine Prințul lumii acesteia și el n-are nimic în Mine."** (Ioan 14 / 30).

Iartă-ne, Doamne.

LEGĂMÂNTUL FAUSTIC

Goethe a trudit 60 de ani, plămădind cu inima, sufletul, cugetul și cu toată puterea ființei lui poemul filosofic "Faust", ca pe o fantastică și neprețuită mărturie despre ce înseamnă a te lepăda de Credința ta întru Domnul Dumnezeu.

Mai precis, despre ce înseamnă legământul de sânge cu Mefistofeles, alias Satan.

Deși este o capodoperă a culturii umane din toate timpurile și peste timp, se poate ca "Faust" (pumn, în limba germană) să facă prea rapid knock-out înțelegerea omului obișnuit. Mai ales astăzi, la început de mileniu III, când a citi cap-coadă o carte de bună și adevărată beletristică (nicidecum geniala dramă filosofică sculptată de Goethe) ei bine, asta-i adevărul, o astfel de lectură a devenit o performanță cam ciudată și de neînviat.

Atunci, eu îți propun avertismentul simplu al Domnului Iisus Christos:

"Nici o slugă nu poate sluji la doi stăpâni; căci va urî pe unul și va iubi pe celălalt, sau va ține numai la unul și va disprețui pe celălalt. Nu puteți sluji Lui Dumnezeu și lui Mamona." (Luca 16 / 13, dar și Matei 6 / 24)

Fiindcă, ultrauzitatul și repede, mult prea repede îmbrățișatul îndemn: "Fă-te frate cu dracul până treci puntea!" (îndemn care nicicând nu a avut și nu are semnificația lui **"Fiți dar prudenți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii"** (Matei 10; 16), sfat dat de Iisus ucenicilor trimiși în apostolat), a fost, este, va fi veșnic întotdeauna și fără putință de scăpare doar atât: **Da, treci puntea, dar plătind prețul unei frății fără de sfârșit!**

Și e suficient atât.

Deoarece necazurile pot apărea mereu, din te miri ce, și e atât de comod să poți trece puntea imediat, fără prea mare bătaie de cap ...

Doar ce mare scofală?

O mică înțepătură în deget și cu amărâta aia de picătură de sânge îți mâzgălești numele pe un petic de hârtie...

Și gata! Ai și trecut puntea! Ori de câte ori vrei, nu-i așa? Lumea e a ta!

A FOST a ta.

Darul de bucurie a lui Satan e mai vremelnic decât o clipită. Dar se reînnoiește veșnic.

Darul de bucurie al Domnului e veșnic.

Dar se obține doar prin Credință.

Iar Credința...?

Îți mai aduci aminte cum a murit Iisus pe cruce?

FAPTUL ISTORIC

Având ca motivație mult implicată (și discutabilă mereu) onestitate și, idem, corectitudine – științifice amândouă, iată, în mai toate dicționarele istorice, enciclopediile, dicționarele mitologice și chiar cele religioase, când se scrie despre Domnul Iisus Christos apare subliniată vizibil absența faptului(elor) istoric(e) care să ateste indubitabil existența istorică reală a Mântuitorului.

Evangeliiile sinoptice, evident, din punct de vedere științific, nu sunt luate în discuție ca mărturii autentice și credibile, deci ca fiind biografii ale Domnului Iisus Christos.

Identic se procedează și în cazul textelor care cuprind "Faptele Apostolilor" precum la fel sunt considerate mărturii subiective toate "Epistolele".

Toate acestea, în ciuda faptului că în nici o altă religie majoră a lumii, nici în islamism, (deși, dintr-un anumit punct de vedere, anume, cel al existenței textului filosofic, excepție poate face totuși confucianismul), în timp atât de scurt – în nici 100 de ani de la moartea "profetului", altfel spus, de la dispariția creatorului acelei religii – nu s-au produs texte: **atât de numeroase și atât de unitare în date istorice și tematică; atât de echilibrate în structura lor epică și limbajul literar folosit; dar și atât de coerente și unitare în ideatica religioasă și conținut doctrinar; atât de inteligibile, dar și simple / practice în ritual, cum sunt textele Noului Testament, avându-L ca axis mundi pe Domnul Iisus Christos.**

Iar aceste texte ne-au rămas neschimbate vreme de aproape 2000 de ani.

Și vor rămâne astfel veșnic.

Neobosiților și oneștilor și corecților căutători de fapte istorice concrete care să dovedească existența umană reală a Domnului nostru Iisus Christos, le voi pune doar trei întrebări:

Există Dumnezeu?

Care este biografia Lui Dumnezeu?

Dacă nu a existat Epifania (Dumnezeu în și întru Iisus Christos pământean odată cu și prin Sfântul Duh), cine sunt creștinii care reprezintă peste 28% din populația Terrei și a căror civilizație reprezintă civilizația actuală, dominantă a Terrei de cel puțin trei secole?

GENOCID

Prin comparație cu celelalte secole ale istoriei omenirii, din zorii existenței sale și până azi, în anul 2001, Secolul XX poate fi considerat – pe bună dreptate – părintele legitim al genocidului.

E suficient să vizitezi în Washington DC, Muzeul "Holocaustului"; sau să citești, ori să vezi filmele documentare despre "Arhipelagul Gulag"; ori să reușești (datorită dificultăților excepționale pentru obținerea vizei de intrare), chiar și numai ca simplu turist, să vizitezi ultimele redute ale comunismului, Coreea de Nord și Cuba, ca să accepți fără nici un fel de comentarii, rezerve și alte ezitări, că fascismul și comunismul (în fond și de drept, amândouă ideologii "holocaustiene", prima fiind creatoarea și educatorul celeilalte) sunt dovezile irefutabile și suficiente pentru a recunoaște aceasta: Secolul XX este neîndoielnic părintele legitim al genocidului.

Dar s-a scris atâta literatură pe tema asta (având la capetele diametrului său: vinovăția și nevinovăția, a cui, cum, când și unde...) încât poate fi înecat Oceanul Pacific cu munții de pagini tipărite... Sau nu, încă?

Întrebarea este însă aceasta:

Acum, la început de Mileniu III, există, sau nu, măcar propuneri pentru o soluție însemnând eradicarea pericolului producerii de noi genocide?

Eu cred că – da.

Trebuie să vrem doar atât: **înțelegerea și practicarea păcii și a reconcilierilor care decurg din ea, atât la nivel individual, cât și național, dar firește și internațional, având ca fundament pacea și reconcilierea christică.**

Logosul (divin) întrupat este Iisus Christos.

Iar Dumnezeu nu poate fi decât bun.

Singurul – bun. (Matei 19 / 17; Marcu 10 / 18; Luca 18 / 19).

Domnul nostru Iisus Christos ne cheamă astfel:

"Vă las Pacea, vă dau Pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte." (Ioan 14 / 27)

DISCONFORTUL LIPSEI DE CREDINȚĂ

Pe măsură ce scriam aceste simple cugetări creștine, le-am trimis în stânga și-n dreapta, la diferite persoane, în jur de 100, nu mai multe.

Oameni aparținând unor categorii sociale diferite, având desigur educație diferită, slujbe și afaceri diferite, pasiuni diverse, necazurile și bucuriile lor și așa mai departe.

Am trimis uneori același text, alteori texte diferite la simpli muncitori sau mărunți funcționari, dar și la medici, ingineri, businessmani, psihologi, politologi, ziariști, profesori, artiști și preoți, în sfârșit, diferiți intelectuali.

Unii, ca fiecare dintre noi – oameni obișnuiți. Alții, personalități accentuate sau chiar staruri.

Și, firește, au existat reacții diferite – răspunsuri, replici diferite.

Evident, doar o minoritate au fost acele răspunsuri care, deși nu mereu în acord cu mine, au fost totuși indiscutabil întru credința în Domnul Iisus Christos.

Evident, a existat și minoritatea neutră, de genul: cred, O. K.; cred, dar nu comentez, că nu mă pricep la cele religioase; hai că, nu contează părerea mea etc.

Evident, majoritatea (dar totuși inferioară sumei celor două minorități), au fost aceia care s-au declarat fie atei, fie agnostici, fie de altă credință.

Unii dintre cei aflați în această majoritate mi-au dat chiar replici violente, acuzându-mă în fel și chip: ba, că sunt misionar; ba, că s-au săturat de bigotisme d-astea; ba, că încep să miros a sectant; ba, că habar n-am eu ce nenorocire e creștinismul pentru omenire; ba, că nu-l citesc pe Nietzsche și nu știu ce pierd; ba, că nu e nici o diferență între comunism și creștinism; ba, că Dumnezeu, dacă există cumva, să-și vadă de treaba Lui cu Christos cu tot; ba, m-au numit ironic "băi, tovarășul mistic"; bă, ia să nu le mai dau eu lor lecții despre Credință, că ei merg la Biserică și le-ajunge chestia asta, și oricum Biserica e un business mai tare și mai mafirot decât altele; ba, că Iisus a fost un biet tâmplar care n-are nici o vină c-a ajuns Christos și Regele Iudeilor etc. etc. etc.

Au fost și câțiva, nu mulți, trei-patru care, din cauza cugetărilor mele, au rupt orice relație de prietenie sau amiciție cu mine.

Multă amărăciune mi-a picurat acest "dialog" sui-generis despre Credință.

Frământat bine și nu rareori de-a dreptul nedumerit, sau stupefiat de aceste reacții (a celor din ultima categorie), într-o bună zi, telefonic, am încercat o mică discuție lămuritoare, am căutat să aflu vreun răspuns despre aceste amărăciuni, de la bunul meu prieten, eminentul politolog american și rafinatul eseist, filosof Volo Tismăneanu. Atunci, el

mi-a vorbit clarvăzător, fără ocolișuri și profund despre un anume disconfort resimțit de acei oameni... Îți mulțumesc fain, dragul meu Volo. Căci, meditănd la cele spuse de tine am descoperit ceea ce eu numesc acum:

DISCONFORTUL LIPSEI DE CREDINȚĂ.

Ce înseamnă asta?

Nu voi încerca să vă propun propria-mi definiție. Îl citez doar pe filosoful danez Soren Kierkegaard care (scriind despre cele 3 stadii ale existenței umane: omul estetic, omul etic și omul religios) afirma simplu:

"... **omul începe să existe prin Credință.**"

Și-mi amintesc atunci acestea:

"Iisus le-a vorbit din nou și le-a zis:

Eu sunt Lumina lumii. Cine mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea Lumina Vieții." (Ioan 8 / 12)

Astfel, fiecăruia dintre cei care vor citi aceste simple cugetări creștine, fiind deja ei sărmanii, îmbolnăviți de **disconfortul lipsei de credință**, fiecăruia îi ofer spațiul rămas mai jos (nu e nevoie de mai mult, credeți-mă!) din această pagină a cărții mele, pentru a-și defini (altfel nu e cale!) cu sinceritate pe albul ei curat, pata albă imensă și rece, și nefiresc mutilantă a vieții sale, creată de: **disconfortul lipsei de credință.**

Întru Domnul nostru Iisus Christos, eu vă doresc să vă vindecați singuri (mai jos aveți pagina cea albă...):

CÂTEVA CONFIRMĂRI...

Spunea Domnul Iisus Christos:

"Cerul și pământul vor trece, dar Cuvintele Mele nu vor trece nicidecum." (Matei 24 / 35)

De aceea, pentru cititorii acestor simple cugetări creștine, cititori care, precum oricare om ca mine, ca tine și atâția alții, vor avea îndoielile lor în privința adevărului acestor meditații, le dăruiesc (alese după criterii pur personale și, firește, fără pretenția de a le constitui într-o bibliografie "științifică") câteva cărți, mărturii și confirmări despre acest adevăr și ale acestui adevăr. Al nostru. Cel al Credinței. Iată-le:

BIBLIA (Vechiul și Noul Testament)

Evangelia după Toma / / / Origen – "Scrieri alese I - IV" (București, 1978 – 1984) / / / **Sfântul Ioan Damaschin – "Dogmatica"** (București, 1943) / / / **Zoharul (Sepher Ha-Zohar, Cartea splendorii)** / / / **Sfântul Thomas Aquinas – "Summa Theologiae"** (Opera Omnia, New York, 1948) / / / **Thomas a Kempis – "De imitatione Christi"** / / / **Soren Kierkegaard – "Sau – Sau"; "Conceptul de angoasă"; "Stadii pe calea existenței"; "Discursuri creștine"** (Kierkegaard Anthology – Princeton University, 1946) / / / **Dumitru Stăniloae - "Iisus Hristos sau restaurarea omului"** (1943) / / / **Pierre Teilhard de Chardin – "Christianisme et Evolution"** (Paris, 1945) / / / **Nicolae Steinhardt – "Dăruind vei Dobândi"** (Episcopia Ortodoxiei Române a Maramureșului și Satmarului, 1992)

Mircea Eliade - "Istoria Credințelor și Ideilor Religioase" (Paris, 1978) / / / **Josy Eisenberg – "Iudaismul"** (Paris, 1989) / / / **Theofil Simenschy – "Cultură și Filosofie Indiană în texte și studii"** (București, 1978) / / / **Swami Atmananda – "Relatările unui discipol despre Maeștri Spirituali din Himalaya"** (București, 1994) / / / **Eliphas Levi – "Curs de Filosofie ocultă"** (București, 1994) / / / **Mircea Eliade și Ioan P. Culianu – "Dicționar al Religiiilor"** (București, 1993) / / / **Vladimir Tismăneanu – "Fantasmele Salvării"** (București, 1999)

Fiodor Dostoievski – "Frații Karamazov" / / / **Thomas Mann – "Iosif și frații săi"** / / / **Nikos Kazantzakis – "Ultima Ispitare a Lui Christos"**

Desigur, mai există multe alte inestimabile mărturii, **și nu neapărat cu caracter religios**, cărți și cărți, autori și autori. Precum există și mărturiile de Credință superbe, profunde și de neuitat ale pictorilor **Hieronymous Bosch, Goya, Van Gogh, Victor Brauner**, ca și cele ale sculptorilor **Michelangelo și Constantin Brâncuși**, dar și acelea ale lui **Bach, Mozart, Mahalia Jackson, Miles Davis, Jan Garbarek** ori **Beatles** și mărturia operei rock **Jesus Christ Superstar**, sau acelea dăruite nouă prin filmele misticului de geniu **Andrei Tarkovski** ori prin "**Jesus of Nazareth**", creația hăruitului **Franco Zeffirelli**, sau prin capodoperele lui **Ingmar Bergman**... Mă opresc aici. Și închei mărturia mea, cerând ajutorul Domnului: "**... dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.**" (Ioan 16 / 33)

ÎN LOC DE EPILOG

Am încheiat facerea acestei cărți la începutul anului 2001.

În același an – 11 septembrie 2001, "911" cum l-au botezat cu durerea inimii lor americanii.

În meditația mea "Genocid" vorbeam despre cei doi frați buni, de sânge, nazismul și comunismul.

Iată-l, nu dintr-o dată, căci istoria a mărturisit despre el mereu, totuși: iată-l acum în toată înfricoșata sa înfățișare și pe cel de-al treilea frate bun, de sânge al nazismului și comunismului: terorismul islamic.

Nazism=Comunism=Terorism islamic= RĂUL.

Același oriunde. Oricând.

Același împotriva Lui Dumnezeu... Mereu împotriva Domnului.

În acest august 2003, în Orientul Mijlociu s-a declanșat așa-zisul Jihad anti-american, "războiul Sfânt", islamic împotriva creștinilor și evreilor...

Ce poate fi Sfânt în așa ceva?

Ce poate fi Sfânt în uciderea de către islamicii arabi a toți acei arabi copii, femei și bărbați – chiar islamici fiind și ei?

"Război Sfânt" împotriva propriei tale religii?

"Război Sfânt" împotriva civilizației creștine și în același timp iudeo-creștine (căci Iisus evreu s-a născut și evreu a murit, ca om; iar originile Creștinismului sunt iudaice, dincolo de orice îndoială), civilizație care astăzi este cea a întregului Pământ (înțeleasă ca fiind astfel cel puțin pentru faptul că... spre exemplu, există pretutindeni și pentru islamici, desigur, automobilul, avionul, televizorul, computerul etc., dar există și societățile democratice, nu-i așa?)

"Război Sfânt" pentru ce? Pentru reinstaurarea unor mentalități tribale și rasiale sălbatice...și simultan a noi dictaturi, a noi tiranii sângeroase?

Și nu mai continui.

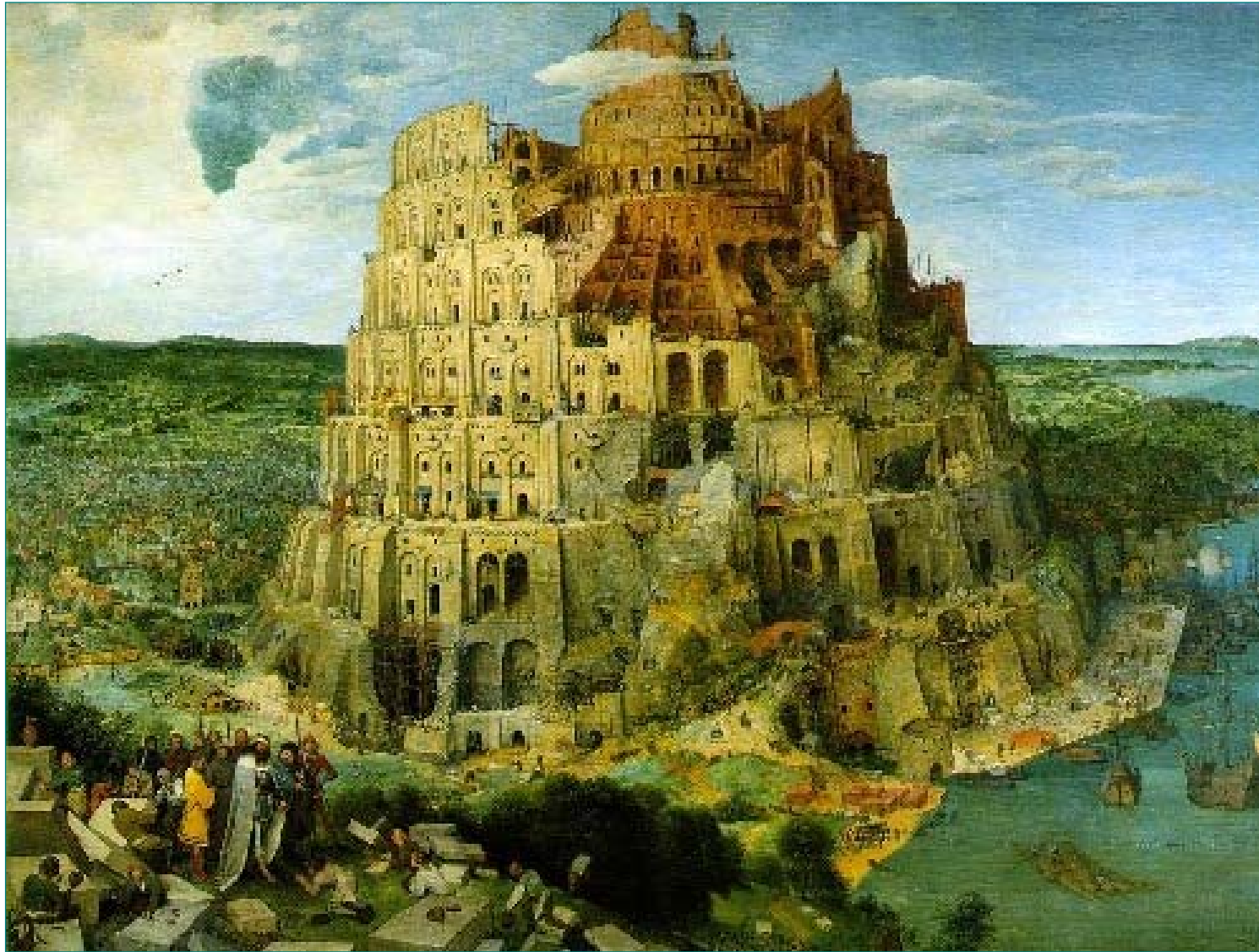
Dar fiindcă sunt creștin și nu pot să nu recunosc că și noi avem vina noastră, vreau să vă reamintesc spusa Domnului Iisus Christos:

"Ferice de cei care aduc Pacea, căci ei vor fi chemați Fii ai Lui Dumnezeu."

(Matei 5 / 9)

De aceea și nu altfel, vreau să vă mai reamintesc "ceva".

Citiți și cugetați singuri:

O POVESTE DESPRE HOLOCAUST

În Boston există un monument închinat Holocaustului.

Straniu monument.

Sunt șase turnuri de veghe, rectangulare, din sticlă transparentă. Cerul se unește mereu cu ele și de jur împrejur sunt oameni vii... Umblă, se agită, vorbesc... îi vezi aievea. Sunt liberi.

Sunt șase capele de aducere aminte și rugă: Auschwitz-Birkenau, Belzec, Chelmno, Majdanek-Lublin, Sobibor și Treblinka. Cele șase lagăre de exterminare naziste din Polonia... Citești aceste sinistre amintiri pe fiecare prag... Și calci – peste. Cu fior.

Capelele acestea stranii sunt ca niște porți... Dintr-una într-alta... Abia pășești...

Deasupra cerul. De jur împrejur oamenii vii. Și liberi.

La intrare, în stânga ta, pe partea inimii e o placă de marmură neagră. Cu litere albe săpate, adâncite în ea pe scurt, sec și la obiect – definiția nazismului și istoria nazismului. 1933 – 1945, 12 ani? Sau dincolo de timp măsurabil?

Înăuntrul fiecărei capele pășești pe un grătar metalic din care se înalță un abur alburii, cald... Mereu.

Pe pereții exteriori – numere. Pe sticlă. Milioane de numere. Milioane de evrei și odată cu ei alții mii și mii, slavi, preoți catolici, țigani... Exterminați. În aceste lagăre. Nu altundeva. Nu. Citești numere - nu nume. Numere până la cer înălțând scări de durere.

Pe punțile de piatră dintre capele, de o parte și de alta a lor, dacă nu ești atent poți călca pe acele două-trei propoziții durate în piatră, ce-ți vorbesc despre cei 500.000 de copii evrei uciși: acolo.

Dar și despre Puterile lumii atunci, încă din 1942, știind despre Holocaust.

Însă refuzând să vadă, să audă... Precum și despre tot ce a însemnat jertfa unor evrei – puțini și neajutorați - luptând atunci, în lagăre, împotriva călăilor naziști. Precum și despre cumplita indiferență a majorității... Dacă nu ești atent pășești pe sânge, pe eroi și pe gropi comune imense...

În interiorul fiecărei capele, pe sticla transparentă poți citi povești.

Trei dintre ele sună cam așa:

"Într-o dimineață, în curtea lagărului, lângă baraca noastră, am găsit o boabă de zmeură. Am ascuns-o în buzunar. Seara am pus-o pe o frunză și am împărțit-o cu prietena mea, cu mare grijă și teamă, ascunzându-ne în spălător. Vă puteți închipui o lume în care tot ce ai este doar o boabă de zmeură pe care o împarți cu prietenul tău... pe ascuns?" (Mărturia unei supraviețuitoare.)

Sau: "După ce am fost eliberați din lagăr, am fost martor la deschiderea uneia dintre gropile comune ale lagărului. Între zecile de cadavre i-am putut recunoaște și pe toți membrii familiei mele." (Mărturia unui supraviețuitor.)

Ori: "În curtea lagărului, deodată, am zărit ceva negru și lucitor. Părea o piatră, dar era altceva. Am luat acel obiect și l-am pipăit... Era dur și l-am simțit oarecum ciudat. Doamne, mi-am spus brusc, este o bucată de os... Atât rămâne dintr-un om, Doamne?!

A doua zi am ales un loc ferit și cu iarbă și am îngropat acea rămășiță dintr-un om." (Mărturia unui soldat american.)

La ieșire – în dreapta ta, o altă placă de marmura... neagră.

Citești confesiunea unui pastor protestant care, în 1933 fusese anti-semit convins.

Iar mai apoi l-a mulțumit Lui Dumnezeu că a scăpat cu viață dintr-un lagăr de concentrare nazist... Omul își mărturisește rușinea. Veșnică. Întru iertare.

Pășește pe grătarele metalice dinlăuntrul fiecărei capele. Un abur alburii și cald se înalță neconținut. Miroase a cadavru ars? Sau mi se pare...?

De multe ori am fost aici în aceste capele de rugă și aducere-aminte. De aducere-aminte și neuitare prin rugă. Dar parcă niciodată nu a fost ca astăzi. Căci nu mai am sânge în vine. Nici carne pe oase. Iar lacrimile se uscaseră de mult, de mult.

Ca un schelet m-am simțit. Știți cum e să te simți un schelet? Într-o groapa comună?

Aceasta este povestea mea despre Holocaust.

Când veți trece prin Boston, vă rog amintiți-vă povestea asta care, ca și mine, stă mărturie împotriva oricărui holocaust născut și îngrijit de naziști, comuniști sau islamicii-teroriști.

Din nefericire, nu istoria se repetă – noi suntem cei care repetă istoria.

"Ferice de cei care aduc Pacea, căci ei vor fi chemați Fii ai Lui Dumnezeu."

(Leonard Oprea, 12 August 2003, Boston)